HERBERT W. FRANKE

ZONA ZERO

Herbert W. Franke

Zona zero

Traducere: Peter Sragher

Editura Editura Univers,
Colecţia Romanelor Ştiinţifico-Fantastice

Herbert W. Franke
Zone Null
Suhrkamp Verlag, Frankfurt am Main , 1930

Sticla ferestrei de la cabină era vopsită în alb, dar cei mai mulţi îndepărtau pe ascuns culoarea. La început nu se prea puteau recunoaşte multe lucruri. Porniseră de la marginea districtului locuit, iar lumina provenită de la un satelit de iluminat abia dacă pătrundea prin aburii groşi ai smogului. Dreptunghiuri, de culoare gri, cu găuri adânci de umbră, ici colo câte o scânteiere slabă.

Au urcat apoi mai sus, au pătruns de jos în masele inerte, scrutând întunecimea învolburată, aruncând numai ocazional câte o privire într-un abis de ceaţă cu margini zdrenţuite. Apoi, vălul tremurător al întunericului se rupse brusc şi deasupra lor, începu să strălucească cerul nopţii, cu nenumărate puncte luminoase: stelele, binecunoscute din programele de învăţământ, admirate din când în când prin planetarii, şi totuşi uimitoare. Nicăieri nu fuseseră descrise aşa cum erau de fapt în realitate, nicăieri nu fuseseră înfăţişate astfel.

Marea de smog vuia undeva departe sub ei. Aburii groşi se subţiară din ce în ce mai mult, alcătuind vârtejuri, găuri. Jos, mai degrabă se bănuia decât se zărea acel teritoriu necunoscut.

Acolo jos, undeva, trebuia să fie graniţa. Nu mai erau fortificaţii, nici gropi, nici garduri de sârmă ghimpată, nici turnuri de pază, nici baraje antitanc, nici ziduri. Nimic mai mult decât o linie de demarcaţie finală. Blocada era însă totală, fortificaţiile, de netrecut. Radarul, seismografele, camerele de televiziune ascunse, iar în spatele lor, bazele cu rachete. Poate că existau şi alte mijloace de control, alte arme, cine putea să ştie? Era ciudat însă că acum puteau zbura pur şi simplu deasupra acestei zone.

Către dimineaţă au fost martorii unui spectacol pe care-l oferă numai filmele documentare: stelele au pălit, cerul a devenit de un roz lăptos, iar apoi globul soarelui urcă deasupra liniei orizontului, mult mai luminos decât discul

palid, care putea fi văzut ziua prin ceaţă, chiar mai sclipitor decât sateliţii de iluminat la maxima lor intensitate. Acum peisajul se deplasa sub ei - un model alcătuit din alb, gri şi negru, cu nuanţe de verde - plante răsărind din cenuşă, între ele cercuri de ocru, cratere, pământ răscolit, lut. O reţea de artere lucitoare, un râu, despicat în sute de braţe, iar alături de el o nesfârşită linie dreaptă, de culoare gri - albia drenată, de-acum uscată. Mari movile de roci dislocate blocaseră cursul superior al râului, acesta fiind nevoit să-şi făurească albii noi. Zona Zero.

Acum pământul se înclină, motoarele zumzăiră într-o tonalitate mai înaltă, corpul transportorului vibra; formaţia de aparate de zbor coti şi luă drumul firişoarelor de apă lucitoare. La dreapta şi la stânga - lanţuri de dealuri, iar lângă acestea umbre lungi, apoi din nou câmpie, urme ale culturilor de altădată, un desen de linii şi curbe, care fuseseră odinioară străzi, şine, mai încolo scheletul unui pod, grămezi de dărâmături - odinioară sate şi oraşe, rampe de lansare, neavariate, absolut pustii. După aceea apăru o suprafaţă colorată pestriţ, în nuanţe galbene şi gri, imensă şi părăsită, care umplu în scurtă vreme întregul câmp vizual.

Încă o oră. Plictis, în ciuda aşteptării, zbor deasupra nimicului. Soldaţii cu echipamentele lor grele se mişcau încoace şi încolo, începu să se înfiripe o conversaţie pe un ton scăzut, iar între replici se puteau auzi cuvinte spuse mai tare, glume...

Până când difuzorul indică faza următoare.

— Căştile pe cap, deschideţi aparatele de emisie-recepţie! Închideţi vizierele! Spetezele în poziţie verticală! Capetele sprijinite de genunchi! Mâinile la ceafă!

— Închideţi uşile camerei de presurizare! Coborâţi modulul de aterizare!

Se simţi o zguduitură scurtă, stomacul parcă li s-ar fi ridicat, o senzaţie de plutire... vuietul zborului planat, o

presiune uşoară, ca într-un lift, pe parcursul a câteva respiraţii mai greoaie. La acestea se adăuga, puţin cam neplăcut, aşteptarea aterizării - vor atinge cu bine solul? Totul ca la exerciţiu. Era oare un exerciţiu?

Cine îşi mai aruncase o privire prin fereastra de pe care îndepărtaseră cu unghiile vopseaua albă, putea să desluşească în faţă, în partea dreaptă, o formaţiune cu un aspect mat - ca o spumă care pluteşte pe apă. Jos nu se mai vedea nimic din toate acestea.

Se întorsese, potrivit planului.

Contase pe acest lucru, crezuse în el şi se îndoise de el. Sperase acest lucru şi se temuse de el. Îşi închipuise totul: revederea, împrejurimile familiare, felicitările şi onorurile, iar apoi munca îndelungată, plină de promisiuni - cu alte cuvinte, valorificarea datelor. Aceasta era succesiunea firească a fazelor din program.

Şi acum nu mai pricepea firescul. Nu se simţea aşa cum s-ar fi aşteptat, nu era nici liniştit şi nici sigur, nici mândru şi nici mulţumit.

Prin geamurile din material plastic privea împrejurimile. Putea să fie un garaj, un hangar, o sală de sport goală. Undeva, deasupra lui, în afara câmpului său vizual, ardea permanent o lumină tulbure. Umbrele din colţuri dădeau impresia unor găuri cu muchii drepte, în faţa uşii rulante stătea o santinelă pe un scăunel, ţinând un pistol-mitralieră pe genunchi.

Îi construiseră o cuşcă, o carcasă din material plastic, un palat din sticlă sintetică, o suită de celule, mult prea mare pentru el, pentru medic şi pentru soră.

Poate de vină era faptul că stătea singur. (Medicul care îl supraveghea şi sora nu contau. Erau nişte zerouri. Fata era blondă şi provocator de drăguţă, îngrijitoare şi secretară. Avea grijă de el cu un aer de supuşenie pătrunzătoare.

Medicul îl lăsase să înţeleagă că ea n-ar avea nimic împotrivă să se culce cu el, dacă ar simţi această, dorinţă, uşor de înțeles, după această expediţie lungă...) Pavel, Greg, Josef, Tibor şi Sonia; încerca să-l reînvie în memorie pe fiecare membru al echipajului, dar rămăseseră doar nişte scheme. Vălul, care se aşternea pe obiecte, cuprindea şi chipurile trecutului. Nu era chiar atât de mâhnit că se întorsese fără ceilalţi, aşa cum ar fi trebuit de fapt să fie. Nu, nu acesta era motivul. Dădu cu mâna la o parte revistele: ilustrate, revistele de sport, magazinele şi numerele de rebus, pe care ei i le tot puneau pe masă. Le-ar fi rupt în mii de bucăţi, cu cea mai mare plăcere, sau le-ar fi zvârlit de pereţi, însă atunci ar fi venit în goană medicul şi fâşneaţă blondă şi l-ar fi supus din nou la torturi - electrocardiogramă, intensitatea pulsului, electroencefalogramă, viteza de sedimentare a sângelui, urină, probe de ţesut; corpul său era acoperit cu fâşii de plasture în toate locurile de unde-i prelevaseră bucăţi de piele, de carne şi de oase. Îl examinau neîncetat, când se sculă, în somn, la citit, atunci când mânca, şi chiar atunci când mergea la toaletă; îi adunau fecalele şi le cercetau cu microscoapele. Nu erau satisfăcuţi de el, deoarece se comporta altfel decât ca un erou şi căutau pricina acestui fapt în desfăşurarea procesului digestiv.

Era oare un erou? Cuvântul se situa în afara capacităţii sale de înţelegere. Preşedintele Consiliului de Miniştri îl calificase astfel, Comandantul Suprem al Forţelor Aeriene îi decernase un ordin. Înfrângerea fusese transformată într-o victorie. Cadeţii fluturaseră nişte steaguri, iar unul dintre ei citise un paragraf din textul lui Basal:

...Atâta vreme cât viaţa este doar un proces între om şi natură, elementele sale simple sunt comune tuturor formelor de dezvoltare socială, însă fiecare fermă: istorică determinată a acestui proces dezvoltă mai departe bazele materiale şi formele sociale. Odată atinsă o anumită treaptă

de maturizare, forma istorică respectivă este eliminată şi face loc alteia, care îi este superioară. Faptul că momentul unei asemenea crize a sosit se poate sesiza imediat, odată ce se generalizează şi se adânceşte contradicţia şi opoziţia dintre dezvoltarea materială şi forma socială.

Ţinură un minut de reculegere, cinstind astfel memoria celor care nu se mai întorseseră. Totul se preschimbă apoi brusc într-o manifestare entuziastă de bucurie, îl examinară printr-un geam ca pe un animal rar, iar în final se retrăseseră. Televiziunea venise de câteva ori, regizori, fotografi, maeştrii de lumini, camerele de luat vederi îl înconjuraseră cu ochii lor ficşi. Mai târziu îi apăruse chipul pe prima pagină, prezentându-l în timp ce stătea la geam, zâmbind politicos, cu receptorul telefonic la ureche. Astfel a fost el prezentat Lumii Libere.

Între timp publicul îl dăduse uitării. Numai ofiţerii veneau zilnic la el, medicii, psihologii, sociologii, biologii şi fizicienii, oamenii tăcuţi de la Departamentul de Securitate Internă: mereu soseau haite întregi, se aşezau în faţa difuzoarelor, băteau în microfoane, îşi puneau în funcţiune aparatele lor. El stătea în acest răstimp în vitrină, cu electrozi fixaţi pe craniu, pe piept şi pe spate, cu higroscoape pe podul palmelor. Ei îi puneau întrebări şi el le răspundea, iar chipurile lor imobile nu arătau dacă-l credeau sau nu. Nici nu era necesar să-l creadă sau nu; cu ajutorul detectorului de minciuni, puteau să-şi dea seama dacă spune adevărul. Chiar mai mult: dacă era stânjenit sau nervos, dacă îi era teamă, dacă avea conştiinţa încărcată sau dacă le ascundea ceva. Şi când se termina chestionarea, care era mai degrabă un interogatoriu, îşi băgau în serviete blocnotesurile, îşi puneau pixurile în buzunarele uniformelor, se ridicau şi plecau. Nici unul dintre ei nu îl salutase până acum.

La început a suportat toate astea răbdător, ulterior a lăsat să se întrevadă o uşoară iritare, la care se simţea

îndreptăţit. Mai târziu însă începu să se îndoiască de drepturile pe care le avea şi să se teamă că o să-l tină închis mai multă vreme în cuşca sa. A devenit deci din nou amabil, dispus să colaboreze, săritor, însă bănuiala sa deveni din ce în ce mai intensă, până când se prefăcu în certitudine: carantina trebuia să dureze patruzeci de zile - de acum trecuseră patruzeci şi trei de zile. Era prizonier.

Aterizaseră violent, dar nu mai violent ca de obicei, arcurile amortizară impulsul, iar acum oscilau în sus şi în jos. Mecanismul de frânare îi scutură cu putere, iar pereţii se ridicară în sus...

Au sărit afară, au luat-o la goană, preţ de zece metri, s-au aruncat la pământ... totul a rămas învăluit în linişte. Solul, care se putea zări prin gemuleţele căştilor lor, era format dintr-un amalgam de mase sticloase, ca după spargerea unui geam securizat. Nu existau nici iarbă şi nici pomi, nici animale şi nici oameni, în afară de cei care aparţineau detaşamentului de aterizare. Nici contoarele Geiger nu indicau nimic. (Acest lucru era cel mai important, deoarece acesta era marele risc al acţiunii.)

Trebuiau să rămână întinşi, până când manevra se sfârşea. Modulele de aterizare atingeau solul foarte aproape unul de celălalt, şi nu puteai să te aştepţi ca toate să aterizeze fără nici un fel de problemă. Uneori, în timpul exerciţiilor, mecanismul nu funcţionase, iar unele planoare se prăbuşiseră la pământ ca nişte pietroaie. (Doar puţini ştiau că fuseseră fără echipaj; era vorba de o măsură psihologică - pregătirea pentru un caz real, când nu era neapărat obligatoriu ca totul să meargă ca pe roate.)

De data asta totul mersese ca pe roate. Cerul de un albastru lăptos era presărat cu puncte negre, care coborau, la început repede şi apoi mai lent. De la modulele care se apropiau de sol se auzea un zumzăit venind de la cele două

inele ale rotoarelor cu palete contrarotative, acţionate de curentul ascendent, energia produsă fiind transformată în forţă ascensională de un agregat cu duze.

Cinci minute mai târziu totul luase sfârşit. Primiseră încuviinţarea să se ridice - nu-i ameninţa nici un pericol eminent - şi acum hoinăreau fără vreun scop precis în grupuri neorganizate. Doar una dintre echipe desfăşura o activitate asemănătoare cu cea a unor roboţi. O cameră de luat vederi a fost aşezată la sol, acesta a fost afânat, iar apoi cei cincizeci de soldaţi se încolonară.

Un pârâit răsună în difuzorul căştii.

— Nu poate fi adevărat: corul marinei în uniformă de paradă.

Acesta era Tibor.

— Un punct de pedeapsă pentru L 10/6. Aparatele de emisie-recepţie se utilizează numai în interes de serviciu şi în caz de forţă majoră.

Urmară după aceea cele zece minute memorabile, în care Lumea Liberă află de acţiune.

Anunţ special: Astăzi, la ora trei dimineaţa, a început cea mai însemnată acţiune din istoria Lumii Libere; Unităţile forţelor unite au început o acţiune de aterizare, care s-a încheiat la ora patru şi douăzeci şi şase, conform planului. Scopul este integrarea Zonei Zero, curăţirea regiunilor contaminate. O echipă de membri ai Academiei de Ştiinţe, constituită din medici radiologi, specialişti în genetică umană, virusologi, geologi, botanişti şi ecologi, au pus la punct un plan pentru decontaminare şi, ulterior, de populare. Populaţia, care mai trăieşte, oprimată şi închisă ermetic în oraşe, va fi eliberată de sub jugul celor aflaţi la putere. Pregătirile pentru reciclarea ei au fost îndeplinite.

Se va relata permanent asupra acestei acţiuni prin intermediul radioului şi televiziunii. Iată prima noastră transmisiune.

Crainicul: Este un moment de îndreptăţită mândrie pentru

omenire; curând nu va mai exista pe Pământ nici un fel de oprimare. Preţul este ridicat - primejdia căreia trupele noastre i se expun. Dar obstacolul cel mai dificil a fost depăşit, căci nu există nici o rezistenţă. Acolo unde altădată orice tentativă de a trece graniţa era reprimată cu duritate, astăzi armele tac. Aterizarea, a izbutit simultan în mai multe puncte ale zonei interzise. Se apropie clipa în care vom lua în stăpânire restul lumii, care până acum s-a sustras strădaniilor noastre de a realiza înţelegerea. Trecem, legătura la districtul K 11/U 16. Acolo tocmai a fost instalată o cameră de luai vederi, care va transmite actul decisiv. Prezentăm în direct dialogul dintre punctul de comandă şi detaşamentul de aterizare.

St. M. -D.: ...nu s-au produs pierderi, o aterizare la kinogramă.

C.G.: Radioactivitate?

St. M. -D.: Foarte redusă - măsurăm continuu.

C.G.: Agenţi patogeni? Viruşi?

St. M. -D.: Greu de constatat. Până acum nimic deosebit. Mai purtăm însă costumele de proiecţie.

C.G.: În regulă. Tocmai a fost conectat sistemul radio oficial. Poate că relataţi ce senzaţie te încearcă atunci când calci pentru prima oară într-o nouă zonă a lumii.

St. M. -D.: Suntem mândri! Şi copleşiţi de emoţie! Cu toţii ştim ce înseamnă asta. Greul muncii abia acum începe, căci o să dureze multă vreme până când acest teritoriu va fi populat. Ne bucurăm însă că ne-am adus contribuţia la această întreprindere.

C.G.: Nu vă temeţi de contaminare?

St. M. -D.: Toată lumea este liniştită. Radioactivitatea nu depăşeşte limitele normale. Costumele de protecţie sunt bune: nu permit pătrunderea agenţilor patogeni. Deocamdată mai respirăm oxigenul adus, însă dacă primele rezultate ale analizelor vor fi negative - deci dacă nu se constată nimic periculos - trecem la utilizarea filtrelor.

Lumină este de-a dreptul orbitoare, însă sticla căştilor noastre absoarbe toate radiaţiile primejdioase. Altfel, aici nu se întâmpla nimic deosebit. Este tare pustiu şi plictisitor. Lipsesc fetele (râde).

C.G.: Acum ne-a parvenit o imagine video. Cred că momentul festiv este pe cale să înceapă. Bărbatul aflat în prim-plan este general-maiorul Robin, şeful detaşamentului de aterizare. El vă voi spune câteva cuvinte.

Robin: Prin aceasta teritoriul de aici intră în posesiunea Lumii Libere. Fie ca acest ceas să însemne începutul unei dezvoltări paşnice şi fructuoase. Trăiască unitatea, dreptatea şi libertatea!

C.G.: Trei dintre membrii detaşamentului de aterizare înalţă steagul Lumii Libere sus pe catarg, ei fiind surprinşi de camerele video din profil, pe fundalul cerului. Se intonează în acelaşi timp imnul, cântat de Corul marinei - vocile au un sunet uşor distorsionat, deoarece căştile trebuie să rămână închise. Steagul flutură în bătaia vântului. Se aud strigăte izolate de ură.

— V-a fost teamă?

— Nu.

— Ar fi fost reacţia firească.

— Am fost asiguraţi că...

— Şi v-aţi bizuit pe asta?

— Da.

— Dar nu pe deplin.

— Nu, nu pe deplin. Nu eram atât de sigur. Nu ştiam ce se, poate întâmpla. Aprinderea de la distanţă a combustibilului? Defectarea sistemului de conducere? Torpilă aeriană? Probabil că totul s-ar fi petrecut rapid. Poate că nici n-am fi băgat nimic de seamă. Teamă nu mi-a fost.

— Dumneavoastră şi colegii dumneavoastră aţi fost

pregătiţi cu grijă.

— Da.

— V-a frământat de multă vreme ideea unei invazii. N-aţi avut vreo bănuială, atunci când aţi pătruns în Zona Zero, şi nu aţi avut de întâmpinat nici o rezistenţă?

— Nu.

— Aţi discutat cu membrii echipajului dumneavoastră despre acest lucru?

— Nu am vorbit mai deloc.

— Ce senzaţie aţi avut imediat după aterizarea încununată de succes în zona interzisă?

— Aceeaşi senzaţie ca toţi ceilalţi.

— Mai precis?

— Mă bucuram că totul a mers ca pe roate.

— Asta a fost totul?

— Ştiam ce semnificaţie avea aterizarea. Cred că eram profund tulburat.

— Atunci când Tibor a făcut remarca în legătură cu Corul marinei, cineva a râs. Ştiţi cine a fost acela?

— Eu am râs. Ne amuzasem cândva pe seama corului. Izbucnirea aceea nu avea nimic de a face cu festivităţile.

— Iubiţi muzica?

— Da.

— Ce fel de muzică?

— Vedeţi, cum să vă spun... nu tocmai muzica corală.

— Aveaţi pe atunci vreun dubiu privind succesul acţiunii de ocupare?

— Nu.

— Am înregistrat o remarcă de-a dumneavoastră... era vorba, aşteptaţi...

— Ştiu la ce vă referiţi... Ştiam că ne mai aşteaptă misiuni importante. Situaţia noastră - adică a echipei noastre -, era diferită de a tuturor celorlalte. Noi fusesem pregătiţi mai îndelung pentru a intra în acţiune. Totul s-a petrecut aşa cum exersasem de nenumărate ori; nu s-a mai întâmplat

nimic surprinzător. Şi în afară de asta... misiunea celorlalţi se încheiase, iar a noastră abia începuse.

Dan - cibernetician, homeostazia sistemelor complexe şi foarte complexe, cibernetica organizării, teoria jocurilor, formalisme generale pentru concepte strategice.

Pavel - sociolog, teoria comportamentală a omului, căi informaţionale în structurile sociale, concepte politice; teoretician al reciclării.

Greg - lingvist, automate de traducere, limbi vechi, istorie; specialist în descifrarea codurilor.

Josef - specialist în domeniul curenţilor slabi, radiotelegrafist, experienţă în domeniul transmisiilor audio-vizuale; administratorul proviziilor.

Tibor - electrotehnician, specialist în mecanică fină şi în domeniul armamentului, pilot.

Sonia - spicheriţă, crainică de televiziune, translatoare; la vârsta de 18 ani - cea mai bună decatlonistă.

Se sprijineau de pernele ţări ale vehiculului sferic. Purtau costumele lor de protecţie şi transpirau încinşi de soarele neobişnuit de puternic. Tibor stătea ghemuit în spatele volanului şi înjura.

În faţa lor rulau şase transportoare şi, eu mult în faţa tuturor, Rover-ul, maşina automată care efectua analize. Sarcina ei specială: controlarea nivelului radioactivităţii. Numai de două ori dăduse alarma; au ocolit atunci nişte zone radiante, însă fusese mai degrabă o măsură de siguranţă, căci ei ar fi putut suporta radiaţia mai multă vreme, fără repercusiuni. Măsuri de siguranţă exagerate - aşa trebuiau să acţioneze şi de acum încolo, dacă voiau să aibă succes. Siguranţa micşorează însă gradul de libertate în acţiune, se gândea Dan. Nu spuse însă nimic.

Tot Tibor a fost acela care a dat glas la ceea ce gândeau

cu toţii.

— De ce nu ne dau voie să ne dăm jos blestematele astea de măşti? Nici nu poţi măcar să te ştergi de sudoare. Viziera căştii se abureşte... şi cum pot să conduc?

— Ar fi trebuit să ţi-o echipezi cu ştergătoare.

Radioactivitatea poate fi controlată. Problema principală erau factorii bacteriologici. Efectuase oare aici cineva vreo decontaminare? Nimeni nu ştia. Sporii şi viruşii nu îmbătrânesc, ci îşi păstrează virulenţa. O analiză detaliată durează zile întregi... microscop, stereoscop, test imunologic. Şi chiar aşa nu este vorba decât de sondaje.

— Linişte! îi rugă Josef.

— Se petrece ceva prin eter?

— O mulţime de lucruri!

— Lasă-ne şi pe noi să auzim!

Josef întoarse întrerupătorul la dreapta şi acum ascultau cu toţii. Se auzeau păcănituri, vâjâieli şi zumzăieli.

— S-au înlăturat deranjamentele de recepţie ale aparatelor noastre?

— Da. Zgomotele vin de afară.

Josef arătă în fată. Nu se vedea nimic altceva decât un amalgam inform, un deşert fără nici o variaţie, fără puncte de reper, netezit artificial, dezolant.

— Nu se aude nimic altceva? Semnale morse? Vreun limbaj? Încearcă pe alte lungimi de undă!

— Asta fac tot timpul. Nimic. În afară de zgomotele astea. Nu este însă pur şi simplu un vâjâit... Ia ascultaţi!

Se auzea un soi de cântec, întâi cu sunete înalte, apoi cu sunete joase - sus, jos.

L-au auzit toată ziua - era neschimbat, însă deveni mai puternic.

Seara se dădu semnalul de oprire. Rover-ul descrise un cerc, şi cercetă cu atenţie zona circumscrisă. Acul indicator nu se mişca deloc.

— Liber!

Convoiul se apropia din spate - cincisprezece vehicule, zece vehicule cu echipaj, cinci transportoare. Soldaţii s-au dat jos, greoi în costumele lor, însă în scurtă vreme corturile erau gata montate, iar camerele de presurizare erau de asemenea, pregătite.

Lichidul de sterilizare se prelinse peste ei. Aerosolul atârna în aer ca o ceaţă, şi aşteptau din clipă în clipă precipitaţiile. Ceasul automat debloca dispozitivul de închidere, iar ei deschiseră capacul, intrară înăuntru şi ieşiră din costumele lor.

— Ce bine e!

— Acum, un duş rece!

— Avem la dispoziţie doar doisprezece litri de apă pe zi; să fiţi deci economi!

— Aici nu plouă niciodată?

— Poate că ţin sub control vremea.

Priveau prin deschizăturile ferestrelor practicate în folia ondulată din material plastic, dispusă la nivelul ochilor, de jur împrejurul cortului.

— De ce nu se arată?

— Nu ştiu că venim?

— Nu-şi părăsesc niciodată oraşele.

— Şi apărarea automată?

— Nu mai funcţionează - altfel nu am fi ajuns atât de departe.

— Poate că sunt lipsiţi de apărare, poate că le e teamă.

— Poate că nu mai trăiesc.

— Şi semnalele radio?

— Nu-i mai aminti lui Josef de semnale, că se duce iarăşi la cutia lui. Ar face mai bine să scoată la iveală ceva conserve.

— Şi câteva cutii de bere!

Se aşezaseră pe două saltele pneumatice cu toţii şi se simţeau bine. Învăţaseră să mănânce, atunci când în program era planificată masa, şi învăţaseră să doarmă,

atunci când somnul era prevăzut în program. Trei ani întregi fuseseră instruiţi, nu totdeauna în formaţia aceasta, însă asta a fost în final echipa - cea mai stabilă combinaţie posibilă. Se simpatizau între ei, se înţelegeau, fără să se plictisească; ştiau cu precizie că Pavel fusese ales, deoarece iradia linişte şi ştia să împace opinii contradictorii. Tibor, în schimb, avea trăsături caracterologice de natură opusă; era vioi şi se enerva deseori din cauza unor nimicuri. Astfel că nu se ajungea niciodată la acele relaţii reci, paralizante, unde fiecare se frământă doar cu propriile sale probleme. Nimeni însă nu se îndoia că Tibor, atunci când se ivea o situaţie pe muchie de cuţit, era unul dintre cei mai tenaci. Şi Sonia? Probabil că o femeie a fost inclusă din raţiuni asemănătoare; exista astfel întotdeauna o tensiune, ce-i drept, o tensiune înăbuşită, căci Sonia cea cu părul blond închis iradia o răceală de gheaţă.

Se asemănau într-un mod surprinzător, stând aşa în costumele lor de un maro de culoarea lutului, dintr-un material flexibil, care nu se mototolea şi nici nu producea rosături în interiorul costumului de protecţie. Arătau ca nişte fraţi şi surori, cu toate că fratele şi sora se asemănau rareori atât de mult ca ei, şi se înţelegeau la fel de bine că membrii unei secte.

La ora 20 fix, aşa cum era prevăzut, se transmise la radio o relatare de la cartierul general privind situaţia, care nu spunea nimic altceva decât că nu se produseseră incidente. După aceea, ofiţerul de serviciu dădu instrucţiunile la zi - distribuirea combustibilului şi proviziilor pentru ziua următoare şi stabilirea gărzilor.

Apoi, comandantul detaşamentului veni într-o scurtă vizită în cortul lor. Era de fapt superiorul lor, dar se comporta cu ei prieteneşte. Se aşeză pe salteaua de cauciuc, alături de Sonia, lucru care-i făcu pe toţi să zâmbească pe furiş.

— Cafea sau bere?

— Mai aveţi apă minerală?

Avea gradul de colonel, însă atribuţiunile sale depăşeau cu mult acest grad. Era un secret cunoscut că el juca un rol conducător în DSI. Glumele lui erau greoaie, însă părea că nu bagă în seamă acest lucru, aşa încât ele nu aveau niciodată un efect penibil; la încercările sale de-a flirta cu Sonia primea întotdeauna nişte răspunsuri glaciale. Înregistrară din nou acest lucru cu satisfacţie; nimeni nu avusese succes la Sonia - căci fiecare făcuse încercarea - şi acum se consolaseră - iar faptul că îl refuză pe ofiţer era pentru ei un semn de fidelitate.

— Aveţi de îndeplinit o misiune specială, spuse colonelul, şi aţi fost pregătiţi temeinic pentru ea. Greutatea constă în aceea că nimeni nu ştie cu exactitate ce trebuie să faceţi. Ştim mult prea puţin despre locuitorii oraşelor. Iar ceea ce ştim datează de secole, fiind deci depăşit. Toate astea le-aţi învăţat, adică organizarea socială, modurile de comportament, valorile etice, limba...

Mi-e frică doar că majoritatea lucrurilor astea sunt fără sens, că nu puteţi să faceţi nimic cu ele. Probabil că s-a schimbat totul, că evoluţia şi-a continuat cursul - şi la noi s-a făcut câte ceva.

Însă în ce direcţie a luat-o această evoluţie? Tehnologia lor a înregistrat oare în continuare progrese tot atât de mari? Cum arată astăzi sistemul lor politic? Cum se desfăşoară viaţa lor? La ce lucrează? Ce scopuri au? Nu ştim nici măcar cum arată. S-au schimbat datorită unor mutaţii? Au degenerat cumva?

— Poate că nici nu mai trăiesc.

— Există însă indicii - semnalele radio...

— Poate automate, care au dăinuit mai mult decât creatorii lor?

— Nimeni nu poate să spună dacă semnalele au vreo semnificaţie.

— De când a survenit izolarea, nu a mai parvenit nici o informaţie de dincolo.

— Noi am fost aceia care i-am zăvorât acolo.

— Da, deoarece ne-am dat seama că cel mai mare pericol pentru deteriorarea unui sistem îl reprezintă infiltrarea de gânduri străine.

— Gândurile străine nu sunt neapărat un lucru rău.

— Ele sunt distructive pentru sistemul propriu, care funcţionează potrivit altor principii.

— Chiar dacă a fost corect sau fals ceea ce s-a întâmplat atunci... acum am intrat în faza următoare a istoriei.

— De ce tocmai acum?

Colonelul nu luă în seamă această întrebare, îşi schimbă poziţia sa pe salteaua pneumatică şi încercă să se aşeze mai comod.

— Ceea ce vă voi spune acum reprezintă un lucru strict secret. Este vorba de preistorie şi nu trebuie în nici un caz să ajungă cunoscut opiniei publice. Ar putea să stârnească tulburări. Acesta este şi motivul pentru care vă este comunicat abia acum.

Tibor îşi drese glasul, însă nu spuse nimic.

— Încercările de a trece prin baraj au început de foarte timpuriu, de fapt chiar la scurtă vreme după izolare. Desigur că se interceptau emisiunile radio, însă suntem siguri că semnele recepţionate erau lipsite de conţinut semantic. Analiza sugera mai degrabă că erau nişte semnale de comandă pentru aparatele de control şi noi ştim că acestea funcţionau. Am verificat acest lucru în mod sistematic - la început cu animale de experienţă, iar mai târziu cu automate. Blocada nu prezenta nici o breşă. Toate obiectele noastre erau interceptate, indiferent dacă se deplasau pe pământ, în aer sau sub pământ. Li se determina poziţia şi erau distruse. Nu întotdeauna la fel, însă mereu eficient. Câteodată era vorba de corpuri zburătoare telecomandate, alteori de câmpuri energetice, lumină, sunet sau electricitate, în unele cazuri nu am putut să determinăm ce anume le-a distrus.

— Şi vreun atac direct? Au fost interceptate de asemenea rachete rapide?

— Acesta este un alt capitol al experienţei noastre privind acest tărâm. Bineînţeles că ne pregăteam pentru un atac - desigur că din raţiuni preventive. Şi brusc veni un avertisment; nu s-a clarificat până astăzi cum au prins de veste despre planurile noastre.

— Poate că au dedus pe cale logică?

— Deodată ne-au făcut o demonstraţie de forţă. Ştiţi că Luna este o regiune interzisă, însă nu ştiţi de ce. O folosesc ca ţintă, în fiecare an are loc pe partea invizibilă a Lunii o explozie, care nu poate fi văzută de pe Pământ, însă care poate fi determinată exact cu ajutorul seismografelor. Este probabil vorba de o armă nucleară de un tip necunoscut. Au brăzdat deja un model în toată regulă pe solul lunar... În mod curios e vorba de un hexagon. Nu se ştie niciodată unde are loc următoarea explozie, însă ea se produce întotdeauna într-un punct precis al rasterului.

— O metodă de intimidare eficientă!

— Şi acum?

— Bombardamentul a luat sfârşit.

— Când?

— Acum cinci ani.

— Un truc.

— În ce scop?

— Care sunt dedesubturile acestui lucru?

— Poate că sistemul lor s-a defectat.

— Poate că se simt destul de puternici ca să renunţe la o astfel de intimidare,

— Un gest conciliator?

Colonelul ridică din umeri, se mişcă pe locul său încolo şi încoace, apropiindu-se în acest fel de Sonia.

— Poate un indiciu al resemnării. Trebuie să fi remarcat că nivelul tehnicii noastre se apropie de al lor - îi ajungem din urmă îndeosebi în domeniul cel mai important, şi anume în

cibernetică. Cu douăzeci de ani în urmă, am înlocuit obiectele noastre experimentale nu prea complicate prin automate miniaturizate. Unele nu erau mai mari decât nişte zaruri. Unele le-am camuflat sub formă de fragmente de rocă sau aşchii de lemn, altele le-am introdus în animale, păsări sau insecte zburătoare. Cu toate acestea au fost interceptate, însă oricum - au putut să pătrundă o bună bucată spre interior.

— Care-i situaţia de acum? Sistemul lor de apărare mai funcţionează?

— După câte am putut constata noi, nu. De cinci ani pătrundem cu automatele noastre până la marginea oraşelor lor. Acţiunea noastră de acum este o consecinţă a acestei situaţii.

— Însă nimeni nu poate fi sigur...

— Nimeni. Desigur că nu. Ne asumăm un risc. Însă cazul negativ nu ne interesează acum. Ne pregătim pentru cazul pozitiv. Mâine vom ajunge la marginile oraşului. Avem ordin să pătrundem în oraş, Aici începe misiunea voastră. Noi vă vom asigura protecţia.

Dan stătea culcat pe spate, cu ochii aţintiţi spre tavan. Culcuşul era moaie. O adiere slabă trecea peste el dinspre ventilator. Aerul venea de la instalaţia de aer condiţionat, din filtre, şi nu de afară. Nu exista nici o legătură cu lumea exterioară. Uşa era închisă şi nu putea fi descuiată decât cu o cheie de un tip special. Ferestrele nu aveau deschizături, ci spaţii transparente în peretele din material plastic.

Se ridică, îşi trecu picioarele peste marginea culcuşului şi, aşa, desculţe, le puse pe dalele încălzite, încetişor, pentru a nu-i trezi pe cei doi vecini ai săi, se sculă şi se-ndreptă spre fereastră. Un chip inexpresiv îl întâmpină. Era oare reflectarea propriului său chip? Pe neaşteptate, acesta păli, se auziră câţiva paşi, tare şi înfundat, era probabil santinelă

de afară - apoi paşii se îndepărtară din nou... Dan îşi ţinea pistolul-mitralieră încleştat în mână în timp ce se retrăgea pas cu pas...

De pe acum Dan nu mai era om. Era un monstru, pe care-l priveşti pe ascuns când doarme, care te face să te-nfiori chiar când stă închis într-o cuşcă, despre care presupui că e gata să atace, să sfâşie, să înfulece, putând să exercite o influenţă inexplicabilă, în stare să facă vrăji, să comită orori, crime, o arătare sinistră, un zeu, un Golem, un avorton, o făptură înspăimântătoare... Îţi dădeai seama că trebuia să te supui voinţei lor, trebuia să le dai ce se aşteptau de la tine, trebuia să le bagi groaza în suflet, să le vâri spaima în creier...

Dan izbucni în râs, când santinela o luă la goană, retrăgându-se în ungherul cel mai întunecat. Abia după aceea îşi dădu seama care fusese cauză: se surprinse că îşi lipise obrazul de geam făcând tot felul de strâmbături, contorsionându-şi buzele, scoţând limba, rostogolindu-şi ochii, umflându-şi obrajii...

Se-ntoarse împleticindu-se la culcuş şi se cufundă într-o stare de frământare apăsătoare. Să dormi, să dormi fără vise... Dar deîndată ce închidea ochii, se trezeau amintirile. Ceva necunoscut încerca să trezească conţinutul acumulat în celulele creierului său, fără ca el să se poată apăra de această chemare. Se abătea ca un torent asupra lui, îl zăpăcea, era haotic, îi inunda conştiinţa, îl îneca...

Efectele secundare ale medicamentelor?

Urmarea interogatoriilor?

Poate totul se datora inactivităţii, goliciunii existenţei sale. Oboseală, dezgust, plictis... Poate că era deznădejdea de vină. Nu avea nici un fel de viitor - ce mai putea aştepta? Nu mai avea nimic de îndeplinit şi nu avea nici un ţel în faţă.

Mai cunoscuse acest gol şi în trecut, de câteva ori - nu era la prima lui misiune. Când se sfârşea totul, ocupaţia,

analiza, preluarea controlului, reciclarea, integrarea, atunci avea acelaşi sentiment de gol. Atingerea unui ţel este întotdeauna o pierdere. O pierdere care trebuie acceptată, urmată de încercarea de-a te regăsi, de-a te încadra într-o nouă acţiune funcţională, fără a te simţi dezgolit şi neputincios.

Mai simţise aceasta, dar numai pentru scurt timp. Căci existau alte misiuni, de fapt totul era doar pregătirea pentru misiunea cea mare.

O luau mereu de la început: învăţământ, antrenament, calcule, simulări, examene, discuţii, programe. Izolarea. Numărătoarea inversă. Ocupaţia, analiza, preluarea controlului, reciclarea, integrarea, întoarcerea, pauză, când plictiseala şi nerăbdarea cresc. O nouă misiune...

Avuseseră succes.

Întotdeauna totul merge ca pe roate.

Totul e verificat.

Controlat prin simulări.

Pregătit prin jocuri planificate.

Programele sunt impecabile.

Includ toate posibilităţile.

Ţin seama de orice element improbabil.

Includ chiar şi neprevăzutul.

Hotărârile sunt obligatorii sentinţele întemeiate riscurile calculate calculele corecte sistemele limpezi funcţiunile evidente metodele eficiente rezultatele previzibile defecţiunile sunt înlăturate rezistenţele înfrânte eşecul este exclus.

Cea mai slabă verigă a lanţului este omul.

Dar omul este flexibil adaptabil capabil de-a învăţa se poate dezvolta poate înlătura slăbiciunile poate să renunţe la opoziţie să-şi stăpânească emoţiile să-şi controleze reflexele să-şi înăbuşe impulsurile să se ţină în frâu.

Noi vă ducem - la perfecţiune

Vă instruim

Vă eliberăm de slăbiciuni
Vă anihilăm instinctele
Edificăm o bază de motivaţii utile
Vă învăţăm ce este obiectivitatea
Vă învăţăm ce este simţul practic
Vă învăţăm ce este gândirea la rece
Vă eliberăm de obiceiurile depăşite de gândire
Vă eliberăm de pornirile anarhice
Vă eliberăm de relaţiile umane
Vă încredinţăm o misiune
Vă stabilim un scop
Dăm existenţei voastre un sens...

Dan tresări, ciuli apoi urechile. Ochii i se închiseseră şi aţipise. Trupul lui avea nevoie de odihnă, însă gândurile nu i se potoleau, îl chinuiau, îl speriau, îl zăpăceau. Căzu pe gânduri, încercă să pună ordine în imagini, se autoanaliză - obiectiv, aşa cum învăţase, rece, critic, chiar în clipele de stres... el şi membrii echipei erau perfect instruiţi, stăpâneau cunoştinţele de rutină, ştiau să se ţină în frâu, îşi cunoşteau posibilităţile, ştiau să folosească aparatajul, aveau întotdeauna la îndemână un ansamblu de metode euristice, atunci când lipseau datele hotărâtoare pentru rezolvarea unor probleme care se iveau.

Existau, oare probleme cărora să nu le poată face faţă? Întrebări care nu se potriveau în schemă? Misiuni care îi depăşeau?

Era oare perfecţiunea relativă?

Mai existau arii de gândire necunoscute?

Erau cunoştinţele lor insuficiente?

Se înşelaseră oare?

Dan îşi surprinse din nou gândurile făcând salturi ireale, pierzându-se în jungla unor închipuiri confuze, în emoţii necontrolate.

Ce îi crea oare această stare de confuzie şi deznădejde?

Îşi adună gândurile, se concentra asupra, unui punct.

Oare ce câştiga teren în interiorul său? Ce îl împiedica să mai fie stăpân asupra lui însuşi?

Îndoiala, o conştiinţă încărcată...?

A durat multă vreme până ce s-a lămurit, căci se dezvăţase să se mai îndoiască. Instruirea, programele de învăţământ, discuţiile politice, psihostabilizarea, antrenamentul autogen - toate urmăriseră scopul de a-i conferi siguranţă, de-a înlătura îndoiala. Şi acum tot eşafodajul care îi oferise dintotdeauna sprijin se năruise pe neaşteptate şi el căuta printre ruine un punct de susţinere.

Aceasta era problema: *se îndoia.*

Când îşi dădu în sfârşit seama de acest lucru se căscară prăpăstii, iar fisurile ajunseră până în cele mai îndepărtate unghere ale eşafodajului convingerilor sale.

Oare ocupaţiile fuseseră, întemeiate?

Aduseseră vreun bine locuitorilor?

Oare misiunea lor avea vreun sens?

Oare Lumea Liberă era într-adevăr liberă?

Idealurile lor erau juste?

Şi dacă nu era aşa - ce mai rămânea oare?

Şedeau iar în vehiculele lor, îmbrăcaţi în costumele masive de proiecţie, transpirau, se legănau odată cu vehiculul greoi, înaintând pe pernele anvelopelor sferice. Coloana se deplasa în faţa lor şi ridica în urma ei un nor înalt de praf. Semnalele radio cântau melodia lor monotonă, adormitoare, dar defel liniştitoare.

Deodată Pavel strigă:

— Opreşte!

Josef şovăi, dar Pavel îl rugă:

— Priviţi - ce-o fi aia - acolo sus!

— N-ar trebui să rămânem în urmă!

— Numai o clipă - aş vrea să mă uit mai de aproape la asta.

Pavel deschise uşa şi se lăsă să lunece în jos. Înainta cu dificultate prin nisip.

Părea să fie un fel de bară neagră, ascunsă în moloz, la capătul de sus putându-se observa o mişcare, un fel de sclipire slabă.

— Conectează contorul Geiger!

— S-a şi făcut.

La început Pavel alergă hotărât spre locul acela, o ridicătură plană de teren, care se afla la o distanţă cam de treizeci de metri, apoi ezită brusc, se opri locului; cu toţii văzuseră: bara dispăruse.

— Aţi văzut?

— S-a scufundat în sol.

— Prostii! Mai întâi a devenit transparentă, iar finalmente, invizibilă.

— Cam pe aici să fi fost.

Pavel îngenunche şi începu să scormonească pământul.

— Trebuie să se găsească vreo urmă!

— Întoarce-te! Ne cheamă - trebuie să-i ajungem din urmă.

Între timp, se apropiaseră şi ultimele două vehicule, care formau ariergarda şi se opriseră. Cei din faţă îi chemau insistent să-i urmeze cât mai grabnic.

Pavel se-ntoarse la maşină şi se urcă indispus. Maşinile se puseră în mişcare. Josef încerca să refacă terenul pierdut, iar maşina se clătina atât de tare, încât trebuiau să se ţină de ceva ca să nu cadă. Douăzeci de minute mai târziu, la orizont se ivi oraşul.

— Se apropie de districtul interzis. Mai au zece metri până la graniţă.

Opt metri.

Şase metri.

Ei singuri poartă răspunderea pentru urmări.

În faţa lor se afla o linie, care se putea vedea mai bine de departe decât de aproape, ea fiind acum aproape ştearsă, un fel de val de pământ abia schiţat, prea regulat pentru a fi de origine naturală. Terenul de dincolo - puţin altfel, cu nuanţe coloristice schimbate, cu o altă textură.

Încă patru metri.

Încă doi metri.

Au trecut graniţa.

Se află în districtul interzis...

— Ţine-ţi gura, Tibor! Lasă-te de glume! Trebuie să ne concentrăm asupra altor lucruri!

— Da - şi, mă rog, asupra cărui lucru? Dacă ai vreo revelaţie, atunci spune-ne şi nouă!

Oraşul era încă departe, dar acum apărea din ce în ce mai limpede la orizont. Ceea ce vedeau, nu mai văzuse nici un alt om: o linie sclipind mat la orizont, nişte reţele suspendate fără vreun suport vizibil, o serie de turnuri în formă de fagure dintr-o structură argintie. Şi cu cât se apropiau, cu atât devenea mai limpede că cerul de deasupra oraşului nu avea o transparenţă normală, că lumina se frângea şi se curba într-un mod straniu. Părea că din uriaşa structură se-nălţa o flacără de un albastru închis.

— Ce chestie enigmatică.

— Ce poţi să pricepi din toate astea?

— Reţelele astea - poate că sunt nişte instalaţii de absorbire a energiei solare.

— E cert că flacăra de culoare închisă era motivul pentru care imaginile obţinute prin satelit păreau lipsite de semnificaţie. Acţionează probabil ca o lentilă deformantă, în afară de aceasta, nu este fixă - oscilează. De aceea dădeau încercările noastre de reconstituire rezultate atât de proaste.

— În curând o să ştim mai mult!

— Să sperăm!

Ajunseseră la marginea oraşului fără nici un incident.

Coloana se desfăşură într-un arc larg. Deocamdată nu se întâmpla nimic.

În faţa lor se-ntindea un perete reflectorizant puţin concav - fără vreo deschidere, fără elemente de sprijin, uniform, desăvârşit. De nicăieri nu se putea arunca o privire în interior; singura mişcare, care se putea percepe provenea clin propria imagine în oglindă. Cu cât fixau mai mult peretele, cu atât mai limpede se vedeau pe ei înşişi, puţin cam şters, puţin cam deformat. Ici-colo sclipea câte o lentilă a unei lunete, se rotea câte-o antenă.

Mai sus, peretele se boltea uşor spre exterior, formând un fel de consolă. Nu se apropiaseră cu vehiculul atât de mult încât să ajungă sub curbura în formă de consolă, însă obstacolul le bara vederea. Niciodată nu fuseseră atât de aproape de obiectiv - şi nu vedeau nimic altceva decât pe ei înşişi.

— Radioactivitate zero!

— După câte îmi pot da seama, nu există germeni patogeni.

— Nici semnale radio.

Josef învârti febril butoanele - nimic. Chiar semnalul muzical continuu, care creştea şi descreşte în intensitate, amuţise.

— Recepţia foarte slabă! Vă rog, mai tare.

— Nici o legătură cu punctul de comandă - *blackout!*

— Ce-nseamnă asta, Josef?

— Înseamnă că ne aflăm într-un mediu care reflectă sau absoarbe undele electromagnetice.

Tibor scoase doi electrozi dintr-o cutiuţă şi acul indicator al potenţiometrului se deplasă deasupra mai multor gradaţii.

— Josef are dreptate - atmosfera este puternic ionizată.

Urlau în microfoane, dar abia se puteau înţelege.

— Asta înseamnă că nu mai putem primi indicaţii din afară!

— Coloană, înapoi! O mie de metri înapoi. Instalaţi tabăra acolo! Executarea!

Colonelul strigă ordinul în megafon. Treizeci de minute mai târziu instalaseră corturile. Legătura radio funcţiona din nou normal.

— Cum aţi reacţionat la alterarea semnalelor radio?

— Am luat la cunoştinţă acest fapt.

— Eraţi neliniştit?

— Nu. Fenomenul era explicabil din punct de vedere fizic.

— Legătura cu punctul de comandă era întreruptă. Eraţi rupţi de restul lumii. Oare acest lucru nu v-a afectat deloc?

— Eram conştient că de acum încolo trebuia să ne bazăm numai pe noi înşine. Dar pentru acest lucru eram pregătiţi. Aveam sentimentul că acţiunea abia atunci începuse.

— Cum a reacţionat restul echipelor la această situaţie?

— Eram îmbrăcaţi în costume groase, în care abia ne puteam mişca. Păreri personale exprimate prin aparatele de emisie-recepţie erau interzise. Nu s-a ivit nici o ocazie ca să-ţi faci vreo părere asupra sentimentelor celorlalţi.

— Au fost tulburări? Disciplina a avut de suferit?

— Nici vorbă de aşa ceva.

— Aţi avut sentimentul că retragerea reprezintă o înfrângere?

— Nu, doar o manevră tactică.

— Jucaţi dame sau şah?

— Da, dar nu prea bine.

— Vă supăraţi când pierdeţi?

— Numai când fac greşeli.

— Care erau relaţiile dintre membrii echipei de specialişti?

— Ca întotdeauna. Bune.

— Aţi discutat despre situaţia survenită?

— Da.

— Vă simţeaţi cu toţii bine din punct de vedere fizic?

— Da.

— Care era dispoziţia generală?

— Bună.
— Avea cineva presimţiri sau ceva asemănător?
— Nu.
— A sugerat cineva să vă întoarceţi?
— Nu.
— Trebuie însă să fi înţeles că eraţi pe cale să vă confruntaţi cu o forţă necunoscută. Trebuie să fi avut totuşi anumite îndoieli, şi anume dacă misiunea dumneavoastră poate să fie cu totul îndeplinită?
— Ne aşteptam să întâmpinăm greutăţi, dar nu eram încercaţi de îndoieli.

Poate că acesta era motivul: faptul că fusese exclus. Oamenii, care-l chinuiau cu întrebări, făceau parte din aceeaşi secţie ca şi el. Pe cei mai mulţi însă nu-i cunoştea, deoarece erau cadre tinere, din noua generaţie; dar şi cei cu care avusese de-a face în trecut se comportau ca şi când nu-şi mai aminteau că l-ar fi cunoscut anterior. În realitate nu era nici o deosebire între ei şi el: dacă un altul s-ar fi aflat în locul lui, nici el nu ar fi putut proceda altfel. Şi dacă Dan s-ar fi aflat afară, împreună cu ceilalţi, ar fi încercat şi el să facă constatări şi să cumpănească la fel de lipsit de emoţie cum procedau ei acum.

Ce voiau să afle? La ce se aşteptau? La o reacţie imprevizibilă? Un indiciu că ar fi intervenit vreo schimbare? O abatere? Ştiau doar că el - ca şi toţi ceilalţi - fusese verificat de sute de ori, în condiţiile cele mai grele. În acţiuni autentice.

Constanţa lui era dovedită.

Cum ar fi reacţionat el faţă de o persoană în viaţa căreia exista un domeniu ascuns, al cărui trecut se sustrăgea elucidării? Oamenii cu care avusese de-a face până atunci nu puneau nici un fel de probleme sau nu se puneau nici un fel de probleme în legătură cu ei. Profesori, îngrijitori,

medici, colegi... Singurii cu care părea necesară o discuţie lămuritoare erau locuitorii ţărilor ocupate - înainte de-a fi fost integraţi. Puneau ei oare probleme?

Pe formulare, modul lor de comportament era catalogat. Atribuirea stărilor de spirit, a intenţiilor şi acţiunilor unor declanşatori consta doar dintr-o funcţie probabilistică, însă tocmai modurile de reacţie fundamentale puteau fi determinate prin vârfurile abrupte ale acesteia. Se deduceau abia lucruri neesenţiale din curbă tipică a lui Gauss, care descria nişte forme geometrice asemănătoare unor „burţi plate". Dintr-o analiză a limbii lor rezultau obiceiurile şi judecăţile lor de valoare, simpatiile şi antipatiile, simbolurile statutului lor social şi tabuurile lor... legături telefonice interceptate transmisii radio ascultate transpunerea automată a limbii în scriere numărul cuvintelor şi silabelor construcţiile sintactice complicate statistica conexiunilor informaţii de gradul doi partituri de text reţele ale categoriilor de semnificaţii catalogul asociaţiilor şi inovaţiilor limba ca expresie a gândirii limba ca un caz model al comportamentului creator limba ca acţiune

Computerul furniza frecvenţele cuvintelor, sinonimele, omonimele, gramatica, conexiunile semantice, schema logicii proprie vorbirii, pragmatică. Din toate acestea rezulta comportamentul psihic al unei secţiuni reprezentative. Abaterile puteau fi deduse din gradul de răspândire şi din factorii diferenţiali. Media. Nivelul maxim şi minim. Variaţia. Parametri integrali, decodaţi pe orizontală şi pe verticală.

Unde mai e loc de surprize? Sistemul nu permite nici o surpriză. Surpriza este expresia unei ignorante parţiale. Surpriza indică o cunoaştere incompletă, sugerează goluri. Până acum nu constataseră goluri.

O structură de efecte - complicată, însă limpede ca cristalul. Un sistem probabilistic, dar care poate fi descris din punct de vedere stochastic. Aparenţa unei voinţe libere,

care era în realitatea determinată din exterior. Zece mii de posibilităţi de intervenţie. Stimulente, elemente declanşatoare, capcane, sugestii, persuasiune, logică, retorică, sofistică. Supunere liber consimţită. Pierderea libertăţii pentru câştigarea libertăţii. Serii lungi realizate pas cu pas, dar eficiente. Lanţuri Markov.

Existau şi metode cu efect rapid introducerea directă a unor semnale modificarea reţelei sistemului nervos microchirurgie viruşi şi acid ribonucleic hipnotice stimulente analgezice neuroleptice tranchilizante antidepresive psiholeptice

Mijloace pentru a influenţa somnul, durerea şi stimulente pentru îndepărtarea sau producerea stărilor depresive şi a psihozelor schizofrenice. Mijloace având componente cu efect motric de stimulare sau de temperare. Mijloace de declanşare a excitaţiei sau calmării. Mijloace de producere sau suprimare a neliniştii şi groazei. Mijloace pentru a da naştere halucinaţiilor senzoriale şi ideilor maniacale. Acţiuni asupra sistemului limbic. Acţiuni exercitate asupra sistemului de reglare a funcţiilor subcorticale. Sindromuri sintetice neuroastenico-ipohondrico-depresive.

Injectare subcutanată sau intravenoasa administrare pe cale orală sau anală prin apa de conductă pulverizare sub formă de aerosoli otrăvuri de contact în ţesături textile nelinişti provocate de îmbrăcăminte teamă provenind de la conserve panică produsă de laptele la sticlă

Rareori este nevoie de măsuri directe - la elementele permanent turbulenţe, la forţe de conducere creatoare, la psihopaţi, artişti, firi certăreţe, medici. Cu toată prudenţa, efectuând reglări discrete, cu simţul răspunderii, urmărind un ţel precis, cu bune intenţii. De obicei este suficient să pronunţi pur şi simplu altfel cuvintele, să ridici glasul, să publici fotografii, să pui un fond muzical, să scoţi în evidenţă prin tipar spaţiat, să fii simpatic, să relevi o nouă perspectivă, să alegi exemplele potrivite, să deplasezi uşor

centrul de greutate al anumitor semnificaţii, să modifici imaginile călăuzitoare, să faci aluzii, să accentuezi, să elogiezi, să aprobi, să confirmi fără să te îndepărtezi absolut deloc de adevăr - atâta vreme cât adevărul se dovedeşte a fi adecvat -, să te ţii de cuvânt - mai ales când e vorba de lucruri neesenţiale -, să păstrezi ordinea - în măsura în care este o ordine utilă.

Cel mai greu lucru este tranziţia. Lupta împotriva obiceiurilor şi moravurilor încetăţenite, împotriva încăpăţânării bătrânilor, împotriva imobilismului, împotriva obişnuinţelor. Şanse mai mari la tineri, material maleabil, căi nebătute, înclinaţie pentru ce e nou, bucurie a riscului, pasiune pentru joc, capacitate de-a se entuziasma, emoţii care pot fi dirijate. Elasticitate. Lipsă a compromisurilor. Disponibilitate de-a lua decizii. Imbold spre răspundere. Simţ al colectivităţii. Presiuni exercitate asupra individualiştilor. Rareori se-ntâmpla ca vreunul să aibă o izbucnire. Cei foarte tineri, cei nenăscuţi, nu ridică probleme. Neliniştea trebuie înăbuşită în faşă. Cei care vor să primejduiască pacea nu au nici o şansă. Idealurile sunt întipărite, reacţiile se învaţă, modelele de raţionament se edifică, drumurile sunt trasate dinainte. Pe neobservate acţionează mina diriguitoare. Subordonare de bună voie.

Autoreglare niciodată vreo şovăială subordonare, adaptare. A servi societăţii.

Să nu ai îndoieli. Elemente utile pentru colectivitate. Voinţă liberă pe căi sigure. Fără vreun domeniu intermediar. Nici un drum spre ţara nimănui. Certitudinea că acţionezi întotdeauna just, gândeşti just, hotărăşti just.

Produsul unui sistem în funcţiune implicare fără zone de fricţiune entropie zero

Procesul de integrare este încheiat. Nu mai există deosebiri individuale. Locuitori ai Lumii Libere. Garanţia unei vieţi pline de împliniri!

Treizeci de ani durează procesul integrării. Noua generaţie

creşte fără îndoieli. Un tineret fericit!

Şi Dan a crescut fără îndoieli, în ce constă deosebirea între ei şi el?

Nu există nici o deosebire.

Era noapte, prin ochiurile de geam se vedea oraşul. Zidăria nu mai reflecta lumina, ci radia o lumină difuză. Dincolo de ea, pete şterse. Construcţia în formă de flacără părea neagră ca un hău: înghiţea stelele. O margine mai deschisă la culoare o separa de restul firmamentului, o dungă îngustă de-a lungul căreia alunecau reflexe în sus şi în jos.

Colonelul şedea în cortul lor. Sonia stătea liniştită, pe locul ei, însă ţinuta ei era rigidă şi râdea batjocoritor. Ofiţerul se făcea că nu observă.

— Mă-ntorc tocmai dintr-o acţiune de recunoaştere. Am mers cu autovehiculul zece kilometri de-a lungul zidului, fără a găsi vreo poartă sau vreo deschizătură. Am examinat materialul - este vorba; de un produs intermediar, ceva între sticlă şi ceramică. Este tare, dar nu indestructibil. Rezistă la tracţiune, însă este elastic. Un fel de lichid solidificat. Grosimea - 18 centimetri - stabilită prin sondare sonoră. Desigur că nu este exclus să mai existe un zid interior şi în spatele acestui perete.

— Vreţi să-l spargeţi? N-ar trebui să se cerceteze mai întâi dacă nu există totuşi vreo intrare pe undeva?

— Construcţia se-ntinde pe o suprafaţă de aproximativ zece mii de kilometri pătraţi. Circumferinţa sa este de circa cinci sute de kilometri. Am avea nevoie de câteva săptămâni.

— Şi ce intenţionaţi să faceţi?

— La noapte le trimit un ultimatum. Voi cere să ne deschidă.

— Semnalele nu vor străbate prin zona ionizată.

— Mi-ar părea rău, căci atunci nu ne-ar rămâne altceva de făcut decât să uzăm de violenţă. Dar voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a ajunge la o înţelegere paşnică. În caz contrar, aruncăm zidul în aer. În orice caz - mâine suntem în oraş.

Vehiculele se aflau iarăşi într-un semicerc, în faţa zidului, la o distanţă de două sute de metri. Toate erau orientate spre un singur punct, unde se vedea acum un obiect de culoare cenuşie, o bucată de carton sau un fragment de material plastic poros. Un şnur, o bucată de sârmă împletită şerpuia de la bombă până la maşina colonelului. Acesta făcu contactul, după care în zid apărură crăpături în formă de pânză de păianjen; un nor de culoare brună se ridică, ascunzând deschizătura ce se căsca şi fiind vizibil pentru câteva fracţiuni de secundă.

La un semnal dat de colonel, coloana se puse în mişcare: vehiculele pentru transportul trupelor, care purtau acum pistoale-mitralieră şi puşti, autocamioanele ale căror capote fuseseră ridicate. Ţevile mitralierelor şi aruncătoarelor de grenade erau îndreptate spre breşă, către care se concentrau acum toate forţele.

— Norul dispăru, o gaură emisferică se căsca acum în zid, masa ceramică crăpase, marginile erau arse, carbonizate, crestate, îndoite spre interior.

Coloana de autovehicule se opri la 20 de metri de deschizătură. Rover-ul se desprinse dintre ele şi înainta eu repeziciune pe pneurile sale în formă de balon, dispărând apoi după zidurile distruse, în interior,

— Aerul respirabil, temperatura 24 grade Celsius; nu se semnalează radioactivitate.

Dalele erau transmise prin radio, semnalul fiind slab, dar inteligibil. Recepţia era mai bună decât cu o zi înainte.

Cele dintâi porniră vehiculele cu afeturile de tun, pătrunseră în interior şi, cotind, luară poziţii la dreapta şi la stingă deschizăturii. Apoi porni maşina colonelului şi după

aceea toate celelalte vehicule trecură prin breşă.

Am înaintat aproximativ douăzeci de metri şi ne-am oprit pe o suprafaţă plană cu un luciu metalic mat. Aici, explozia nu provocase aproape nici o stricăciune, doar câteva bucăţi din zidul exterior distrus ne mai stăteau în drum.

Ne aflam pe un fel de rampă, care se găsea la o înălţime de trei metri deasupra nivelului oraşului. Mai jos se întindea o zonă care ni se păru a fi un teren de joc sau de sport. Vedeam piste pentru atletism, aparate de gimnastică, terenuri de joc, bazine de înot, concepute cu generozitate, toate coborând uşor spre centru. Cam la cinci sute de metri în spatele acestei zone se găsea oraşul propriu-zis - o serie de clădiri în formă piramidală, de culoare argintie-cenuşie, sus plate, fără acoperişuri, în spatele acestora se aflau construcţii şi mai înalte, cuburi netede strălucind în alb, turnuri pătrate, dincolo de ele se înălţau o serie de platforme ca nişte farfurii.

Totul dădea impresia unei ordini desăvârşite, nicăieri nu se vedea vreo formă arhitecturală modernă, aici o curbă îndrăzneaţă a străzilor, vreo linie de pod cutezătoare, nimic din tot ceea ce aşteptaseră şi totuşi impresia era copleşitoare... grandoare, plenitudine, logică.

Lumina venea de la câteva puncte situate foarte sus, de la un mănunchi de corpuri de iluminat, răspândite circular în jurul oraşului. Era o lumină caldă, blânda, albă, strălucitoare, chiar dacă nu la fel de strălucitoare ca aceea a soarelui. Lumina era mai limpede decât la noi, dar acest lucru era probabil determinat de puritatea aerului, care nu conţinea nici aburi, nici praf.

— Aţi făcut încă de atunci această comparaţie?

— Nu înţeleg…

— Aţi spus: lumina era mai limpede, aerul mai pur decât la noi.

— Nu. Încerc doar să vă descriu ce am văzut.
— Şi locuitorii oraşului?
— Nu am întâlnit nici o fiinţă vie.

Emisia şi recepţia radio funcţionau din nou normal. Josef, al cărui aparat recepţiona toate lungimile de undă, prindea emisiuni din cele mai diferite - combinaţii de tonuri asemănătoare cu muzică, sunete, zgomote amintind de o limbă, succesiuni de semnale regulate. La început nu avu însă timp să se ocupe de acestea. Era nevoie să se sfătuiască asupra paşilor pe care urmau să-i întreprindă.

Cum nu există nicăieri o posibilitate de-a coborî de pe rampa înălţată, colonelul ordonase ca într-o anumită porţiune panta să fie nivelată. Au fost declanşate explozii, după care coloana se puse în mişcare, coborî uşor şerpuind, preţ de vreo cincizeci de metri. Un fel de scenă acoperită cu nisip ruginiu, care dădea spre oraş, urma să servească drept loc de tabără. Tunurile mai înaintară, rămânând pe flancuri, pentru ca la nevoie să poată asigura retragerea.

Corturile fură instalate la scurt timp după aceea, în două rânduri, ca pe câmpul de instrucţie. Câteva santinele ţineau sub observaţie împrejurimile, instalaţiile şi clădirile. Nicăieri nu se arăta vreo urmă de viaţă. O antenă radar se rotea şi reda imaginea recepţionată pe un ecran. Modelul de pe ecran, cu petele lui, rămânea neschimbat. Pâlnia unui reflector de sunete arăta ca o ureche uriaşă îndreptată spre centru. El nu capta decât o vibraţie regulată, un fel de nelinişte generală - asemănătoare celei provocate de mişcările aerului, deşi nu era deloc vânt, poate că venea de la paşi, de la voci, autovehicule, maşini - însă trebuie că erau ascunse în spatele zidurilor, în interior sau la adâncime.

Echipa care execută măsurători lucra intens, iar din timp în timp soseau ştiri.

— Nu sunt plante şi nici microorganisme.
— Nici bacterii în sol.
— Aerul complet lipsit de praf.
— Temperatura constantă - 24 grade Celsius.
— Aerul lipsit de orice încărcătură.
— Stratul superior al solului constă din material sintetic.
— Lumina corespunde spectrului solar.

Aceste informaţii nu prezentau mare interes, ar fi putut fi obţinute şi fără măsurători. Părea că oamenilor ar fi trebuit să li se încredinţeze numai operaţii de rutină, ca şi când altceva nu ar fi fost de făcut într-o lume nouă, într-o ambianţă neobişnuită, în acel oraş străin, care nu-şi dăduse în vileag nici una din tainele sale. Parcă toţi se dedicau activităţii obişnuite numai pentru a nu se preocupă de ceea ce era neobişnuit. Particularităţile acestui loc nu erau temperatura, nici umezeala sau compoziţia aerului său, ci istoria şi funcţiunea lui. În această privinţă nu ştiau nimic. Trebuiau să-nceapă de la zero.

— Din toate câte le avem nu iese mare lucru spuse Pavel.
— Poate află Josef ceva?
— Până acum, numai câteva zgomote. Ar putea fi o limbă, dar modul de transmisie e neobişnuit... poate modulaţia e de vină...

Stăteau în faţa cortului lor, aparatele de transmisie fiind montate pe autovehicul. Dacă voiau să radiogoniometreze, antenele trebuiau să fie mobile.

Colonelul se apropie de ei.

— Am ascultat şi eu - nu e vorba de semnale radio inteligibile. Ce părere aveţi voi, oamenii de ştiinţă, despre situaţie?
— Nu prea sunt multe lucruri de spus. Oraşul este o minune a tehnicii.
— Totul arată paşnic.
— Or fi auzit ultimatumul? Nu au reacţionat.
— Aici nu avem nici o şansă. Trebuie să intrăm în centru.

— Să nu ne pripim!

Ofiţerul făcu un gest vag spre depărtări.

— Trebuie să luăm toate măsurile de precauţie. Deocamdată rămânem aici. Nimeni nu trece de linia santinelelor.

— Nu putem rămâne la nesfârşit în acelaşi loc.

— Cred că cel mai bine este să mai rămânem astăzi aici şi să aşteptăm. Dacă cineva vrea să ne alunge, nu are nici un motiv să stea pe gânduri. Nu trebuie să ne lăsăm amăgiţi... un atac poate să aibă loc în orice clipă, în orice formă posibilă.

— După cât se pare, nimeni nu ne-a observat. Greg ridică mâna.

— Poate că aici nu mai există nici o fiinţă vie. Asta este ipoteza mea. Explozia nu a decurs fără zgomot. Dacă oraşul mai are locuitori, atunci acestora nu le poate fi indiferent dacă cineva le aruncă în aer zidul lor şi pătrunde înăuntru cu tancuri, îşi instalează tabăra pe terenul de sport şi îşi îndreaptă tunurile spre clădirile lor.

— Concluzia?

— Au pierit cu toţii. Poate o epidemie. Poate au degenerat.

— Şi atunci de unde vin semnalele radio?

— Automate. Cine ştie, poate chiar sistemul de apărare era comandat automat şi îşi îndeplinea sarcina, cu toate că oamenii pe care trebuia să-i apere nu mai erau în viaţă.

— Este posibil. Ne-ar uşura acţiunea.

— Ar fi cam prea simplu!

— Ar fi trist, spuse Sonia dacă cei ce au construit toate instalaţiile acestea ar fi morţi. Au realizat multe lucruri!

— Ce valoare aveau realizările lor într-o lume închisă?

— Era propria lor lume.

— Poate că suntem totuşi ţinuţi sub observaţie, spuse Dan.

El arătă către marginea taberei, unde se găsea o ridicătură cu vârful teşit, o creastă artificial. La partea ei

superioară, se înălţa o bară neagră.

— La ce vă referiţi? întrebă colonelul. La bară? Ce reprezintă ea?

— Adineaori nu era acolo. Mi-ar fi sărit în ochi.

Dan povesti despre ceea ce se întâmplase cu o zi înainte.

— Ia să vedem! spuse colonelul.

Se duseră într-acolo, se apropiară până la o distanţă de zece metri şi văzură la capătul de sus al barei o sferă scânteietoare... Pe neaşteptate, formaţiunea dispăru în pământ. În locul acela nu găsirii decât o mică adâncitură şi nici după ce dădură nisipul la o parte nu descoperiră vreo urmă a barei.

Colonelul chemă doi soldaţi şi le ordonă să sape o groapă. La o adâncime de cincizeci de centimetri terenul deveni sensibil mai tare; întâlniră un strat din material aglomerat, între blocuri găsindu-se găuri umplute cu nisip - dar asta a fost tot.

— Ce părere aveţi? întrebă ofiţerul.

— Un microfon? O cameră de luat vederi?

— Posibil. Ar putea fi o lentilă sferică, care surprinde imaginea întregii regiuni înconjurătoare.

— ...şi o transmite mai departe.

— Încotro o transmite?

— Cine poate să ştie?

— Deci au luat cunoştinţă de existenţa noastră, conchise colonelul. O spuse pe un ton foarte liniştit, dar îşi aplecă puţin capul şi puse mâna pe armă.

— Obiectul acesta nu ne lămureşte dacă mai există oameni pe aici, spuse Greg.

Se întoarseră agale spre corturi.

— Ar putea face parte din instalaţiile automate.

— Ia te uită!

— A apărut din nou!

— Ne observă!

Colonelul se întoarse, scoase pistolul automat, îl reglă pe

radiaţii corpusculare, trase scurt şi taie bara puţin peste nivelul suprafeţei solului.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, spuse Dan.

Se îndreptară în fugă într-acolo şi văzură cum ciotul dispăru în nisip. Pavel ridică ceea ce rămăsese la suprafaţă din bară şi-o dădu colonelului. Acesta o privi cu atenţie şi o întinse apoi lui Josef.

— Cercetaţi-o!

Imediat după aceea se dădu alarmă de gradul întâi. Pe toate înălţimile de jur-împrejur apăruseră bare negre.

Ceasurile se scurgeau cu greutate. Echipajele nu aveau nimic de făcut, iar colonelul ordonă, pentru a le distrage atenţia, să cureţe autovehiculele. Asta era o sarcină dificilă, având în vedere că purtau costumele lor grele, cu un strat de plumb, iar vizierele erau coborâte. Pe lângă aceasta - cum ştiau cu toţii - era o sarcină inutilă. Se supuseră ordinului, dar o făceau cu neplăcere, deoarece erau iritaţi de barele subţiri, care îi ţineau vădit sub observaţie, asemenea unor ochi stipitaţi de polipi.

După-amiază, târziu, observatorii tăcuţi se scufundară brusc în sol, iar dispoziţia oamenilor se mai îmbunătăţi.

Josef şi Greg îşi făceau de lucru la aparatele lor de emisie-recepţie. La ora 18, reuşiră să recepţioneze muzică graţie unui dispozitiv de modificare a frecvenţei. Era un fel de sunet, asemănător cu cel produs de diapazoane, scurte tonuri de clopot; nu era un ritm continuu, ci doar secvenţe ritmice, după toate aparenţele înlănţuite fără nici o ordine.

— Nu ştiu dacă tonalitatea sunetelor este exactă - am încercat să pun la baza ei cât mai multe tonuri sinusoidale pure.

— Oare în cazul acesta n-ar trebui să înţelegem şi limba?

— Ascultaţi!

Toţi şase trecuseră pe recepţie şi acum auzeau sunete care proveneau cu siguranţă de la oameni, deşi emisia prezenta distorsiuni. Josef schimbă modulaţia şi dintr-o dată

dispăru distorsionarea tonului. Auzeau acea limbă pe care o învăţaseră, pe care o cunoşteau din cărţi, din vechi benzi de magnetofon şi despre care abia dacă mai crezuseră că se foloseşte cineva de ea.

— ...17, 29, 31 câştigat; 2, 10, 33 la paritate; 11, 13, 20 dublat; 9, 19, 31 depunere; 12, 18, 23 pierdut; 14, 26, 35...

Era un glas de femeie plăcut, dar atât de precis, încât nu trebuia să provină neapărat de la o fiinţă omenească. Ceea ce spunea nu era bogat în conţinut, însă pe moment îi impresiona faptul că puteau să înţeleagă cu totul ceva. Ascultau deci cu atenţie, obişnuindu-se din ce în ce mai mult cu pronunţia; aceasta nu concorda pe deplin cu cea pe care o exersaseră ei şi pe care încercau să o reproducă...

Protestară atunci când Josef opri aparatul, însă existau probleme tehnice care trebuiau rezolvate - recepţionarea altor lungimi de undă, poate chiar a unor emisiuni video.

— Să fie aceasta o dovadă a existenţei vieţii? Toţi îşi puneau această întrebare.

— Mecanismul unui joc poate continua să funcţioneze chiar atunci când nimeni nu se mai joacă.

— Doriţi de fapt să găsim oameni? Sau aţi prefera să nu mai fie în viaţă?

— Atunci ne-ar cădea totul în mâna fără dificultăţi.

— Nu ar exista nici rezistenţă şi nici confruntare.

— Şi totuşi - ar fi minunat să găsim oameni, în fond, pentru asta ne găsim aici!

La orele douăzeci, Josef pusese aparatura astfel la punct, încât putea recepţiona mai multe posturi de emisie. Cele mai multe transmiteau succesiuni de semnale, care nu puteau fi înţelese. Greg era aşezat la computer şi căuta o cheie pentru decodare. Ar fi avut nevoie de un aparat mai mare şi mai rapid decât acela care le stătea aici la dispoziţie. Legătura radio cu exteriorul era însă întreruptă. Ca şi înainte, trebuiau să se descurce singuri.

Se făcuse ora 21. Luminozitatea provenită de la corpurile

de iluminat nu se schimbă; probabil că aici nu exista nici o deosebire între zi şi noapte. Erau obosiţi, dar când veni ordinul de culcare, puţini au fost aceia care au putut să adoarmă. Zăceau lungiţi în corturile lor, pe saltelele umplute cu aer şi se întorceau neliniştiţi de pe o parte pe alta.

— Lasă-ne să ascultăm puţină muzică, Josef!

Sunetele moi, mângâietoare aveau un timbru ciudat, ireal. Veneau din necunoscut şi produceau o impresie care le sugera obârşia. Aveau un efect liniştitor, creau o stare crepusculară, o senzaţie de tihnă şi relaxare.

Iar apoi muzica se auzi tot mai încet şi o voce blândă începu să vorbească.

... detaşaţi-vă de lucruri semnalele sunt goale de conţinut semnele nu înseamnă nimic toate îndoielile au dispărut a fost o zi frumoasă veniţi cu noi

Pământul e departe suntem în afara spaţiului suntem în afara timpului gândurile n-au hotar nu simţim nimic nu gândim nimic nu dorim nimic ştergeţi tot ce aveţi în memorie deveniţi imponderabili lumina stelelor păleşte e timpul de odihnă s-a făcut tot ce trebuia făcut cine speră se şi teme cine se bucură de asemenea suferă se ivesc zorile s-a întâmplat tot ce putea să se întâmple s-a gândit tot ce avea un înţeles s-a născut tot ce s-a putut făuri nu mai există fapte realitatea se află dincolo de o prăpastie un singur pas până la Sirius o singură suflare stinge Soarele veniţi cu noi lăsaţi-vă ochii în urmă veţi vedea nevăzutul veţi simţi nesfârşirea nu veţi mai măsura ceasurile nu veţi mai măsura dimensiunile nu trebuie cumpănit nimic nu trebuie hotărât nimic nu mai e nimic de făcut a fost o zi frumoasă astăzi a fost o viaţă plină de minuni fiţi ca noi rămâneţi la noi locul vostru printre noi este locul vostru printre noi este...

Li se făcu somn, o stare de mulţumire îi cuprinse şi adormiră cu zâmbetul pe buze.

Dis-de-dimineaţă, când sună alarma, pe feţele lor strălucea o expresie de fericire, ca şi când ar fi avut vis minunat.

Emiţătorul tăcea, microfonul zumzăia în surdină. Josef îl închise.

Strategia integrării

Integrare (lat.)

a) gen. - reunire, formarea de întreguri supraordonate

b) matem. - însumare de elemente diferenţiale

c) sociol. - înglobarea funcţională a unui sistem sociologic parţial în sistemul global

Fazele integrării (sociol.)

0. Pregătirea propagandistică

0,1 Radio

0,2 Agenţi

0,21 Acţiuni materiale de perturbare, sabotaje

0,22 Crearea unei stări de nesiguranţă psihică

1. Acţiune militară, înfrângerea rezistenţei

1.0 Medicamente cu acţiune asupra psihicului (în apa de băut, în alimente, în instalaţiile de climatizare)

1.1 Bacterii, viruşi

1.2 Substanţe chimice de luptă

1.3 Arme convenţionale

1.4 Arme at. (numai în caz de retragere)

2. Invazie

2.1 Sistem de comunicaţie

2.2 Centre medico-psihologice

2.3 Rezervoare pentru apă de băut

2.4 Aprovizionarea cu alimente

2.5 Transporturi

2.6 Ştiinţă, cercetare

2.7 Oficii guvernamentale

2.8 Cartiere de locuit

3. Încheiere

3.1 Analizarea mecanismelor de dirijare folosite, preluare

3.11 Menţinerea echilibrului

3.12 Transpunere - - trecerea la o bază extinsă de muncă

3.13 Adaptare la reprezentarea ţelului preconizat

3.2 Analizarea modalităţilor sociologice şi a scărilor de valori

3.21 Transformarea structurii sociale

3.22 Lichidarea rezistenţelor tradiţionale

3.23 Reciclare - - idei politice conducătoare obligatorii

3.24 Atragerea unei elite fidele ideologiei

3.25 Ocuparea de poziţii cheie, de către autohtoni (vezi 3,24)...

Misiunea lor părea uşoară, cum pare totul atunci când a fost obiectivat întâia oară.

Analiza.

Reţelele de comunicaţie. Sistemele interconectate. Mecanismele de conexiune inversă. Feedback negativ.

decodificare uşoară

mărimi de perturbare / mărimi de reglare

mărimi de poziţionare / mărimi de dirijare

Statele sunt sisteme adaptabile. Pentru analizarea comportării lor, teoria reglării pune la dispoziţie un instrumentar de procedee cantitative matematico-formale, care permit mai ales funcţiunilor de tranziţie, caracterizate prin raporturile dintre mărimea introdusă şi mărimea rezultată a verigii unei reţele de reglare, să fie cuprinse în cadrul unui anumit interval de timp. Dacă aceste raporturi sunt cunoscute, atunci stabilitatea unui sistem poate fi descrisă printr-un sistem de ecuaţii diferenţiale.

Independenţa dispozitivului de reglare faţă de cauza perturbaţiei permite, în multe cazuri, ca, folosind un sistem de reglare relativ simplu şi de o variabilitate redusă, să se

remedieze o mare gamă de defecţiuni. Acest fenomen se bazează pe aceea că, într-un sistem, relaţiile cauză-efect nu sunt deseori uni-uni-voce, ci pluri-univoce: o mare parte din perturbaţii provoacă adeseori aceeaşi abatere de laţ o anumită valoare de referinţă. Dispozitivul de reglare, a cărui sarcină este aceea de-a compensa aceste abateri, obţine informaţii numai pe calea ocolită a mărimilor de la ieşirea din sistem privitor la apariţia vreunei defecţiuni, care a avut drept urmare modificarea mărimilor rezultate din sistem. De aceea, variabilitatea să nu trebuie să depăşească abaterea rezultatului de la valoarea de referinţă.

Un dispozitiv de reglare comandat prin conexiune inversă acţionează chiar şi împotriva acelor perturbaţii a căror cauză este necunoscută. Astfel, o organizaţie poate să rezolve probleme pe care ea însăşi nu le cunoaşte. În baza acestei proprietăţi, prin intermediul dispozitivului de reglare cu conexiune inversă pot fi stăpânite şi sisteme extrem de complexe. Un bun exemplu în acest sens este statul: un stat constă din oameni şi lucruri. El îşi urmăreşte scopul într-un mediu ale cărui modificări sunt determinate în mare măsură de alte state sau de alte activităţi umane. Omul însuşi este un sistem probabilistic de o foarte mare complexitate: acţiunile sale nu sunt predeterminate, mobilurile sale nu pot fi întrevăzute. În afară de aceasta, oamenii dispun de calităţi variate, care nu se pretează unei descrieri uniforme. Statul şi omul funcţionează ca sisteme cuplate antinomic. Nici transformările lumii înconjurătoare, nici ale statelor înseşi nu pot fi prevăzute cu certitudine. O astfel de organizaţie poate fi totuşi controlată cu ajutorul unui complicat sistem de circuite de conexiuni inverse.

Nici un sistem nu se sustrage schematizării.

Nici un sistem nu se poate opune cuantificării.

Nici un sistem nu iese din schema generală.

Întrebări semnificative pentru conceperea unor soluţii.

Criterii pentru structurile funcţionale de tip.

Care dintre grupările caracterizate comunicaţional pot fi distinse de celelalte?

Câtă libertate se acordă organizaţiilor parţiale?

Care alternative relevante de acţiune sunt îngăduite?

Care impulsuri pozitive sunt prevăzute pentru identificarea ţelurilor individuale cu ţelurile organizaţiilor?

S-a realizat oare o ierarhie a scopurilor eliberată de conflicte?

simple răspunsuri prin „da” şi „nu”

aprecieri statistice

relaţii funcţionale

formulare algoritmică

ecuaţii de plan

diagrame de flux

câmpuri vectoriale

reţele grafice

spaţii motivaţionale

integrări stochastice

lanţuri excitaţie-reacţie

programe

Ceea ce urmează este treabă de rutină. Fiecare la locul lui. Interceptarea liniilor telefonice. Descifrarea codurilor. Conectare. Modificări succesive ale seriilor de semnale. Situaţii fictive. Modularea accentelor. Transpunerea scării de valori -

informaţii audiovizuale

stimuli ai subconştientului

pedagogie cibernetică

programe de estetică

amplificator psihologic

deviere spre domenii secundare

reprimare psihogenă

oferta unor grade nesemnificative de libertate

Fiecare pas se face sub control. Efectele sunt constatate,

rezultatele devin parametrii ale acţiunilor următoare. Redundanţa este ridicată. Defecţiunile sunt remediate. Nesiguranţele sunt excluse. Strategia este verificată. Funcţionarea - sigură. Reciclarea nu prezintă dificultăţi, adaptarea se produce de bună voie, râvna depusă la înlăturarea vechilor structuri este; considerabilă - toate acestea constituie experienţa acţiunilor anterioare. Se poate întâmpla că faza de adaptare să fie pe alocuri mai lungă sau dimpotrivă mai scurtă, să apară dificultăţi de integrare, fenomene de instabilitate, variaţii neprevăzute, însă toate; acestea nu influenţează aproape deloc desfăşurarea fazelor, afectează în prea mică măsură efectul, nu împiedică să se înfăptuiască integrarea rapid, continuu şi definitiv; se poate astfel constata că şansele acţiunilor viitoare sunt şi mai ridicate decât ale tuturor celor de până acum. Ele sunt practic de sută la sută.

În dimineaţa următoare au fost treziţi de sirenă de alarmă.

Când ieşiră în goană din cort, câţiva bărbaţi stăteau pe o înălţime din spatele taberei. Descoperiseră ceva.

La început crezură că este vorba de un fel de linie de cale ferată, o structură care descria sinuozităţi, opturi, curbe suspendate şi cotituri cu grad înalt de periculozitate, schiţând caligrafii în dungi. De-a lungul acestei linii trecu fulgerător un vehicul roşu ca o lance, pe patru roţi, dotat cu un fel de ancoră la spate, care stătea prinsă de o şină de la mijloc. La virajele mai strânse ţâşnea de acolo o ploaie de scântei. Vehiculul stătea înclinat pe linie, patina, fiind ţinut doar de ancoră... se oprea, gonea apoi mai departe. Aerul răsuna de scârţâit metalic.

Apăru un al doilea vehicul, de un verde ca otrava, ţâşni ca o săgeată pe linia dreaptă, se aruncă în cotitură, încetini brusc, acceleră, dispăru într-un tunel, o apucă rapid în sus, pe movila mare...

— Alarma a fost inutilă, spuse Tibor. Toate astea nu ne

privesc pe noi.

— Aşa se pare. Ăstora nici că le pasă de noi. Am ajuns să arătăm ca nişte caraghioşi - ca nişte spectatori care se uită peste gard.

— Cam prea puţin respect faţă de noi, cuceritorii, nu-i aşa?

Se auzi o pocnitură, apoi vocea colonelului:

— L 10/4: dacă nu vă puteţi abţine de la a face observaţii, cel puţin, nu le comunicaţi prin frecvenţa folosită curent.

Aproape toţi soldaţii se adunaseră la marginea povârnişului şi priveau în jos. Tunurile fuseseră întoarse, iar ţevile lor erau îndreptate în jos, spre pista de curse. Automobilele se îndepărtaseră din câmpul vizual, liniştea se aşternuse. Se părea că apariţia fantomatică luase sfârşit. Dintr-o dată se auziră nişte urlete asurzitoare şi o întreagă formaţie de automobile se precipită pe pista întortocheată. După toate aparenţele puteau schimba benzile între ele, căci, aşa cum se putea observa, scopul lor era să se menţină cât mai aproape de interiorul curbelor. Zona de desfăşurare a cursei se mărea treptat, doar în faţă rămaseră câteva automobile apropiate unul de celălalt.

— Ce părere aveţi? Oare o fi totul chiar atât de inofensiv pe cât pare? întrebă colonelul.

— Aşa se pare. Nu se poate da însă un răspuns sigur.

— Poate o manevră de diversiune?

— Improbabil - dar posibil!

Câteva santinele îşi părăsiseră locurile de veghe şi priveau spectacolul. Maiorul le dădu câteva puncte de penalizare şi le trimise înapoi la locurile lor. Se îndreptară acolo împotriva voinţei lor.

Cursa era incitantă. Era menită să facă uitată situaţia. Unele dintre vehicule erau deviate în afara curbelor şi ajungeau pe artere laterale. Un ţipăt din mai multe gâtlejuri răsună în difuzoarele căştilor (pe cât de periculos arăta totul, nici unul din vehicule nu se răsturna, ci doar aluneca

pe margine şi revenea apoi automat pe pistă, pentru a continua cursa); se auziră apoi încurajări, comentarii, strigăte, iar subofiţerii fură nevoiţi să intervină, să cheme soldaţii la ordine, însă nu obţinură succesul dorit.

— Ia uitaţi-vă! Colonelul!

De data aceasta Josef comutase pe lungimea de undă, unde puteau să converseze fără să fie stingheriţi (o măsură care nu constituia un privilegiu, ci era menită să folosească misiunii lor ulterioare).

Colonelul îşi ridicase viziera căştii şi puse un binoclu în faţa ochilor.

— Dacă el însuţi demonstrează că nu ţine deloc seamă de măsurile de protecţie, atunci nu va mai putea să le impună pentru multă vreme!

Ofiţerul luă din nou legătura cu ei.

— Cred că ar trebui să privim lucrurile mai de aproape. Poate se iveşte ocazia să prindem pe unul dintre locuitori. Dan, Pavel, Josef, veniţi! Ceilalţi rămân aici!

Porniră. Circa zece oameni, pe care colonelul îi desemnase, se alăturară. Traversară terenul de joc, se căţărară peste diguri, înaintară cu greu pe suprafeţe acoperite cu un strat de nisip moale, care le ajungea până la genunchi şi se apropiară de cea dinţii curbă a pistei care le ieşi în cale.

— Uite-le din nou, barele negre! strigă Josef.

Avea dreptate, chiar în curbă se găseau câteva, apropiate una de cealaltă, unele ajungeau foarte sus, altele ieşeau doar puţin din nisip, şi de asemenea se mai puteau zări câteva şi de-a lungul liniei drepte a pistei.

— O instalaţie de transmisie, fu de părere Josef. Televiziune. Urmăresc cursa. Probabil că este vorba de un mare eveniment.

— O cursă importantă fără public?

— Şi la noi scade numărul de spectatori, spuse Dan. Este urmarea logică a transmisiilor de calitate. Nimeni nu se mai

duce pe terenurile de joc.
Pe canalul general al legăturii radio izbucniră strigăte:
— Verdele e primul!
— Goneşte-ntruna ca un nebun!
— Violetul îl întrece - pe ce punem pariu?
— Eu mizez pe cel verde!
— Roşu rămâne ultimul, spuse colonelul. A rămas mult în urmă!
— Vă interesează cursele de automobile? întrebă Sonia.
— Nu, răspunse colonelul. Dar pe ultimul punem noi mâna. Trece pe aici. Adăpostiţi-vă!
Avea dreptate. Curba nu era departe de linia dreaptă de la sosire. Primii participanţi la cursă, care erau încă foarte apropiaţi unul de celălalt şi se tot depăşeau reciproc, goneau acum în această direcţie.
Se aflau în spatele taluzului, auzeau urletele goanei nebune, o ploaie de scântei căzu asupra lor.
— Cu toate astea ne văd, remarcă Dan şi arătă barele negre.
— Nici o problemă, răspunse colonelul şi dădu câteva indicaţii echipei sale. Atunci când ultimele automobile se apropiară, membrii echipajului scoaseră pistoalele şi secerară ochii de televizor ai barelor. Când penultimul fu secerat, doi dintre ei săriră pe pista de curse şi puseră pe şina mediană o mină-farfurie. Când ultima maşină ajunse la locul respectiv, se produse o explozie şi vehiculul fu proiectat în sus şi aruncat apoi în afara curbei. Se izbi de taluz, se răsturnă de mai multe ori şi se opri locului - pierduse o roată, partea dreaptă a caroseriei era ruptă, partea frontală era turtită. Nu ardea însă.
Soldaţii o porniră în goană, cu pistoalele scoase, încercuiră vehiculul. Se apropiară apoi încet, doi dintre ei săriră şi ridicară capota turtită. Nu exista nici loc pentru şofer, nici volan - în locul acestuia se găsea o cutie metalică, de unde pornea un tub cu sârme. Acesta ducea la

o antenă, care era acum complet îndoită, în rest, automobilul era gol.

— Aţi observat în aceste prime ore petrecute în interiorul oraşului ceva neobişnuit, o influenţă oarecare asupra trupelor sau chiar asupra dumneavoastră?

— Nimic deosebit.

— Care era starea de spirit?

— Bună.

— La toţi?

— Cred că da.

— Oare mediul ambiant neobişnuit nu a avut anumite înrâuriri?

— Nimeni nu avea sentimentul unui pericol iminent.

— Au existat totuşi nişte evenimente neobişnuite - de pildă apariţia barelor negre.

— Cred că toţi membrii avangardei au fost aleşi şi instruiţi cu mare grijă. Ar fi putut rezolva situaţii cu mult mai dificile.

— Cum vă explicaţi atunci actele de indisciplină?

— Poate motivul era acela că nu se întâmpla nimic. Toţi ardeau de nerăbdare, cel mai mult şi-ar fi dorit să pătrundă în oraş. Dar se înstăpânise o atmosferă de plictis, de aşteptare complet lipsită de acţiune.

— Atunci când aveaţi treisprezece ani, în timpul când eraţi elev militar, aţi fugit o dată pentru trei zile dintr-o tabără de vacanţă. Vă mai amintiţi de ce?

— Îmi mai aduc aminte dar foarte vag - cred că aveam în cap nişte idei romantice, voiam să duc e viaţă liberă.

— Membrii echipei pentru misiuni speciale s-au făcut vinovaţi de încălcarea regulamentelor de serviciu. Au utilizat canalul general pentru a discuta anumite chestiuni care nu erau destinate urechilor trupelor.

— S-a întâmplat numai o dată - a fost o simplă scăpare.

— Sunteţi sigur că o singură dată? Nu cumva

transmisiunea prin radio, pe care aţi ascultat-o noaptea, a putut fi recepţionată şi în celelalte corturi?

— Nu.

— Nici măcar din întâmplare?

— Nu... cu totul improbabil... nimeni nu a scăpat nici o vorbă despre aşa ceva. Nici măcar colonelul.

— Colonelul a dormit profund în acea seară.

— Pregătiţi-vă pentru o acţiune de recunoaştere în oraş. Participă la acţiune: transportorul l şi 3, un tun şi echipa pentru misiuni speciale. Toate celelalte vehicule rămân să păzească tabăra. Comandă o asigură OvD.

Vehiculele înaintau bine. Arareori trebuiau să ocolească vreun obstacol, o dată un rezervor de apă, altă dată o instalaţie de tragere la ţintă. Terenul, cu toate că era aşa de impecabil amenajat, dădea impresia că totul e mort. Nu exista nici un copac, nici un tufiş; nici spaţii verzi, nu se vedea nici o pasăre şi nici o insectă. Şi nicăieri nu se arăta vreun om.

Zidurile clădirilor se apropiau. Spaţiile dintre blocuri se dovediră a fi cu mult mai mari decât apăreau de departe - nu erau despărţite de râpe, ci de văi abrupte dispuse în formă de terase, în timp ce suprafaţa zidurilor avea sclipiri gri-argintii, balustradele aveau o nuanţă asemănătoare antracitului. Nu-ţi puteai da seama cum s-ar fi putut ajunge la etajele superioare, dar la partea inferioară a construcţiilor se zăreau deschideri pătrate care duceau spre interior.

Coloana se opri pe fundul văii, în mijlocul străzii. Laturile străzii erau mărginite de şine, iar la intervale de circa douăzeci de metri pe acestea se aflau nişte vehicule plate, eliptice, deschise sus şi în faţă, având două locuri alăturate.

Soldaţii mai înaintară timp de zece minute în aceeaşi direcţie, până când ajunseră la o stradă transversală. Au

avansat apoi cu maşina mai departe, drept înainte, până la următoarea intersecţie, apoi până la cea imediat următoare. Cotiră la stingă, înconjurară blocul, ajunseră din nou la strada parcursă cu puţin timp înainte - dar ar fi putut fi oricare alta, căci nu se deosebea cu nimic de celelalte.

Josef manipula aparatul radiogoniometric. Recepţiona tot felul ele semnale, voci, care cântau, recitau şopteau, îndemnau, muzică, sunete adormitoare, dar şi un răpăit de tobe, între acestea revenind tot mereu o voce joasă de bărbat, care dădea indicaţii:

...Ridicaţi-vă de la sol
întindeţi aripile
respiraţi adânc în bătaia vântului
lăsaţi-vă în voia lucrurilor
nu aveţi nevoie de nici un ţel
lăsaţi în urmă toate poverile
un nor vă poartă
o cupă plină de căldură
o mână plină de simpatie
o adiere de uitare
nu există trecut
şi nici viitor...

— Poţi să goniometrezi emiţătorul? întrebă Sonia.

— Nu ne-ar fi de nici un folos - probabil că sunt multe antene de transmisie; dacă nu mă înşel, în fiecare bloc câte una. Asta nu ne lămureşte unde este centrala.

— Cum să facem ca să progresăm?

— Dacă nu există oameni, nu avem mare lucru de făcut. Nu trebuie să transmitem ştiri şi nici să cerem nimănui să se adapteze sistemului nostru.

— Atunci pentru ce sunt eu aici? întrebă Sonia.

— La ce bun am venit noi aici?

— Nu este sigur că nu există oameni. Încă n-am fost în clădiri.

— De ce nu ne convingem de acest lucru?

— Colonelul e prudent şi aproape cred că are dreptate. Dacă nu este nimeni aici, atunci nu avem de ce să ne grăbim. Dar dacă totuşi există oameni, atunci trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

— E greu să ai răbdare când ai şi intrat în contact cu necunoscutul.

— O să mai avem destul de mult de lucru - mai mult decât am dori. Indiferent dacă trăiesc sau nu: vom cerceta tehnica lor, vom face cunoştinţă cu invenţiile lor, cu sistemul lor de comandă, cu felul lor de-a trăi - izolaţi de lume, într-o carcasă artificială. De unde îşi procură energia, materiile prime, alimentele? Cum au evoluat din punct de vedere fizic, spiritual?

— Păi ce, am venit aici să facem ştiinţă?

— Dacă se va dovedi că nu avem alte misiuni, vom face ştiinţă.

— O să vină alţii ca să se ocupe de asta.

— Suntem instruiţi să înţelegem exact şi rapid care este situaţia. Suntem mai rapizi decât ceilalţi. Dacă acesta ar fi un oraş normal, în câteva ore ar fi trebuit să ştim cum este administrat, unde se găsesc poziţiile mecanice cheie, cum putem atrage populaţia de partea noastră. Poate că nici nu mai trebuie să întreprindem nimic, şi cu toate acestea sunt destule probleme de rezolvat.

— Numai Sonia nu are în acest caz nimic de făcut.

— Să mă întorc acasă?

— Nu, Sonia, tu faci parte din echipa noastră!

S-au întors seara în tabără. Nu văzuseră nimic în afară de străzi goale, ziduri fără ferestre, o fâşie de cer artificial.

Echipele stăteau inactive, unii hoinăreau prin împrejurimi. Mulţi îşi ridicaseră viziera. Colonelul îşi învinse ezitările şi dădu permisiunea oficială ca trupele să-şi scoată costumele

de protecţie. Aparatele de analiză nu depistaseră nici o urmă de agenţi patogeni şi nimeni nu mai credea în existenţa unor viruşi misterioşi.

Când, la ora 21, se dădu ordinul pentru culcare, echipajele militare nu erau obosite, căci nu făcuseră prea multe, însă erau indispuse, pentru că puţinul care li se ordonase apărea mai degrabă ca o şicană.

Josef luase aparatele de recepţie din nou în cort şi asculta pe diferite lungimi de undă.

— Şi ce-o să facem de-acum încolo?

— Trebuie să ni se dea deplină libertate de acţiune, altfel nu vom înregistra nici un progres.

— Mâine cercetăm casele, cu sau fără voia colonelului.

Mâncară, îşi făcură câteva însemnări, controlară unele dintre aparate. Apoi nu mai era nimic de făcut. Afară era lumină, iar aceasta pătrundea prin ferestruicile oblice şi arunca umbre multiple.

— N-avem ceva pentru camuflaj - cu lumina asta strălucitoare blestemată nu poate să adoarmă nimeni.

Fixară folii argintii provenind de la pachetele de alimente proaspete în dreptul ferestruicilor. Se făcu întuneric, dar nu se înstăpâni nici o atmosferă de seară. Se culcaseră indispuşi pe saltelele lor din cauciuc şi traseră păturile peste ei.

— Pune muzică, Josef!

Cântările monotone, sunetele crescânde şi descrescânde umpleau spaţiul strâmt şi treptat realitatea se topi şi făcu loc unei senzaţii plăcute de toropeală.

Apoi, intercalată cu muzică, se auzi din nou o voce, de data aceasta de femeie, dulce, gravă, vibrând:

...acesta e ceasul mângâierilor
e ceasul străvechilor jocuri
fiţi buni unii cu alţii
dăruiţi-vă căldura

lăsaţi-vă mâinile să colinde
porniţi în căutare cu buzele voastre
neteziţi-vă părul umed
răcoriţi pielea fierbinte
ascultaţi vocea întunericului
învăluiţi-vă în mantia uitării
dulceaţa se găseşte în ceea ce este tainic
căutaţi-o, căutaţi-o...

Dan întoarse capul şi o privi pe Sonia. Se uita la el cu ochi mari. Întinse braţul şi ea veni spre el. Buzele lui îi atinseră fruntea, ochii, obrajii, gura. Simţi umărul ei sub mina lui. O mângâie, iar mâna îi alunecă de-a lungul pielii ei netede. Era linişte, doar respiraţia reţinută, doar muzică răsunând în surdină, vocea din difuzor.

Dan mai ezita. O clipă privi totul oarecum din afară, cum toate principiile se prăbuşesc, cum toate îndoielile dispar. Se simţi ciudat de uşor, plutea. Lumea era întunecată, nu vedea nimic, toate simţurile sale se concentrau asupra unui singur sentiment. Un vârtej îl cuprinse şi se lăsă în voia lui.

Sonia îl săruta şi el o săruta. Mult timp nici nu se mişcară, nu scoaseră nici un sunet. De undeva din spate, printr-o perdea de umbre, vocea continuă să le vorbească în şoaptă.

Când se treziră a doua zi, erau culcaţi unul lângă celălalt, şi totuşi se simţeau despărţiţi de o distanţă de kilometri. Nu înţelegeau ce s-a petrecut, poate fusese doar un vis şi poate că visaseră cu toţii acelaşi lucru.

Scurt timp după aceea se auzi glasul colonelului prin radio. Era ceva interesant de văzut.

Se suiră pe coastă, ajunseră la drumul pe care veniseră cu două zile în urmă, trecură peste urcuşul pieptiş, până ajunseră la rampă. De aci se putea vedea partea de sus a zidului care împrejmuia oraşul şi fâşia cea mai de jos a peretelui din material plastic... Din deschizătura produsă de explozie nu mai rămăsese nici o urmă.

Zidul era neted, de o transparenţă ceţoasă, ca şi înainte, afară se întindea câmpia nesfârşită.

— Suntem închişi.

— De când? Santinelele nu au observat nimic?

— Nu. Probabil că s-a întâmplat azi-noapte. Ieri mai erau câţiva oameni aici, sus; ne-au asigurat că deschizătura mai exista.

— Ce-o să faceţi?

— Păstraţi deocamdată ceea ce vă spun pentru voi. Ar putea stârni nelinişte. Eu nu privesc acest lucru drept tragic. Putem produce oricând o nouă explozie. Dacă este nevoie arunc întreaga cupolă în aer.

Mai simţea încă apăsarea electrozilor pe pielea perfect rasă de la tâmple, curelele detectorului de puls de la încheietura mâinii.

La început fusese mulţumit, apoi iritat, după aceea neliniştit... nu părea să fie vorba de o simplă amânare, de o modificare în desfăşurarea planului - acum era sigur că îl suspectau de ceva, că aveau o bănuială. Întrebările privitoare la dispoziţia, la disciplină, la starea generală a oamenilor, pledau în acest sens. Căutau oare un vinovat? Voiau, să-l pedepsească? Se gândeau la vreo răzmeriţă? Credeau că el era instigatorul? Trebuia să recunoască ceva, să mărturisească ceva, numai ca să scape în sfârşit? Dar oare ce?

El nu ascundea nimic, nu ştia ce ar fi putut ascunde. În primele zile încercase să păstreze pentru sine chestiunile personale. Acum nu mai există de multă vreme nimic personal pentru el. Remarcau imediat când tăinuia ceva, iar doctorul îi făcuse de câteva ori injecţii.

Se scutură înfiorat. Nu era vorba de greaţă, căci senzaţia de supraîncărcare a stomacului era suportabilă. De nesuportat era însă această constrângere de-a vorbi. Se

ascultă pe sine ce spunea, mirat, zăpăcit, ruşinat de ceea ce formula, lucruri despre el însuşi pe care nu le ştia, nu le recunoştea. S-ar fi zis că ceva din el avea o bucurie drăcească să dezvăluie cele mai intime sentimente, să le etaleze, să le răscolească. Şi pe deasupra nici nu era măcar sigur că tot ce spune era chiar adevărat. Nu s-ar fi putut întâmpla ca acest eu fără voinţă, docil să inventeze întâmplări, doar ca să-i satisfacă pe ascultători?

Ar fi preferat să păstreze pentru el întâmplarea cu Sonia. Nu avea nimic de a face cu cele petrecute mai târziu, îi privea numai pe ei doi. Nu mai vorbiseră niciodată despre asta, nu mai făcuseră nici cea mai mică aluzie sau cel mai neînsemnat gest în legătură eu aceasta.

Încercase să tacă, însă atunci când medicul venise cu injecţia, vorbise. Poate că îi era teamă că o să spună prea mult, mai mult decât se întâmplase în realitate. Vorbise despre Sonia şi douăzeci de experţi îl ascultaseră, luaseră notiţe, îl imprimaseră pe bandă magnetică. Medicul îşi întorsese jenat privirea în altă parte, iar fata cea blondă râsese. Unde era ea acum? Îl cerceta cu privirea printr-o gaură din perete?

Povestise totul, ca şi când aşa s-ar fi petrecut în realitate, şi totuşi nu era sigur.

Şi chiar dacă era adevărat, tot nu însemna nimic. Era convins că ea nu îl iubise, nu iubise pe nici unul dintre ei. Fusese doar un gest de încredere, de comuniune, născut poate dintr-un sentiment de singurătate, la care se adăugase muzica mângâietoare, glasul poruncitor...

Dar toate astea nu puteau fi motivul pentru care îl ţineau aici cu forţa - nu reprezentau o încălcare a regulamentului de serviciu pentru care să se ostenească douăzeci de ofiţeri,

Ce era de fapt?

Ştia oare sora cea blondă?

Se ridică şi se îndreptă spre uşa camerei ei.

Dacă nu-mi spune adevărul cu binele, o bat până vorbeşte, se hotărî el.

— Vă dau o maşină şi zece oameni care să vă însoţească şi să vă acopere la nevoie, spuse colonelul. Comandant este locotenentul Roszanue. Vă stă la dispoziţie. Vă puteţi deplasa liberi pe teren, nu vă impun nici o restricţie. Singurul lucru care vă rog este să fiţi prudenţi. Rămânem în legătură prin radio. Ţineţi-mă la curent. Noroc bun!

O jumătate de oră mai târziu se aflau lângă faţada clădirilor, căutând o intrare. Părea că la parter nu există intrări şi se dădură jos din maşină pentru a arunca o privire primprejur. Soldaţii rămaseră lângă vehicule.

Pentru a se apropia de clădire trebuiau să traverseze drumul, în mijlocul căruia se afla şina de ghidare pentru micile maşini cu două locuri. Când se apropiară, vehiculele se puseră în mişcare. De o parte a benzii de circulaţie din mijloc, vehiculele o luau spre stingă, iar de cealaltă parte, spre dreapta, într-un ritm destul de alert, silenţios, o maşină după cealaltă.

— Să ne urcăm în maşină? întrebă Tibor.

— Unde o fi staţia?

— Poate aici?

Josef atinse un stâlp metalic, unul dintre aceia mulţi, care mărgineau şinele la intervale regulate. La început nu s-a remarcat nici o reacţie, dar mai târziu una din gondolele cu scaune îşi acceleră ritmul, se apropie de cea din faţă, se opri apoi în faţa stâlpului de chemare, până când se apropie următoarea maşină, se puse în mişcare, acceleră şi ocupă din nou locul în faţă, între vecinii ei cu roţi.

— Ai fi avut destul timp ca să urci!

— Vrei să încercăm?

— Nu avem nimic mai bun de făcut?

— Nu contează de unde pornim; de ce să n-o facem de

aici? Pun pariu că o să învăţăm o mulţime de lucruri.

Josef apăsase din nou pe discul de contact. Scena de dinainte se repetă. Josef se urcă, se aşeză, iar Greg îl urmă. Imediat după aceea o porniră.

— Veniţi şi voi? Sau rămâneţi aici?

— N-ar trebui să ne despărţim!

Zece minute mai târziu erau stăpâni pe noul lor mijloc de locomoţie. Exista un disc de contact practicat în peretele lateral, un întrerupător care oprea gondolele. La intersecţii vehiculul o luă, în mod normal, drept înainte, însă putea trece pe o şină laterală în caz că se acţiona o manetă la dreapta sau la stânga. De pe această şină laterală, un alt vehicul cotea pe şina direcţiei iniţiale, aşa încât ordinea deplasării rămânea aceeaşi. Dacă se părăsea pistă şi fâşia de drum alăturata, atunci şirul de autovehicule se oprea.

— Sistemul este aşa de sigur, încât şi un imbecil îl poate folosi, spuse Pavel. Pun pariu că accesul spre etajele superioare este la fel de simplu.

Circulaseră de câteva ori în jurul blocului, trecând pe lângă soldaţii care îi priveau nedumeriţi. Apoi făcură o călătorie de recunoaştere spre centru, fără a găsi însă ceva efectiv nou.

— Să încercăm! Nu cred că ne expunem vreunui pericol!

Nu aveau un conducător, constituiau o echipă fără comandant, exact de dimensiunea care îi asigura funcţionalitatea. Fiecare dintre ei putea să preia comanda, dacă era vorba de probleme din domeniul său de specialitate, dar nici atunci nu dădea nimeni ordine. În mod normal se făceau numai propuneri, pe care le urmau cu toţii sau nu, în caz că se ridică vreo obiecţie întemeiată.

Acum mergeau de-a lungul faţadei clădirii, şi nu a fost greu să găsească un întrerupător de contact asemănător celui de la gondolă. Acesta se găsea într-o adâncitură practicată în zid, iar în jurul ei, pe jos, se putea zări un şănţuleţ, care descria un dreptunghi.

— Veniţi aici înăuntru!

Josef apăsă întrerupătorul în jos, iar din şănţuleţ se ridică un glasvand, îi cuprinse, podeaua se ridică, şi ei porniră cu cabina transparentă oblic, în sus. Strada rămânea sub ei, faţada de peste drum se îndepărta. Deodată se opriră lin, glasvandul se coborî din nou, iar ei se aflau pe o terasă - cam la o înălţime de 100 de metri - mărginită de o balustradă care le ajungea până la şolduri.

— Tu ne-ai oprit?

— Da, am încercat mecanismul. Este foarte simplu: sub această plăcuţă apar cifre luminoase - se apasă pe ele, iar liftul se opreşte. Vreţi să vă duc şi mai sus?

— Nu! Mai bine să ne uităm primprejur!

Era o deschizătură simplă de intrare, fără uşă sau vreo altă barieră. Ducea spre un coridor lung, care intra de-a dreptul în interior, luminat difuz de o fâşie luminescentă din plafon - o lumină nu prea mare, dar suficientă. Coridorul era complet gol, nici uşi nu se vedeau. Au mers de-a lungul lui mai multe minute, iar lumina zilei se stinse în urma lor, până ce nu se mai putu vedea decât un pătrat luminos. Aici se sfârşea culoarul drept, iar un altul transversal ducea atât la stingă, cât şi la dreapta.

— Mergem mai departe?

— Ce altceva putem face?

— O să găsim drumul înapoi?

— Nici o problemă.

— Mai bine să marcăm drumul.

Greg scoase la iveală un creion cu vârf de pâslă din buzunarul costumului şi desenă o săgeată pe solul imaculat.

O apucară la stânga.

Se simţea un curent de aer uşor şi cald venind din interior.

— Un sistem de ventilaţie.

— Clădirea asta imensă trebuie să dispună de o instalaţie de climatizare.

— Nu auziţi nimic?
— Ascultară cu atenţie.
— Vine din spate!
— Ba nu, din faţă.
Brusc se auzi un zgomot mai puternic; o zgârietură şi un geamăt.
Tibor sprintă până la o intersecţie a coridoarelor.
— Aici a fost un om!
— Unde e acum?
— Acolo în faţă... dispărut!
— Nu te-ai înşelat?
— Sigur că nu!
— Hai să vedem!
Greg făcu din nou o săgeată pe sol.
— Vedeţi, am avut dreptate!
Din nou o intersecţie de coridoare, de această dată mai îngustă, mai joasă.
— Aici trebuie să fi dispărut.
— Te-a văzut?
— Nu ştiu, eu l-am zărit numai din spate.
Se auzi din nou un zgomot, abia perceptibil, ca şi cum cineva s-ar fi furişat pe undeva.
— Asta a venit sigur din spate! Sonia fugii înapoi. Dan o urmă. Ceilalţi rămaseră pe loc nehotărâţi.
Cei doi se aflau iarăşi la intersecţie. Nu se putea vedea nimic. Ganguri goale, în trei direcţii.
— Ia te uită! Săgeata a dispărut!
— Veniţi aici!
— Aici trebuie să fi fost!
— Greg, mai ştii cu exactitate unde ai desenat săgeata?
Îngenunche pe sol şi căută o urmă. Nimic.
— A fost cineva aici?
— Iarăşi un automat? Un fel de serviciu de curăţenie - - a nu se murdări podeaua şi pereţii! Asta trebuie să fie!
Sonia scoase un sunet şoptit, îl apucă pe Pavel de mână,

care stătea lângă ea. Acum vedeau şi ceilalţi - pe un fotoliu cu rotile se apropia o siluetă, lunecă pe lângă ei; involuntar, se dădură înapoi. Vehiculul, cu povara sa, dispăru după un colţ.

Greg îşi reveni primul, o luă la fugă după acesta, apoi sări înapoi - în faţa lui se coborâse un perete.

Era deci sigur că mai existau oameni în oraş.

— Da.

— De ce nu aţi oprit omul din căruciorul pe rotile?

— Nu se deplasa prea repede. L-am fi putut ajunge cu uşurinţă. Voiam să ştim încotro se îndreaptă.

— Chiar aşa v-aţi gândit? Nu a fost poate mai curând surpriză la mijloc? Sau voiaţi să-l menajaţi?

— Am fost luaţi prin surprindere. A apărut pe neaşteptate. Nu aveam nici un motiv să-l menajăm, însă nici să-l vătămăm.

— Şi-a scos cineva arma? Ar fi putut fi vorba de un atac.

— Nu pot să-mi aduc aminte... nu cred... ba da, Sonia ţinea un pistol în mina.

— Nu a tras.

— Nu.

— A împiedicat-o cineva?

— Nu. Nu exista nici un motiv să tragă.

— Ce-aţi făcut după întâlnire?

— Am cercetat obstacolul, adică peretele care s-a coborât.

— Rezultatul?

— Material plastic dur.

— Prea dur ca să-l aruncaţi în aer?

— Nici pe departe.

— De ce nu l-aţi aruncat în aer?

— Puteam s-o facem, oricum, mai târziu.

— Puteţi să suportaţi bine zgomotul? Vă speriaţi la auzul unui zgomot brusc?

— Zgomotul nu mă deranjează, nici măcar un foc de armă tras pe neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Ne-am întors la tabără pe cel mai scurt drum.

— A fost vorba de o fugă?

— Consecinţa unor raţionamente logice. Trebuia să transmitem vestea.

— De ce n-aţi făcut-o prin radio?

— Legătura era întreruptă. Nu, trebuia să ne întoarcem. Colegii nu ştiau nimic...

— ...şi se comportau nechibzuit.

— Nimic nu părea să suscite motive de îngrijorare.

— Două zile fără vreun contact cu duşmanul nu justifică nechibzuinţa. Oamenii s-au îndepărtat de tabără fără a primi permisiunea, au utilizat instalaţiile sportive. Unii dintre ei au pătruns până la sistemul de gondole şi au întreprins călătorii de plăcere.

— Nu puteam, exercita nici o influenţă asupra acestor acţiuni.

— Soldaţii au ascultat - în ciuda interdicţiilor - posturile de radio din oraş.

— Foarte posibil.

— Cum de le erau cunoscute lungimile de undă?

— Erau lungimile de undă obişnuite, pe care le utilizam şi noi. Trebuiau numai să învârtească butoanele.

— Şi modulaţia?

— Au descoperit un emiţător, care folosea tipul nostru de modulaţie.

Nu-l priveau cu prietenie, asta era sigur, nu îl considerau un erou, ci încercau să-l demaşte... trădare, sabotaj, comportament greşit...

El nu făcuse însă nici o greşeală - şi nici unul din echipă nu se comportase greşit. Cu toţii urmaseră planul, acţionaseră

aşa cum fuseseră învăţaţi, nu se abătuseră, nu-şi permiseseră nici un gând personal, nici o ieşire clin schema ordinelor stricte... şi totuşi - nu-şi atinseseră scopul. Bagajul lor de informaţii, cunoştinţele asimilate cu grijă, zecile de mii de metode, căi de rezolvare nu folosiseră la nimic. Nu că le-ar fi aplicat greşit - nici măcar nu ajunseseră să le pună în aplicare. Au acţionat aşa cum fuseseră instruiţi şi tocmai de aceea acţionaseră greşit. Oare greşeala trebuia căutată în arta ştiinţei sau în cea a tehnicii? Trebuia oare să analizeze tot ce învăţase ca să o identifice? Nu era oare valabilă matematica, logica, cibernetică? Sau de vină erau datele false, aproximaţiile, limitele greşelilor, generalizările nepermise? Trebuia pus totul pe seama unei erori, unui lapsus, unei greşeli de transmitere, unui cod eronat? Era de vină principiul - în ce priveşte aplicabilitatea, transmisibilitatea, interpretarea? De vină era oare omul sau maşina?

Se asiguraseră multiplu.

Teorie.

Experiment.

Calcule nenumărate, încercări fără număr.

Prospectarea prin modelul matematic. Simularea. Testul. Iluzia realităţii. Exerciţiul cu obiectul real.

Simulările decizionale evidenţiază problematica strategică fundamentală. Invers, ele folosesc la cercetarea dinamicii de grup a echipei alese.

În timpul simulării, se analizează comportamentul membrilor echipei între ei, atitudinile, tensiunile, necesităţile şi intercomunicarea lor. Rezultatul reprezintă fundamentul pentru crearea unui model al personalităţii. Pe baza acestuia se simulează alte situaţii şi combinaţii, insesizabile, prin intermediul testelor.

Fiecare grupă îşi elaborează independent propriile criterii, îşi stabileşte scopurile şi ierarhizările preferinţelor. În cadrul testului îşi revizuieşte criteriile, după optimizări parţiale şi

procese de învăţare secvenţiale -
Matematică
Logistică
Semiotică
teoria informaţională
teoria codurilor
algebră booleana
teoria automatelor
teoria sistemelor adaptabile
teoria reglajului
teoria jocurilor
teoria sistemelor complexe
cibernetica organizării
pedagogia cibernetică
teoria influenţării
teoria guvernării -

modele de gândire închise, dependenţe logice, explicaţii cauzale, interdependenţe şi relaţii circulare, imaginea lumii s-a închis, perspectiva este perfectă, ştiinţa este indivizibilă, concluziile ei sunt formulate irefutabil, sunt practicabile universal...

Unde a fost comisă greşeala?

Nu în activitatea practică, în rutină, în modul de gândire, nu în metodele ştiinţifice. Mărimi energetice şi informaţionale. Sisteme fizice, biologice şi sociologice. Modelele sunt general valabile, teoria operează cel mai abstract timp, schemele pot fi materializate după voie, concluziile sunt obligatorii, rezultatele, transferabile. Nu există nici un parametru secret, nici o neclaritate, nici puncte absolut singulare, domeniul de aplicare este infinit, valabilitatea este universală. Necunoscutul este anticipat -

completarea schemei goale cu date
demersul concret
determinarea constantelor
citirea valorilor de măsurare

realitatea ca problemă de variaţie
optimizare
maximizare
stabilirea punctelor de cotitură
căutarea soluţiilor numerice
şiruri de semne
liste
apartenenţe
realitatea drept caz particular al imaginabilului

Poate că aici a fost punctul slab? Gama de posibilităţi, modelul de univers realizat, legătura care nu era uni-univocă, individualul e cuprins în nesfârşit, nesfârşitul dă posibilitatea existenţei unor noi şi noi variante. Concluzia generalului răsfrântă asupra particularului? Eroarea filosofiei?

Sistemul lor era o soluţie stabilă a problemei, însă nu era unica soluţie, existau şi altele. Atunci însă nu mai avea nici o valoare argumentul concordanţei sau era valabil şi pentru orice altă soluţie, deşi numai una dintre ele putea fi cea mai bună. Care însă dintre criteriile de apreciere trebuiau luate în considerare, catalogul criteriilor fiind epuizate. Existau oare alte criterii? Însă în ce domenii? Soluţionarea lor îşi pierdea atunci semnificaţia de scop, toate celelalte realizări fiind echivalente şi siguranţa, care până acum caracterizase spaţiul multidimensional al problemelor sociale ca reţea de coordonate, se dovedea o schemă goală.

Ideologia nu poate fi fundamentată ştiinţific.

Dan nici nu tresări când acest gând eretic i se înfipse în minte, însă fu deplin conştient de semnificaţia lui. Se îngrozi atunci când îşi dădu seama că, intre concluziile pe care le producea această revelaţie, îi veneau în minte în primul rând acelea care îl priveau personal. Brusc, se văzu aruncat înapoi într-o situaţie pur subiectivă. Dacă până acum putuse să presupună că fiecare din echipa sa, a cărei componentă era şi el, ar fi gândit la fel în situaţii

asemănătoare, acum el se desprinsese din lumea reprezentărilor lor, fugise, se sustrăsese responsabilităţii, clacase. Se situa în nişte zone uncie nimeni nu-l putea urma, şi, dacă altcineva i-ar fi luat-o înainte chiar el l-ar fi dispreţuit. Acum era cu desăvârşire singur şi îi era ruşine, deoarece acest lucru i se părea ca o trădare.

Acţiunea următoare a fost precis planificată. Colonelul insistase ca ei să nu întreprindă nimic fără a fi însoţiţi de câțiva soldaţi care să le asigure apărarea. Nu trebuiau să se aventureze prea mult în interiorul oraşului, ci pe cât posibil, trebuiau să pătrundă într-o clădire din zona periferică, şi să încerce să stabilească un contact cu locţiitorii.

Se folosiră de lift şi urcară la primul etaj. Mai întâi încercară să-şi facă o imagine de ansamblu. O echipă de topometrie făcu un plan, ceea ce era dificil, deoarece busola nu funcţiona. (Acul magnetic prezenta abateri neregulate de la direcţia nord-sud. Luară linia frontală drept coordonată de referinţă şi şi utilizară sistemul măsurării în radiani şi de asemenea telemetrul.) Un fel de coridor principal descria un hexagon în jurul clădirii; spre exterior şi spre interior se ramificau două coridoare secundare, care se sfârşeau într-un perete. De la acestea porneau pe lateral scurte secţiuni de coridor, unde existau deschizături, după care se putea presupune că se află uşi.

Acum nu mai şovăiră, ci îşi propuseră să pătrundă prin cea dinţii. La dreapta şi la stânga se postară soldaţii cu armele în mina. Tibor cercetă uşa, însă nu găsi nici clanţă şi nici gaură de cheie.

— Să pătrundem cu forţa?

— De ce să nu sunăm?

— Crezi că aia este o sonerie?

Greg arătă spre o fâşie de sticlă de culoare lăptoasă, de lângă cadrul uşii.

— Ce altceva poate să fie?
— O să vedem noi!
Dan apăsă uşor pe dunga lăptoasă. Imediat apărură de dedesubt semne grafice luminoase de culoare roşie.
— Ce înseamnă asta?
Greg răspunse:
— Mi se pare că este vorba de o prescurtare şi îndrăznesc să spun că înseamnă: „Vă rog nu deranjaţi!"
— Să o luăm în seamă?
Încercară la o uşă după alta. Abia în următoarea secţiune a coridorului se produse o reacţie diferită. Acolo apărură nişte semne grafice verzi, iar uşa glisa deîndată la o parte. Doi dintre soldaţi săriră brusc înainte, cu armele ridicate, însă prima privire în interiorul încăperii îi făcu să se oprească în mijlocul saltului ca împietriţi. Ceilalţi se retraseră speriaţi şi uimiţi: în faţa lor se căsca o prăpastie, iar în străfunduri era o apă sclipitoare, împrejmuită de un cer albastru, mărginit la orizont de o bandă violetă, deasupra cerul era ceva mai închis, iar la zenit se prefăcea într-un negru ca de catifea. Pe acest fundal întunecat, plutind liber, se vedea un joc de bile luminoase - verzi, galbene, portocalii, apoi din nou unele roz, purpurii, cafenii -, totul acoperit de o siluetă fantomatică, argintie, care alerga neliniştită pe suprafeţele bogat colorate, rupându-se în bucăţi, izvodea forme ovale, întunecate, dar clare, apoi se recompunea iarăşi în alte locuri, se contura din nou, îmbrăca dintr-o dată forma unui fagure, alcătuia plase fine, se rupea din nou.
Dacă treceai de pragul uşii, ajungeai pur şi simplu într-o cameră goală - în care nu se găsea decât o platformă oscilantă, pe care era aşezat un scaun rabatabil cu perne mari. Acolo se odihnea un om, un bărbat; avea fruntea înaltă, părul alb, un obraz oacheş, tânăr. Privea în sus, probabil cufundat în contemplarea jocului bulelor multicolore.

Păru apoi să observe că se întâmplă ceva neobişnuit. Se ridică în picioare, speteaza rămânând lipită de spatele său, întinse mâna spre o cutie de comandă, care se apropie automat de el. Apăsă cu repeziciune pe câteva clape. Dintr-o dată culorile bilelor păliră, albastrul cerului, verdele mării, iar din desenul contururilor, care mai rămăseseră la sfârşit, apărură pereţi cenuşii, perlaţi, uşor curbaţi, având în loc de margini rotunjimi, tavanul fiind o cupolă netedă, de asemenea de un gri perlat, iar podeaua compusă din fire de un gri deschis.

Bărbatul îi privi iritat.

— Ce-nseamnă asta? Unde e Gilbert?

Intrară ezitând, mai întâi Greg, apoi Pavel, între ei se intercalară soldaţii, apoi toţi ceilalţi se înghesuiră şi ei.

— Părăsiţi încăperea! Cine sunteți voi?

— Scuzaţi-ne, spuse Greg. Nu avem nici o intenţie rea. Numai câteva întrebări!

— Veniţi de la regenerare? Este prea devreme.

— Liniştiţi-vă, îl rugă Greg. Noi...

— Asta e de neînchipuit. Părăsiţi încăperea - imediat!

Mâna să se mişcă pe tastatură.

Oamenii văzură negru în faţa ochilor.

Când se treziră, se aflau afară, pe terasă, unul lângă celălalt. Nu li se întâmplase nimic. Se treziră brusc, complet lucizi, nu sufereau de dureri de cap, nu resimţeau nici un fel de oboseală.

— Am procedat prea stângaci, spuse Pavel. L-am speriat.

— Oricine s-ar fi speriat. Pentru el noi suntem nişte străini.

— Nu-i era frică.

— Atunci ce-a fost?

Pavel ridică din umeri.

— Iritare, aş spune eu. Revoltă. Nu era o reacţie declanşată de frică. Nu se simţea ameninţat - până la un moment dat - atunci când a vorbit de regenerare, când s-a simţit o undă de teamă în glasul său.

— Probabil că aştepta pe altcineva.
— Da, de aceea a deschis uşa.
— Şi bilele multicolore?
— Poate o experienţă?
— Un joc.
— Mai degrabă.
— O proiecţie - sau televiziune.
— De înaltă calitate. Simulare absolută a realităţii.
— În prima clipă am crezut şi eu că ne aflăm în mijlocul văzduhului, undeva foarte sus.
— Nu exista nici o posibilitate de a sesiza simularea.
— Cu puţină logică...
— Pătrunderea în încăpere...
— N-aş fi intrat cu nici un preţ.
— Ce facem acum?
— O să procedăm cu mai multă prudenţă.
— N-o să mai intrăm cu întreaga echipă.
— Mai bine doar unul singur.
— Riscul...
— Probabil că nimeni de aici nu ne vrea răul, căci altfel nu am fi fost aduşi aici nevătămaţi.
— Putem să ne asumăm riscul: unul singur,
— În regulă. Cine se duce?

Toţi erau făcuţi din acelaşi aluat, fuseseră formaţi la fel, beneficiaseră de aceeaşi educaţie, erau obişnuiţi unul cu celălalt, se cunoşteau unul pe celălalt, se înţelegeau fără cuvinte, îşi exprimau îndoielile fără ocol, nu aveau secrete unul faţă de celălalt, constituiau o echipă, aparţineau elitei, erau inteligenţi, reacţionau cu repeziciune, posedau un dar nedezminţit al înţelegerii, erau puţin cam greoi, nu puteau fi decât cu greu scoşi din fire, deveneau plictisitori, chiar erau plictisitori, dădeau impresia că se stăpânesc, nu erau buni parteneri de discuţie, nu arătau ca nişte eroi, rareori

făceau ceva surprinzător, se ţineau în frâu, erau obişnuiţi unul cu celălalt, îşi băteau joc de propriile slăbiciuni, aveau puţine să-şi spună reciproc, se completau, erau sănătoşi, nu-şi făceau iluzii, aveau vederea normală, se comportau în aşa fel încât să nu se remarce, aveau o tensiune arterială joasă, erau ambiţioşi, nu aveau peste 40 de ani, vădeau o coeziune ca a unui singur om, nu posedau trăsături ieşite din comun, erau nefumători, fuseseră testaţi psihologic, practicau diferite sporturi, lucrau perseverent, învăţaseră să gândească, erau capabili să se adapteze, nu aveau cazier judiciar, erau produsul unei planificări care durase ani de zile, erau mândria Academiei, erau dispuşi să dea ascultare, abia dacă se deosebeau unul de celălalt, puteau să se bazeze unul pe celălalt, aveau judecăţi de valoare asemănătoare, erau supraoameni incolori, simţeau că şi ceilalţi, erau din când în când prost dispuşi, aveau dinţii îngrijiţi, erau experţi în domenii speciale - însă erau atât de asemănători, încât era indiferent dacă unul se ocupa de o problemă, altul de alta (presupunând că era vorba de o problemă generală şi nu de una specială, pentru care fiecare dintre ei fusese pregătit în mod diferenţiat), în astfel de cazuri gândeau asemănător, se comportau asemănător, acţionau asemănător, şi nimeni n-ar fi putut să-i deosebească numai pe baza lucrurilor pe care le gândeau, a felului în care se comportau, a modului lor de-a reacţiona.

Erau mărimi interschimbabile.

Am încercat de mai multe ori să intrăm în apartamentele locuitorilor oraşului. De cele mai multe ori se aprindea scrisul roşu şi încercam la următoarea uşă. Dacă erai destul de insistent, aveai cu siguranţă, mai devreme sau mai târziu, noroc. Întotdeauna intra numai o persoană, ceilalţi aşteptau afară - asta devenise o regulă pentru noi.

Am adunat o mulţime de informaţii, şi totuşi, ordonate şi

corelate, ele dezvăluiau doar o parte a tabloului, într-o anumită măsură cea de prim-plan. Însă această parte este cu siguranţa esenţială, ea determină valoarea de referinţă a circuitului de reglare, care s-a impus aici.

Fireşte că discutăm rezultatele în amănunt. Elaborăm procese-verbale bazate pe memorie, cât mai precise, discutam întâmplările neobişnuite, încercam să lămurim contradicţiile. Multe din observaţii se repetau, altele erau însă unice şi imposibil de reprodus.

Eu relatez - ca să iau un exemplu între multe altele - o încercare personală, care a dat rezultate bune.

Am găsit o uşă care a putut fi deschisă. Numai o parte din pereţii de proiecţie erau luminaţi, cam o treime din circumferinţă, cealaltă parte se afla în semiobscuritate. Sus, în centrul cupolei, plutea un corp de iluminat, un fus de lumină, care emana un fascicul de raze fine, gălbui şi slabe. Mai târziu aveam să remarc faptul că era numai o proiecţie.

Imaginea de pe suprafaţa vizibilă reprezenta o diagramă complicată, linii colorate, săgeţi, cercuri cu cifre înscrise în ele, care se modificau din când în când. Într-un colţ se găsea un indicator al timpului, care funcţiona evident într-un ritm accelerat.

Când am intrat, bărbatul din scaunul rabatabil îmi aruncă o privire, întors cu faţa spre suprafaţa de proiecţie luminată, spuse:

— Pauză.

Indicatorul de timp s-a oprit. Diagrama s-a stins, iar într-o încăpere iluminată crepuscular se vedea ca-ntr-o imagine de oglindă; acelaşi scaun rabatabil, un bărbat; la început am crezut că privesc în apartamentul alăturat, însă era o proiecţie, cine ştie de la ce depărtare.

Unul dintre bărbaţi îi spuse celuilalt:

— Cinci minute, dacă îţi convine?

— E-n regulă.

Imaginea dispăru, iar în încăpere se mai lumină puţin, fără

să-mi pot da seama datorită cărui fapt.

— Eşti unul dintre străini?

— Da.

— Ai noroc. Mă interesează istoria.

Apăsă pe un buton şi lângă mine se ivi un scaun rabatabil.

— Te rog, aşază-te. Te mai apucă vreun spasm muscular. O baie de întărire?

— Nu, mulţumesc.

— Îmi trebuie câteva date istorice. Bătălia de la Waterloo vă este cunoscută?

— Da.

— 69 052 de oameni avea Napoleon, 272 de tunuri, Blücher avea 74 800, însă mie îmi linsese datele pentru Wellington - 90 000? sau 64 000? Şi câte tunuri? Napoleon avea 272. Dar Wellington? Poţi să-mi faci rost de date?

— Pot să încerc.

— Lui Wellington şi lui Blücher trebuia să li se taie drumul. Tunurile trebuiau amplasate pe şirul de dealuri. Atunci pierderile ar fi fost mai mici. Am calculat totul atent. Napoleon ar fi putut câştiga bătălia de ia Waterloo. Ce zici?

— Nu prea îmi dau seama.

— Nu mă crezi? Vrei să punem pariu?

— Nu. De fapt, eu aş avea câteva întrebări...

— Mai târziu. Întâi eu, după aceea, tu. La urma urmei, tu ai intrat aici - fără să întrebi.

— Uşa nu era închisă.

— Cui îi trece prin minte să intre în apartamente străine, şi pe deasupra, pe jos.

— Voi nu părăsiţi niciodată fotoliul cu rotile?

— Eu întreb primul: câţi oameni avea Napoleon?

— Asta nu ştiu.

— Dar voi aveţi cu siguranţă date despre asta. Nu ai putea să le obţii printr-un mijloc de comunicaţie?

— Aş vrea s-o fac cu plăcere, dar asta nu merge aşa de uşor.

— O s-o faci?
— Da. Dacă-mi răspunzi la câteva din întrebările mele.
— Acum?
— Da.
— Atunci haide, repede. Foarte scurt.
— Câţi locuitori are oraşul?
— Dar asta este o prostie. Întreabă singur.
— Unde?
— La centrală, bineînţeles.
— Nu posed un terminal cu input şi output.
— Sunt destule apartamente libere.
— Unde?
— De unde să ştiu, eu îl am pe al meu.
— Nu poţi să întrebi?
— Acum nu - n-am vreme.
— Atunci nu-ţi fac rost de date.
— Bine, fie.

Apăsă pe câteva butoane de la o claviatură. Pe peretele de proiecţie apăru un plan, probabil planul oraşului. În câteva zone, clipea o lumină roşie.

— Mulţumit?
— Care e sistemul de orientare?
— Acuma chiar că începe să mă agaseze chestia. Trebuie să mă întorc.

O apăsare pe tabloul de comandă şi pereţii de proiecţie se luminară, iar încăperea se umplu de zăngănit şi zgomot, ţipete - în limba franceză, engleză, flamandă. Izbucniră jerbe de scântei, începu să se ridice abur; se puteau simţi mirosuri, slabe, dar absolut autentice - era un miros de pulbere, de sudoare, de trupuri de animale. Căciuli din blană de urs, şepci de uniformă, călăreţi care îmbrăţişau strâns caii ce se cabrau, oameni în uniforme pestriţe fugeau în direcţia unei grindini de focuri de armă răpăitoare, o căruţă de lemn ardea. Vârfuri de săbii, baionete, fântâni de mil. Indicatorul temporal se pusese din nou în mişcare,

cifrele pluteau liber prin încăpere.

— Vezi, lupta continuă! De data asta găsesc eu strategia cea bună. Trebuie să atacăm pe flancul din stânga, asta este soluţia.

Stătea ca un conducător de oşti în mijlocul unei bătălii O apăsare de buton şi diagrama apăru. Degetele i se plimbară deasupra butoanelor, iar câteva săgeţi îşi modificară direcţia. Într-un spaţiu de un alb orbitor apărură cifrele:

7624 (+316)
(- 28)

7624 (+288)

— N-am zis eu - au pierderi mai mari! Astăzi îl înfrâng pe Blücher. Du-te acum, adu-mi datele, însă du-te repede, repede...

M-am ridicat şi am ieşit.

Crescuseră înalţi, îşi părăseau rareori încăperile, zăceau acasă în faţa ecranelor de proiecţie, erau foarte serioşi în jocurile lor, se interesau de toate lucrurile şi de nimic, îşi considerau existenţa de la sine înţeleasă, nu erau proşti, aveau un fond bun, puteau să se entuziasmeze cu adevărat, nu le scăpa nimic, nu observau că timpul trece, evitau orice fel de efort, duceau o viaţă igienică, erau câteodată nemulţumiţi, nu voiau să fie deranjaţi, nu-şi valorificau posibilităţile, se foloseau rareori de ocaziile ivite, îşi trăiau viaţa, se eschivau de la a lua hotărâri, se lăsau serviţi de roboţi, se bronzau la lămpi cu raze ultraviolete, nu le era niciodată ruşine, erau egoişti, nu vedeau nimic nimic dincolo de orizontul lor, nu ştiau nimic despre cultivarea pământului şi despre creşterea vitelor, erau nişte împătimiţi ai sportului, nu, îşi înmuiau mâinile în apă distilată, nu se

dezvoltau, aveau o digestie bună, aveau simţul frumosului, îşi atinseseră ţelul, trăiau într-o lume a aparenţelor, îşi excitau simţurile cu ajutorul curentului electric, memoria le era de multă vreme copiata, erau obişnuiţi cu supravegherea, se încredeau în maşini, ascultau muzică cu plăcere, îşi lăsau muşchii să se atrofieze, nu văzuseră niciodată un petic de cer, erau nevinovaţi, nu puteau să-şi imagineze nimic altceva, ajunseseră să meargă pe căi bătute, se simţeau foarte bune aşa - şi dacă cineva i-ar fi stimulat să mediteze asupra situaţiei lor, să se analizeze critic, să se abată de la căile prestabilite, atunci fi înţeles, ar fi fost şocaţi sau amuzaţi, nu s-ar fi simţit mai afectaţi decât la o defecţiune ivită într-un joc, s-ar fi simţit cu dreptatea de partea lor, iar altfel nici nu putea să fie, căci nu învăţaseră să pună întrebări asupra unor lucruri care păreau de la sine înţelese, şi astfel se făcea că nu vedeau mai mult decât ceea ce li se arăta în faţa ochilor, şi nici măcar asta, se fereau de conflicte, evitau hotărârile şi luau viaţa aşa cum era.

Se situau dincolo de orice vină, şi aceasta era singura lor libertate.

— Următoarea noapte a fost ultima, pe care aţi petrecut-o în tabără?

— Ne-am întors ca să raportăm şi ca să ne odihnim. Nu se putea vorbi de o succesiune a zilei şi nopţii. Lumina era tot timpul aceeaşi, nu se producea nici o modificare de temperatură, nu bătea vântul, nici o mişcare pe cer.

— Nu mai menţineaţi ritmul zilnic normal?

— Nu exista nici un motiv pentru aşa ceva. Cercetările noastre ne făceau să petrecem mai multă vreme împreună, şi părea raţional să nu le întrerupem.

— Cum se comportau celelalte echipe?

— Stricta ordine temporară părea să se spulbere.

— De ce nu acorda colonelul atenţie acestui fenomen?
— El încerca, însă oamenii nu îi dădeau ascultare.
— Ar fi putut să recurgă la pedepse.
— Să împartă puncte de pedeapsă... nimănui nu îi mai păsa.
— Măsuri energice, arest...
— Pe un teritoriu străin... Nu, asta nu putea s-o facă. Nu putea să rişte o demonstraţie de putere.
— Cum vă explicaţi degradarea nivelului de disciplină?
— În cazul unor operaţiuni de ocupaţie, lucrurile se desfăşoară întotdeauna mai puţin strict decât în cazarmă. Asta nu înseamnă nicidecum răzmeriţă.
— Această acţiune s-a deosebit de alte operaţiuni de ocupaţie.
— Da, în alte cazuri se întâmpina rezistenţă. Acest lucru întăreşte în genere coeziunea.
— Credeţi că există vreo legătură cu vocile de la radio?
— Dacă vă gândiţi la un efect de sugestie misterios - atunci răspunsul este nu.
— Câţiva soldaţi se îndepărtaseră de trupă.
— Da.
— Le erau oamenilor cunoscute rezultatele cercetărilor dumneavoastră? Ştiau de apartamentele libere, de posibilităţile oferite de jocurile de proiecţie?
— E posibil. Nu am ţinut secret aceste lucruri.

Dan văzuse planul numai pentru scurtă vreme, însă a fost de ajuns pentru a-şi da seama că încăperile neocupate se aflau în centrul oraşului. Trebuiau să se deplaseze cu vehiculele lor timp de mai multe ore şi şi-au luat cu ei echipamentul pentru a fi independenţi. Deoarece nu exista un teren viran, şi-au făcut tabăra în mijlocul străzii. Un vehicul stătea ceva mai în faţă, altul mai retras, iar între ele au înălţat un cort. (De fapt acesta era de prisos, deoarece

nu aveau nevoie de protecţie împotriva ploii sau a frigului, a radioactivităţii sau a germenilor patogeni. De multă vreme dăduseră jos costumele de protecţie grele şi purtau combinezoane uşoare, verde-oliv, cu buzunare tighelite, pantofi gen sport, uşori, cu tălpi de crep, chipie. Şi saltelele pneumatice erau întinse pe sol; cine avea nevoie de întuneric ca să doarmă, îşi trăgea pătura peste cap. În cort păstrau o parte din provizii, canistrele cu apă, pachetele cu mâncăruri congelate gata preparate, fructele uscate, conservele, raţiile energizante, concentratele şi proviziile pentru cazuri de nevoie, acolo aveau pregătite şi o serie de aparate pe care le ţineau sub supraveghere, însă nimeni nu considera în mod serios că va trebui să le apere).

Pentru a găsi încăperile neocupate, trebuiau să se depărteze de tabăra amplasată în stradă, câţiva soldaţi veniră cu ei, alţii rămaseră pe loc, plictisiţi, într-o stare de inerţie sau de iritare, hoinăreau prin împrejurimi, şedeau la marginea pistei de trafic, se întinseseră pe saltele şi se uitau la lumina orbitoare a corpurilor de iluminat suspendate.

Echipa ele experţi nu a trebuit să caute multă vreme. Clădirile nu se deosebeau de cele de la marginea oraşului, planul lor de construcţie era acelaşi, labirintul gangurilor avea aceeaşi configuraţie. Au găsit secţiunile de coridoare scurte, înfundate, cu uşile închise. Dacă atingeai benzile luminiscente, nu apăreau semne grafice. Apartamentele din spatele acestora erau deci goale.

Până atunci ne aflaserăm în afara sistemului, am fi putut la fel de bine să rămânem afară, în mijlocul pustiului. Ceea ce văzusem din oraş era de fapt suprafaţa acestuia. Funcţiunea sa, realitatea sa erau întruchipate de sistemul său de comunicare. Ceea ce se petrecea în oraş, ceea ce se modifică, se dezvoltă, se producea prin intermediul

semnalelor, se transmitea prin cabluri, prin elemente semiconductoare, prin straturi monomoleculare, prin gaze ionizate, prin spaţiul gol; diverse informaţii erau emise, receptate, descifrate, comparate, recombinate, din nou emise, stocate în memorie, rechemate din memorie, analizate, ordonate, rezumate, şterse. Toate acestea se petreceau fără zgomot şi fără vreo mişcare, într-o limbă neauzită, în structuri spaţiale invizibile. Se constituiau modele de încărcări, impulsuri, unde aferente unui eveniment, sau însuşi acest eveniment era un model cu semnificaţie, semne, noţiuni, determinat printr-o schemă de coordonare, un operator logic, un element conclusiv de similitudine... Direcţia de magnetizare, meandrele unui lanţ de proteine, orientarea spinului, o modificare bruscă a caracteristicii, constituirea stării cuantice, modificările produse la nivel energetic - evenimente pe diverse planuri, funcţii ale purtătorilor de semne, coduri pentru situaţii complexe.

Sistemul era tocmai pe cale - dar asta nu o ştiam încă pe atunci - să ridice evoluţia la nivel internaţional. Oraşul era locul de contact dintre cele două planuri.

Previziuni statistice, simulări, modele... de la un anumit moment dat, acestea înlocuiesc realitatea şi viitorul. Nimic nu mai obligă la aşteptarea evenimentelor, reacţia are loc în prealabil, propune fapte, care sunt verificate, apreciate, de care se ţine cont, asupra cărora se iau decizii, se trag concluzii... Obiectul real devine de prisos, schema electronică îl copiază, fineţea rasterului se reglează după voie, identitatea poate fi obţinută.

Seara stăteau împreună şi se sfătuiau. Ceva mai încolo, soldaţii se făcuseră comozi, jucau cărţi, ascultau muzica ameţitoare la aparatele de radio, dormeau - părea că numărul lor s-a diminuat.

Pavel, Dan şi ceilalţi membri ai echipei de experţi întreprinseseră mai multe acţiuni de recunoaştere şi făcuseră schimb de experiență. În esenţă, rezultatele erau toate aceleaşi: oameni care erau intens preocupaţi să se dedice plăcerilor.

— Atâta vreme cât ne ocupăm de ei, nu putem să înţelegem sistemul care guvernează acest oraş.

— Bâjbâim încă la suprafaţă.

— Trebuie să existe un drum prin care să ajungem în profunzime, spre ceea ce reprezintă esenţialul.

— Ar trebui să putem vedea dincolo de pereţi, ca să ne dăm seama încotro duc conductele. Trebuie să existe ceva de genul unui creier care ţine totul sub supraveghere.

— Am încercat, relată Josef, să desprind o placă de perete. Cum am pus în funcţiune ferăstrăul circular, am auzit un şuierat de gaz - sistemul obişnuit de a ne împiedica în cercetările noastre, însă de data aceasta îmi pusesem o mască de gaz. Nu mi-a prea folosit. Poate că ar trebui să încercăm o dată cu costumele de protecţie şi cu rezervoarele de oxigen. Gazul a trecut prin filtre, însă a avut un efect ceva mai lent decât atunci când eşti complet neprotejat.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Povesteşte!

— Să nu radeţi de mine!

Josef mai ezită puţin.

— Poate am avut halucinaţii. M-am prăbuşit, nu m-am mai putut mişca, însă prin masca de gaz am văzut pe cineva care se apropia de mine...

— Hai, spune mai departe!

— Două - făpturi. Arătau... ca nişte maimuţe. Maimuţe îmbrăcate - în nişte salopete închise la culoare. Una mi-a scos masca. M-au ridicat... şi după aceea nu mai ştiu nimic.

— Poate că ai visat cu adevărat - m-aş fi aşteptat mai degrabă la nişte roboţi perfecţi.

— Am impresia că primejdia pluteşte în aer... poate că până acum am avut doar noroc şi nu suntem conştienţi de acest lucru.

— Trebuie să fie o anumită inteligenţă în spatele tuturor lucrurilor acestea. Pe ea trebuie s-o găsim.

— Dar pe ce cale?

— Mie mi s-a întâmplat ceva straniu - poate asta o să ne furnizeze vreun indiciu, spuse Dan. Până acum am încercat toate trucurile posibile să culegem informaţii despre dirijarea sistemului, despre modul de viaţă al locuitorilor, despre istoria şi starea oraşului. Astăzi ani acţionat pe o cale directă. Din întâmplare am dat peste un dispozitiv de memorizare, care dădea răspunsuri la tot felul de întrebări - un fel de cutie de pus întrebări. Am pus întrebări. La început despre istoria oraşului.

— Şi ai primit vreun răspuns?

— Nu imediat. La început mi s-a părut că e vorba de o stratagemă de eschivare. În loc de răspuns, a venit o contraîntrebare: „Răspunsul la această întrebare necesită un timp mai îndelungat. Putem să vă răspundem între timp la o altă întrebare?" Am întrebat atunci despre originea locuitorilor - deoarece aici nu există familii, nici copii, nici şcoli. Iarăşi nu am primit răspuns - şi din nou trebuia să pun o altă întrebare. Am întrebat atunci despre instanţa conducătoare.

— Şi mai departe?

Pe feţele celorlalţi se putea citi încordarea.

— Deodată apăru pe ecran un chip - a fost un şoc pentru mine, căci cel care mă privea de pe ecran în carne şi oase... acela - eram eu însumi.

— O reflectare?

— Nu. Celălalt spuse, şi pot să jur că era vocea mea: "Aveţi dreptul să primiţi răspuns la orice întrebare pusă. Întrebările dumneavoastră sunt însă atât de dificile, încât nu se poate răspunde la ele în câteva fraze. Răspunsul

posibil se referă la o arie de elemente interdependente asupra cărora nu sunteţi informat. Desigur că accesul la aceste informaţii este de asemenea liber şi suntem dispuşi să vi-l furnizăm. Pentru asta este nevoie de timp; ar însemna de asemenea să vă scoatem din mediul dumneavoastră. Vreţi să renunţaţi la răspuns sau insistaţi să vi se răspundă?"

— Ce ai răspuns?

— Am cerut timp de gândire.

— Ai procedat bine.

— Sună fantastic.

— Asta ar putea să ne apropie ce rezolvare!

— Se pare că nu se pun deseori astfel de întrebări.

— Ce zici. Dan? Vrei s-o faci?

Au discutat vreme îndelungată. Au hotărât apoi să-şi asume riscul. Deoarece era de presupus că Dan avea să fie dus într-un alt loc, i-au dat un aparat de emisie-recepţie cu antenă goniometrica, care avea dimensiunile unei lanterne de buzunar. Au convenit asupra numerelor de apel pentru aparatele lor personale de radio şi de asemenea asupra unui semnal pentru caz de pericol. Vor aştepta 24 de ore, apoi aveau să stabilească contact radio în caz că el nu se întorsese.

În dimineaţa următoare, l-au însoţit pe Dan în faţa uşii apartamentului.

— Nu o să fie aşa de rău, spuse el atunci când le văzu chipurile îngrijorate. La revedere!

Le făcu semn cu mâna şi dispăru prin uşa care se încinse după el.

Numai după schimbarea culorilor se putea observa că sfera cobora în adâncuri: galben-verde, apoi culoarea smaraldului, albastru-oliv. Apa părea nemişcată şi Daniel trebui să se apropie mult de geamul curbat, pentru a vedea

vârtejurile bulelor de aer minuscule, mişcarea ascendentă a fitoplanctonului. Un scârţâit străbătu sfera - presiunea din exterior era în creştere.

Principiul acţionării era simplu: cădere liberă opusă frecării, înotătoare pliante umplute cu aer comprimat pentru urcare, iar pentru coborâre, golite. Control electronic al abaterii transversale. Aripi batante pentru comanda în sens contrar. Nici un zgomot de deplasare. Daniel căuta zadarnic cu privirea peşti; această parte a mării era nefolosită, fermele se aflau la o mare distanţă. Loc de întâlnire pentru pescarii de plancton, deoarece sălbăticiunile mărilor fuseseră de multă vreme exterminate. Daniel se sprijini de pernele netede ale băncii circulare. Era puţin buimăcit, membrele îi erau grele.

Pe tavan jucau reflexe - în adâncuri sclipea lumina. Pe măsură ce atmosfera devenea mai luminoasă, lumina difuză venind de sus pălea, iar în sfârşit, atunci când în ceaţă se contura o reţea triunghiulară de tuburi luminiscente, apa apăru sus neagră - un cer negru fără stele. Construcţia se găsea în zona nopţii eterne.

Dându-şi seama că drumul său se apropie de sfârşit, Daniel se învioră. Verifică dacă geantă să era închisă, se uită sub bancă, pentru a se asigura că nu pierduse nimic, luă marca sa de identificare şi se ridică, nemaifiind acum somnoros, ci neliniştit şi nerăbdător.

De aici se putea vedea acum şi structura celulară a construcţiei, un model în formă de fagure, care se supunea principiului hexagonului. Acoperişul era transparent, cupolele curbate, lentilele din sticlă artificială oferind o imagine deformată a încăperilor din etajele superioare. Toate a au trecut rapid prin câmpul vizual... au pătruns prin zona frontală superioară şi s-au deplasat spre o deschidere în formă de pâlnie. Luminozitatea albă străbătea acum din toate părţile interiorul sferei, survenir şocuri uşoare, o zguduitură.

O pocnitură în difuzor. Vocea prietenoasă a automatului.

— Ora, 17 şi 25
am ajuns la destinaţie
adâncime: 245 metri
temperatura apei: 22 grade
vă rog, luaţi loc
se deschide ecluza.

Daniel se aşeză. Sub el se auzi un şuierat... podeaua, cu bancă cu tot, se deplasă în jos câţiva metri, ieşi din sferă şi se fixă într-o adâncitură.

— Sperăm că aţi avut o călătorie bună
vă dorim o zi plăcută
vă rog coborâţi acum.

Daniel îşi puse geantă pe umăr şi trecu printr-o deschizătură îngustă, care era practicată în banca pe care şezuse. Când păşi pe solul tare, placa platformei se ridică, împinsă înapoi de o coloană, până la ecluză. Se auzi din nou un şuierat, coloana coborî, dispăru în sol; legătura cu lumea exterioară era tăiată.

Încăperea era mărginită de şase pereţi, unii dintre ei fiind transparenţi; privea în alte încăperi, care aveau la rândul lor pereţi transparenţi, acest fenomen dându-i o impresie ameţitoare, asemănătoare cu imaginea unei reflectări multiple, alcătuită din nenumărate straturi, de o adâncime simulată la nesfârşit. Înăuntrul acestor zone se vedeau aparate, dulapuri gri sau de un albastru pal, tastaturi, ecrane, fotolii rulante, iar printre toate acestea, ici-colo, câte un om, de obicei nemişcat, aplecat deasupra unui pupitru de comandă, unde se ocupa cu ceva.

În fiecare dintre pereţi era o uşă, deasupra litere - N, A, B, S, C, D. Literele N şi S erau aşezate în poziţii opuse una faţă de cealaltă - Nord şi Sud. A, B,C, D - alte patru puncte cardinale? Daniel se uită în jurul său. Pe uşa „S" se putea citi înscris cu litere luminoase PUNCT DE PREZENTARE. Voia s-o pornească spre această uşa, când auzi deodată paşi. Un

bărbat firav, tânăr, îmbrăcat într-un din pânză neagră, o jachetă simplă, pantaloni, lentile de contact, păr creţ închis, peste care avea tras un chipiu, alergă spre el, îl apucă de braţ şi îl opri pe loc.

— Vă îndreptăţi spre punctul de prezentare? Nu aveţi nici un motiv să vă grăbiţi. Daţi-mi geanta veniţi!

Încerca să-i ia geanta lui Daniel, însă acesta o ţinea strâns şi încerca să se sub tragă acestei amabilităţi, probabil bine intenţionate.

— Odihniţi-vă, prindeţi puteri! Enervante - acesta formalităţi! Dar aici lucrurile nu sunt atât de stricte - nu contează câteva ore. Să bem împreună o bere sau o ceaşcă de cafea, ceva mai încolo este o terasă de odihnă.

O luă câţiva paşi înainte, apoi se uită în spate, să vadă dacă Daniel îl urmează.

Lui Daniel nu-i displăcea ideea. Nu suferea, ce-i drept, de sete, însă grozav ar fi vrut să afle lucruri, mai precise despre centrală, iar omul acesta părea destul de limbut ca să-i dea răspunsuri la unele întrebări. Îl urmă şovăitor. Pătrunseră prin uşa cu inscripţia „D”, intrară într-o încăpere întinsă care cuprindea o întreagă serie de parcele hexagonale, un magazin sau o bibliotecă - pe pereţi erau dulapuri interminabile cu inscripţii, cifre şi grupe de litere; fiecare dintre acestea dispunea de câte un racord la sistemul de alimentare cu aer comprimat, conducte mari, pozate transversal prin cameră şi din loc în loc se vedea câte o masă cu ecran video dotată cu panou de apel.

Persoană îmbrăcată în negru vorbea neîntrerupt însă nu spunea nimic ce ar fi putut să-l lămurească pe Daniel şi nu-i dădea răgazul să spună ceva. Mergea pe lângă el cu paşi săltăreţi, nerăbdător, explica, lămurea, gesticula.

— Rareori mai vine câte cineva. Ce-aţi făcut până acum? Sunteţi logician? Matematician? Biolog? Genetician? De unde? Din ce district?

Daniel regreta de mult că acceptase invitaţia. Trecură pe

lângă mai multe colţuri, prin săli de conferinţă, hale cu întrerupătoare mascate în materiale albastre, cu pereţi de proiecţie.

— Mai e mult de mers? întrebă el.

Nu voia să-i destăinuiască celuilalt că nu ştie de unde vine. De fapt nu trebuia să se ruşineze de asta, însă pe străini nu-i privea această problemă.

— Aşteptaţi aici! porunci deodată omul. Intrară într-un fel de celulă, apăsă pe butoanele unui panou de comandă, o uşă glisantă ieşi din perete şi, înainte de a se închide, necunoscutul apucă geanta lui Daniel şi i-o smulse din mină printr-o smucitură puternică. Câteva secunde mai târziu Daniel stătea în faţa celulei goale - omul dispăruse cu un fel de cabină, ţinând geanta strâns la piept, cu un aer triumfător.

Nu că pierderea genţii l-ar fi îndurerat, nu-i simţea lipsa... ce iei oare într-o călătorie? ... Însă o astfel de întâmplare este enervantă, îţi strică ziua, te face neîncrezător, îţi distrage atenţia, te ruşinează. Daniel se hotărî să se anunţe fără întârziere. Se întoarse şi căută drumul înapoi... Mai înainte, uşile fuseseră deschise sau se deschiseseră în faţa lor automat, acum însă nu se mai deschidea nici o uşă, şi putea să jure că unele uşi înainte deschise erau acum închise. Încerca să le ocolească prin alte încăperi, însă trebui să recunoască în curând că se rătăcise. Oricât de penibil ar fi fost, trebuia să întrebe pe cineva, şi, cu toate că mai înainte trecuse pe lângă câţiva oameni, acum nu mai vedea pe nimeni şi avea impresia că se rătăcise fără speranţă. Abia acum începu să dea atenţie în mod sistematic denumirilor de direcţii N, A, B, S, C, D, descoperi plăcuţe cu serii de cifre, probabil coordonate ale încăperilor... Prima cifră era mereu 62 şi bănui că este vorba de numărul de identificare al etajului… Celelalte două se modificau de la o încăpere la alta; probabil că era vorba de poziţia pe planul orizontal.

În sfârşit se afla din nou în faţa unui perete opac, şi când se apropie de uşă, îl întâmpină un ţăcănit înfundat. Uşa se deschise, iar el intră înăuntru. În faţa lui se deschidea o hală foarte întinsă, iar în interiorul ei se găseau o serie de instalaţii grupate circular, unele dintre ele acoperite cu perdele, de sub care ieşeau sârme, cabluri, furtunuri... În centru se afla acea maşină de la care venea ţăcănitul, o structură informă, cu multe recipiente de sticlă, unde clocoteau lichide tulburi, apoi conducte în care se învârteau rotoare cu palete, baloane care se lot umflau şi se dezumflau.

Doi oameni stăteau în faţa unui ecran, unde se zăreau şerpuind o serie de linii verzi... Amândoi erau îmbrăcaţi în alb, cu bonete rotunde, cu gulere înalte, purtând cizme subţiri din cauciuc. Unul dintre ei cu un chip rotund şi inexpresiv, cu lentile de contact având o nuanţă violacee, se întoarse spre Daniel.

— Trebuie să ne deranjaţi din nou? Cum se poate oare lucra aici?! Pur şi simplu nu cred că este indicat să veniţi personal. De ce nu vă folosiţi de ecran?

— Hai, lasă-l, Fenner, spuse celălalt, un bărbat mai tânăr cu faţa roşie, ochi mici, ascunşi în nişte cute de grăsime. Ştii doar: principiul libertăţii de mişcare. Haideţi, veniţi odată, vă duc eu!

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Daniel... Nu voiam să vă stânjenesc; m-am rătăcit, intenţionam să vă întreb care este drumul... Trebuie să mă duc la punctul de prezentare. Ca la comandă au râs amândoi.

— Lăsaţi asta, veniţi, nu aveţi nici un motiv să folosiţi subterfugii!

Bărbatul mai tânăr îl împinse pe Daniel spre următoarea instalaţie, spre un fel de acvariu, care era aşezat pe un soclu. Dădu perdeaua la o parte.

— Aici aveţi chiar modelul nostru cel mai reuşit: o încrucişare între un delfin şi un om, creat dintr-o celulă

hibridă artificială. Greoi, nu rezistă în apă, nici în aer, branhii, dar şi plămâni umani, alimentare cu oxigen direct, prin sânge, desigur că şi alimentat în acelaşi mod. Tractul digestiv nu este intact, fecalele le evacuăm printr-un dren, iar acolo este dezintegratorul. Ochii sunt în regulă, auzul este chiar excelent, creierul bine dezvoltat, cu toate acestea, debil mintal, nu am avut nici o posibilitate să-l educăm, însă: reacţionează!

Se apropie de făptura pe jumătate peşte pe jumătate embrion, înotând într-o soluţie; corp de peşte, un început de umeri, braţe îngroşate în formă de aripioare, fără degete: înotătoare de peşte, gât gros, cap de om cu bot. Fenner aprinse pentru o clipă o lanternă şi arătă spre ecranul oscilografului, unde acum undele începură să se agite.

— Dacă îmi permiteţi, atunci aş vrea să plec, îl rugă Daniel, însă bărbatul îmbrăcat în alb ajunsese deja în faţa următoarei instalaţii şi trase perdeaua la o parte.

— O mutaţie, spontană, nu artificială; înainte aşa ceva ar fi murit cu siguranţă în fază embrionară, însă noi putem menţine orice în viaţă, ne facem desigur datoria. Numai cazurile excepţionale sunt tratate aici, cazurile de rutină le preiau sistemele automate. Vedeţi, este un caz unic, o excrescenţă circulară, numai un braţ, un picior, din trup doar jumătate, nu are ficat, această umflătură reprezintă pieptul - un plămân, se înţelege - acest sac plin de intestine, abdomenul, organe sexuale dezvoltate complet, un bărbat, capul faţă în faţă cu braţul şi piciorul, inteligent, s-a împotrivit până acum transformării, acum doarme, aşteptaţi, îl trezesc, îi place să converseze...

Daniel se lupta cu panica, se străduia să-şi recapete stăpânirea de sine, îşi dezlipi privirea de la făptura aceea informă, care era prinsă într-o construcţie specială. Bărbatul în halat alb apăsă pe o manetă, iar elementele de fixare, inelele, manetele, conductele cu corp cu tot, pe

care-l cuprindeau, se mişcară, îl ridicară în poziţie verticală. Capul stătea rigid într-un guler de cauciuc, pleoapele îi tremurau, se ridicară şi o privire nesfârşit de tristă se îndrepta spre Daniel.

— Scuzaţi-mă acum, vă rog, îngăimă acesta şi fugi oi spre uşă.

— Rămâneţi totuşi, ar vrea să vorbească cu dumneavoastră! îi strigă bărbatul îmbrăcat în alb, însă Daniel abia dacă mai auzi ultimele cuvinte, grăbindu-se să iasă prin prima uşă care îi ieşi în cale. Abia după ce traversase o jumătate de duzină de încăperi, se opri locului şi căzu pe gânduri. Nu avea sens să mai caute. Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să întrebe pe cineva; la urma urmelor nu era o problemă să i se arate calea până la punctul de prezentare.

Se uită în jurul său - se afla într-o centrală de comandă, un panou de comandă mare, cu nenumărate clape şi monitoare, ocupa patru din cei şase pereţi. Brusc, un ecran mare se lumină şi văzu capul unui bărbat bătrân, cu o expresie marcată de amărăciune, care părea să-l măsoare de sus până jos. Poate că sunt în legătură cu el printr-un circuit telefonic, presupuse Daniel şi se apropie de consolă. Găsi dispozitivul microfon-receptor şi căută o clapă cu care ar fi putut să facă, eventual, legătura. Nu-i rămăsese nimic altceva de făcut decât să încerce la întâmplare şi apăsă, şovăitor, o clapă după cealaltă. Deodată, din plafon veni o fluierătură ascuţită şi pătrunzătoare, iar imaginea de pe ecran se schimbă: un craniu cu patru canturi, fără păr, cu ochi închişi la culcare, nas ascuţit, buze subţiri.

— Trebuie să atrageţi atenţia întregii bande asupra noastră? O, cerule! Nu pot să îndur prostia. Ei, vorbiţi odată! Ziceţi, aţi discutat cu Crantz?

Daniel puse deja mâna pe clapă, pentru a închide cel puţin sonorul, când observă o mişcare la vizorul din perete. Acolo stătea o fată şi încerca să-i comunice ceva... probabil

să nu atingă pupitrul de comandă, să părăsească încăperea. Aruncă o privire pe ecran. Bărbatul continuă să vorbească şi părea să se înfurie din ce în ce mai mult.

Daniel o ascultă pe fată. Avea un halat galben şi un pantalon galben care-i ajungea până la genunchi, ceva ca un costum de karate, iar în picioare purta pantofi negri. Avea umerii laţi, era aproape diform de grasă, faţa ei era inexpresivă şi rotundă, părul neted, tuns drept la ceafă.

— Veniţi, altfel avem neplăceri, îi şopti fata, îl luă de mină şi îl duse de acolo.

— De ce să aveţi dumneavoastră neplăceri? întrebă Daniel.

— Trebuia să fiu atentă.

Drumul ducea prin mai multe încăperi unde nu se aflau oameni.

— N-aveam voie să plec.

Fata alerga surprinzător de repede, iar Daniel abia putea să ţină pasul cu ea.

— Intră aici, înăuntru!

Se opriră în faţa unei celule, pe care Daniel o mai avea în memorie, ca o amintire neplăcută.

— Daţi-i drumul, grăbiţi-vă!

— Nu cunosc locurile pe aici, sunt abia de puţină vreme pe aici!

Fata îl împinse în cabina strâmtă, se înghesui lângă el, apăsând în acelaşi timp câteva clape ale panoului de comandă. Uşa glisantă se închise, o porniră puţin în jos, se opriră, apoi călătoria continuă pe direcţia orizontală. Prin geamurile de sticlă ale cabinei se vedeau trecând prin faţa ochilor lor cifre luminoase.

— Nu vi s-a repartizat nici o locuinţă? Care sunt coordonatele dumneavoastră?

— Abia am sosit aici, tocmai voiam să mă anunţ... O întâmplare nefericită...

— Aha, sunteți nou venit aici? De aceea nu v-am mai

văzut. Mă numesc Pamela. Dar dumneavoastră?

Până acum, Daniel avusese senzaţia că vrea să scape de el cât mai repede, însă acum se arătă deodată interesată.

Daniel îşi spuse numele şi relată despre întâmplările din ultima jumătate de oră.

— Aşteptaţi să mergem o dată de jur-împrejur. Aici nu ne ţine nimeni sub observaţie. Să ne gândim ce putem să facem pentru dumneavoastră.

Se apropie foarte mult de el, mai mult decât o cerea îngustimea cabinei, îi vedea chipul în imediata apropiere a feţei lui, buzele ei proaspete şi proeminente, nasul ei puţin cam mic, ochii mari şi bruni, îi simţea respiraţia, îi mirosea părul, corpul ei se apăsa pe al său. Deoarece nu dorea să fie nepoliticos, se îndepărtă de ea discret, ceea ce nu avu nici un efect, căci imediat ea îl înghesui din nou, şi îşi presă sinii de trupul lui. Era tânără, nu era neapetisantă, şi de fapt nu exista nici un motiv ca să o respingă. Observă că apropierea ei nu era deloc neplăcută, şi cu toate că, dacă ar fi cunoscut-o în alte condiţii, nu prea s-ar fi dat în vânt să intre cu ea într-un contact mai intim, acum s-a simţit îmboldit să-şi pună această problemă şi recunoscu, în sinea lui, că era foarte dispus să se culce cu ea, dacă s-ar ajunge până acolo.

Cu toate că stăteau înghesuiţi unul în celălalt, ea vorbi pe un ton foarte neutru mai departe.

— Bineînţeles că trebuie să vă anunţaţi deîndată, aveţi nevoie de un apartament şi de bonuri pentru timpul de calcul, în afară de asta, o să vreţi să ştiţi ce ocupaţie vi se va repartiza. V-aţi prezentat voluntar?

Daniel se străduia să răspundă la fel de calm, căci corpolenţa ei nu era lipsită de forme, ci scotea în evidenţă toate privilegiile feminităţii. Corpul ei era musculos, coapsele puternice, abdomenul tare, sinii fermi, însă datorită faptului că situaţia îi displăcea, se stăpâni. Nu mai voia să treacă prin aventuri ruşinoase, căci îi era teamă să

fie surprins într-o astfel de împrejurare.

— Nu aţi putea să mă duceţi înapoi la locul de prezentare? O să vă povestesc totul, dar acum ar dura prea mult. Poate că putem să ne întâlnim mai târziu undeva?

— Minunat, spuse Pamela. Chemaţi-mă la telefon! 3 N 17 D 5. Seara sunt acolo. O să aştept!

Apăsă din nou pe butoanele panoului cu clape.

— Atunci, când ne oprim, coborâţi imediat. Eu merg mai departe. E mai bine să nici nu amintiţi de mine!

Daniel recunoscu încăperea unde sosise după ecluza practicată în plafon, altfel nu se deosebea cu nimic de celelalte pe care le cunoscuse. Era ferm hotărât să nu se mai lase abătut de absolut nimic şi se duse spre uşa pe al cărei panou luminos scria PUNCT DE PREZENTARE. Se deschise de la sine şi el intră. Se afla într-o încăpere hexagonală ca toate celelalte, numai că era mult mai mică, goală, aflată în semiobscuritate. Un ecran de proiecţie înfăţişa imagini: un bărbat care încerca să se caţere pe un morman mare de moloz, copii goi într-o baie, un laborator medical, un trup uscăţiv pe masa de tratament. Secvenţele erau scurte şi se succedau cu repeziciune; se părea că cineva era în căutarea programului adecvat. Câteodată imaginile dispăreau, apăreau din nou, deseori culorile nu concordau. O forfotă de şoareci în cuşcă, o bandă rulantă... Între acestea, scene pe care nu le putea identifica, microfotografii, o parte dintr-un mozaic pestriţ, ochiul unui animal, larg deschis, clipind din când în când.

Apoi, o încăpere cu o lumină crepusculară, un bărbat care se zărea lateral, de sus, învăluit în umbră, imobil... Daniel îşi întoarse privirea de-acolo, ca să se mai uite împrejur, apoi observă o schimbare la proiecţie şi constată că aceasta prezenţa o imagine de-a sa. Imaginea deveni încetul cu încetul tot mai clară, trecând apoi la detalii: pieptul şi capul, chipul. Un moment se privi pe el însuşi ca pe un străin, apoi ecranul se întunecă. Acum se putea auzi

vocea plăcută a automatului:

— O zi frumoasă, astăzi!

Bine aţi venit în centrală.

Vă rog să urmaţi indicaţiile!

Este vorba de o serie de formalităţi absolut necesare.

Vă rog să treceţi mai departe, în camera următoare.

Din nou o cameră mică, având pe un perete o cutie cu două deschizături, la înălţimea şoldurilor.

— Băgaţi mâinile în deschizături!

Daniel făcu acest lucru. Găurile erau căptuşite cu un material negru, elastic; pipăi cu degetele în spaţiul gol, ca şi când ar fi trebuit să probeze o pereche de mănuşi care erau prea mari. Rămase nemişcat câteva clipe, nimic nu se clinti, apoi auzi vocea:

— În regulă. Poftiţi vă rog în încăperea următoare!

Daniel simulă că încurcă direcţia şi se îndreptă spre uşa pe care venise, dar aceasta nu se deschise. Se întoarse şi intră în următoarea încăpere şi de acolo merse imediat spre uşa următoare. Şi aceasta rămase însă închisă. Cu toate că primea indicaţiile pe un ton de rugăminte politicoasă, era vorba de nişte ordine; nu-i rămase nimic altceva de făcut decât să se supună.

Trebui să se plaseze între doi pereţi de înălţimea unui om. În următoarea secţiune a trebuit să numere până la douăzeci, iar în următoarea secţiune a trebuit să privească printr-un sistem de lentile, pentru ca în cea care a urmat să intre sub o calotă. Erau proceduri plictisitoare, de care se sătură foarte curând; cu atât mai surprinzătoare apăru durerea ivita fulgerător, chiar când se aşeză, fără să se gândească prea mult, într-un fotoliu cu un sprijin pentru cap. O flacără pustiitoare îi trecu prin creier, o minge de foc îi umplu conştiinţa, sute de filamente şerpuiră prin reţeaua sa nervoasă, ajungând la centrii motori şi contractându-i toate fibrele musculare. Se ghemui într-un spasm, îşi pierdu conştiinţa şi căzu la pământ.

Când se trezi, două chipuri complet inexpresive erau aplecate deasupra lui, încercând să-l trezească, iar lângă ei se afla un bărbat cu un ceas:

— Pentru numele lui Dumnezeu, grăbiţi-vă, am irosit o groază de timp

De sus îl privea cineva; avea un cap prelung, păr negru, lentile de contact galbene, rinoplastie.

Unul dintre primii îi masa ceafa, celălalt ţinea cardiograful la pieptul lui Daniel - cămaşa i-o deschiseseră - şi citea de pe ecranul instrumentului, de mărimea unui pumn, curba sinusoidală a ritmului său cardiac.

— În sfârşit! anunţă el. Şi-a revenit.

Bărbatul cu părul negru se apropia.

— În numele tuturor colaboratorilor, permiteţi-mi să vă urez bun sosit. Eu sunt consilierul juridic, mă cheamă Figueira, iar aceasta este Miriam, secretara dumneavoastră.

De undeva, din spate, se apropie o siluetă intrând în câmpul vizual al lui Daniel, o fată blondă, cu lentile de contact verzi deschis, cu buze rujate în alb, cu păr alb - perucă -, având braţele ascunse sub o rochie de seară, care cădea în falduri de pe nişte umeri înguşti, de la şolduri era croită strâmt, iar din picioare se puteau vedea doar gleznele. Picioarele erau goale până la tălpile flexibile de metal, fixate prin şnururi subţiri cu un suport de perie îndreptat în jos, aşa încât putea să înainteze silenţios, fără a-şi mişca vizibil picioarele.

— Te rog, Miriam, protocolul!

— Din păcate suntem în mare întârziere, din păcate. Nu se mai poate schimba nimic, dar... Nu-l mai putem lăsa să aştepte pe directorul ministerial.

Daniel încercă să îngaime câteva cuvinte, ceea că îl costă un efort considerabil.

— În clipa de faţă nu sunt în stare... scuzaţi-mă... nu putem ceva mai târziu...

— Cu nici un preţ!

Figueira părea şocat.

— Suntem atât de extenuat? Vă rog! Cezar, o injecţie! Rezolvăm noi asta deîndată. Nu doriţi protocolul?... Cred că n-aţi avut încă ocazia să-l parcurgeţi...

Unul dintre ajutoare apropie un spray injectant de încheietura braţului lui Daniel şi apăsă uşor butonul instrumentului. Un miros uşor şi dulce se răspândi, Miriam scoase la iveală un tampon purpuriu de vată de undeva din adâncurile veşmântului ei cu falduri şi îl apăsă în faţa naşului. Avea braţe suple şi albe.

Daniel simţi o undă de înviorare trecând prin corpul său. Îi împinse la o parte pe cei doi, care se ocupau de el şi se ridică, în timp ce-i studia pentru prima dată în mod conştient pe noii săi colegi - Figueira şi Miriam - dădu jos mânecile cămăşii sale şi îşi încheie nasturii. Figueira îi ţinu haina, Miriam îi îndesă un vraf de hârtii în mina.

— Referatul! spuse ea semnificativ.

Figueira stătea deja nerăbdător în faţa uşii următoare.

— Sunteţi gata? Atunci repede, repede!

Îi făcu loc lui Daniel, care intră înăuntru... o sală de conferinţe, o tribună, scaune, aproape toate ocupate, bărbaţi, femei, bătrâni şi tineri, de asemenea fotolii pe rotile cu ciborgi de diferite grade. Daniel se duse spre un scaun liber, însă Figueira îl luă de cot şi îl târî spre podium, la tribună. Miriam îi urmă, se aşeză la una din mesele laterale, cu un aparat de transcriere automată a vorbirii. Iluminarea fu redusă, doar tribuna era încadrată de o lumină orbitoare. Auditoriul aplaudă discret.

Daniel rămase pentru un moment perplex, însă Miriam apăru lângă el, deschise la prima pagină manuscrisul şi dispăru din nou. Se aplecă deasupra paginilor şi citi.

— Prea onorat auditoriu, membri ai conciliului!

Numai la ocazii speciale considerăm că e cazul să ne întâlnim personal. Acest vechi şi frumos obicei este din ce în ce mai mult dat uitării cu cât mijloacele de

telecomunicaţie se perfecţionează. Astăzi, aflându-ne, ca să spunem aşa, într-o clipă istorică, aş voi să revin la acest obicei, ca să vă adresez direct câteva cuvinte, care se rostesc îndeobşte cu astfel de prilejuri.

Aplauze.

— Înainte de a intra în detalii, permiteţi-mi vă rog să le mulţumesc în mod deosebit tuturor colaboratorilor. Fără angajamentul plenar, neobosit şi plin de abnegaţie a tuturor forţelor, fără conlucrarea armonioasă şi fără a arăta înţelegere faţă de greutăţile pe care le mai produc încă, din păcate, neajunsurile aparatelor tehnice, nu am fi ajuns atât de departe azi.

Aplauze.

— Daţi-mi voie să trec acum la partea principală a referatului...

Aici ajunsese la ultimul rând al primei padini şi trecu la pagina următoare. Rămasă stupefiat, deoarece următoarea pagină era goală, albă, iar când o întoarse şi pe aceasta, în faţa lui se afla o altă foaie goală. Se întoarse într-o parte, spre secretara să, încercă să străbată cu privirea prin colivia de lumină., o văzu neclar, o auzi şoptind destul de tare:

— Paginile următoare nu sunt,din păcate, gata.

Iar atunci când el ceru printr-un gest o explicaţie, ea îi spuse:

— Am avut o defecţiune la banda magnetică, butonul de înregistrare nu a rămas fixat... din păcate...

Vedea că toţi ascultătorii ridicaseră ochii spre el, mai atenţi decât la cele spuse până acum. Se întoarse din nou spre public şi se sprijini ferm de tribună. Gura îi era uscată.

— Aici s-ar cuveni, desigur, să aruncăm o privire retrospectivă asupra celor realizate. Cred că pot să-mi permit să vă scutesc de această privire asupra trecutului să spun câte ceva despre paşii ce-i mai avem de făcut în viitor. Desigur că am pregătit un program detaliat şi pot să vă

dezvălui faptul că premisele pentru succesele viitoarei conlucrări sunt deosebit de favorabile.

Aplauze.

— Nu ar avea nici un sens să vă prezint acum în detaliu acest program; vi se va remite în curând. Nu există nici o îndoială că şi în viitor ne vom atinge scopul numai dacă fiecare dintre noi va depune în operă sa la fel de multă ştiinţă, stăruinţă şi entuziasm ca şi până acum. Iată ce aş dori să vă urez şi dumneavoastră şi mie pentru viitor!

Aplauze îndelungate.

Daniel se retrase de la tribună. Acum, când iluminaţia sălii se intensifică din nou, simţi că îi tremură genunchii. Lupta cu o senzaţie de ameţeală, în timp ce un primi îl ajuta să coboare de la tribună. În spatele său se auzeau voci în surdină, iar sala se golea. Şedea pe un fotoliu cu rotile, Miriam stătea în faţa lui, privea la bloc-notesul ei, citea ceva, Figueira apăru lângă ea, vorbea repede şi fără oprire. Miriam părea să-l contrazică, se întoarse spre Daniel, puse o întrebare. Daniel auzea cuvintele ei, însă nu pricepea sensul lor, cu toate că încerca să să concentreze. Miriam şi Figueira purtau din nou o discuţie în contradictoriu. După aceea, ea făcu un semn unuia dintre primii să se apropie, îi spuse câteva cifre, veni în faţa lui Daniel, se aplecă spre el şi îi spuse cu glas tare:

— Sper că aţi petrecut o zi frumoasă. La revedere!

— Zi frumoasă, astăzi murmura Daniel mecanic.

Primi-ul împinse fotoliul înainte, Daniel închise ochii. Simţea rularea lină, zdruncinăturile slabe, fiecare schimbare de direcţie îi producea o uşoară greaţa. Zgomotul unei uşi înaintând într-un locaş, vibraţia unei cabine în deplasare, zumzăitul, apăsarea forţelor centrifuge, din nou fotoliul cu rotile de cauciuc, spătarul lunecă mai jos…

Daniel simţi că era ridicat din perne şi aşezat într-un culcuş moale, că era dezbrăcat. A adormit câteva secunde, s-a trezit din nou, duse o luptă zadarnică împotriva istovelii

care-l copleşea, se strădui în van să deschidă ochii, adormi...

Se trezi resimţind o contracţie a muşchilor spatelui, deschise ochii... o încăpere hexagonală, peretele de vizavi era de un gri perlat, ceilalţi erau albaştri-cenuşii, o masă, două fotolii pe rotile, un taburet, un raft, în sertare câteva role cu microfilme, casete cu benzi magnetice, tuburi luminiscente, la tensiune zero, luminând încă slab... nu se poate să fi dormit multă vreme, era încă obosit...

Zgomotul care îi trezise - un freamăt abia perceptibil, un curent de aer... paşi.

— Bine că n-aţi chemat. Toată întâmplarea aia a stârnit rumoare. Nu, nu - nu sunt pusă sub observaţie... totuşi...

Pamela se aşeză aproape de palul lui Daniel, îşi dădu jos costumul de karate, îl împături cu grijă, trase cu piciorul taburetul şi puse haina deasupra. Lăsă să-i cadă sandalele din picioare şi le împinse sub pat. Când se baftă sub pătură, lângă Daniel, îşi scoase şi pantalonul, care-i ajungeau până la genunchi. Nu purta lenjerie de corp, se lipi goală de Daniel, a cărui epuizare nu permitea nici gesturi de respingere, nici gesturi de încurajare.

— Sau aţi uitat cumva de întâlnirea stabilită?

Se sprijini puţin în cot şi-l privi pe Daniel în fată.

— A fost cam prea mult pentru prima zi, nu-i aşa? Totul neobişnuit, nimeni cu care să poţi schimba o vorbă.

Se înfundă din nou în pernă, şi îşi petrecu mina în jurul pieptului lui Daniel. Corpul ei era cald şi moale - îl simţea ca o baie fierbinte, plăcută, însă adormitoare.

— Nu sunteţi însă singur. O să-mi povestiţi totul? Ce noroc pe dumneavoastră că aţi dat peste mine. Eu nu sunt băgată prea tare în treaba asta. Ne potrivim, cred eu.

Se ghemui lângă el şi începu să-l mângâie cu delicateţe.

— Vorbesc serios, vă sfătuiesc să nu vă lăsaţi convins cu

prea mare uşurinţă! Aţi fi genul potrivit pentru aşa ceva.

Treptat simţi, prin oboseala sa, cum creşte încetul cu încetul excitaţia. Se gândea dacă nu ar mai putea să rămână totuşi treaz măcar cinci minute. Puse mâna pe şoldul ei, o lăsă să lunece mai jos şi observă că inima îi bătea mai tare, iar oboseala începea să cedeze.

— Nu trebuie să vă faceţi griji - suntem pe deplin corecţi. Dreptul de liberă alegere... se respectă aici cu stricteţe. Observaţi asta şi la mine, nu-i aşa?

Ca să facă o dovadă a acestui lucru, se întoarse pe jumătate deasupra bărbatului şi el simţi că respiră cu greutate. Dacă se întinde cu totul peste mine, se gândi el, o să fiu strivit într-un mod plăcut...

Deodată clipi - încăperea părea să fi devenit mai luminoasă, o împinse cu greutate pe Pamela de pe trupul său şi îşi ridică ochii. Peretele gri perlat dispăruse şi se vedea într-o altă încăpere: trei ciborgi de grade superioare şedeau întorşi spre el, doi dintre ei mai aveau capete omeneşti, iar cel de-al treilea era dotat cu un obiectiv superangular, montat pe un tub care se putea roti.

— Sperăm că aţi petrecut o zi frumoasă.

Daniel era nervos, dar cum salutul suna politicos; mormăi o formulă de încuviinţare.

— În procesul-verbal care vă aparţine există o lacună... Nu reuşim să progresăm cu programul... Înţelegeţi.

Daniel nu înţelegea. Simţea cum Pamela se ghemuia sub pătură, dar evident că nu de frică, căci îl mângâia şi îl gâdila ba ici, ba colo - poate că i se părea penibil să fie recunoscută, sau voia pur şi simplu să se ferească de faptul stânjenitor. Daniel se hotărî să protesteze în mod politicos.

— Este târziu, spuse el. Sunt foarte obosit... trebuie acum? Vă stau cu plăcere la dispoziţie... poate mâine. Aş vrea să vă rog...

— Numai câteva întrebări scurte. Terminăm imediat, o pură formalitate.

Pamela, care se frământă neliniştită sub pătură, îi şopti ceva însă el nu înţelese.

— Trebuie să ne daţi doar o singură informaţie. Aţi ajuns la ora 14 şi 30 de minute aici, însă v-aţi prezentat abia la ora 15 şi 52 de minute la centrală. Vă rog, spuneţi-ne unde aţi fost între timp, şi n-o să vă mai deranjăm.

Daniel suspină şi se pregăti să mai reziste o vreme în această situaţie penibilă. Încerca să relateze, voi să rezume, avu greutăţi să reliefeze elementele principale, intercala explicaţii, se bâlbâi, nu mai ştiu unde ajunsese cu relatarea şi deveni din ce în ce mai nesigur, pe măsură ce vorbea. Atunci când relata despre pierderea genţii, i se păru că observă o expresie de batjocură sau de neîncredere pe chipurile lor, iar când ajunse la fugă să din sală cu făpturi monstruoase, Pamela îi şopti, după ce stătuse liniştită mai multă vreme, să nu pomenească nimic despre întâlnirea lor, iar el se împiedică, deoarece îi venea greu să născocească destul de repede ceva, care ar fi putut să mai explice revenirea sa în hala unde sosise.

Atunci când tăcu, cei trei parteneri ai săi de discuţie rămaseră şi ei o vreme tăcuţi, apoi unul, pe care nu-l putu identifica, spuse:

— Aventura dumneavoastră cu geanta pierdută... aţi relatat-o corect? Nu vreţi cumva să afirmaţi în mod serios că cineva ar fi... Asta este pur şi simplu de neconceput, nu se întâmpla aşa ceva. Nu vreţi mai degrabă să mărturisiţi cinstit unde aţi ascuns geanta?

Daniel îi asigură că lucrurile s-au petrecut întocmai cum a relatat el, însă observă că ceilalţi nu-l credeau. Nici măcar nu-l ascultau. Tocmai de aceea nici nu-l întrerupeau, iar el trebui să recunoască în sinea lui că întâmplarea, povestită în cuvinte, apărea extrem de neverosimilă, părea aproape fantastică. El însuşi fu nevoit să se întrebe, dacă, n-a fost victima unei halucinaţii senzoriale, însă îndepărtă acest gând, care încerca să i se insinueze în minte. Cu siguranţă

că fusese zăpăcit, mediul înconjurător neobişnuit fusese de vină, pierderea perspectivei asupra lucrurilor, nesiguranţa de sine, deoarece fusese dat pe mâinile străinului, care-i devenea din ce în ce mai puţin simpatic, de care ar fi fost fericit să scape, dar nu îi era îngăduit să cuteze, deoarece nu ştia cum putea să găsească drumul înapoi. Pe deasupra, acea senzaţie neplăcută, subliminală de-a fi neglijat ceva important, şi anume să se prezinte, faptul că s-a lăsat antrenat într-o aventură, că stătea oarecum ilegal pe un teritoriu străin, poate chiar gândul că se afla sub nivelul apei, izolat de aerul curat al oraşelor. În fine, mai stăruia o apăsare surdă, care sălăşluia în adâncul său, pe care o purta cu el, dar a cărei origine nu o cunoştea - cu toate acestea o trăise, era stăpân pe simţurile sale, nu se lăsase înşelat, chiar timpul pierdut o dovedea. Pamela îl crezuse, nu-l considerase în nici un caz un mincinos sau un fantast. Îşi întrerupse bâlbâiala într-o pornire de revoltă şi striga:

— De ce nu mă credeţi? De ce-aş inventa o poveste care este oricum pentru, mine destul de penibilă? Eu aş avea mai degrabă motive să mă plâng: am dreptul de a fi protejat de acte de violenţă. Geanta ar fi trebuit să-mi fi fost înapoiată de multă vreme.

— N-aţi reclamat pierderea ei, răspunse unul dintre ciborgi. Acest lucru este neobişnuit. Dacă cineva ar fi trecut cu adevărat printr-o asemenea aventură, ar fi trebuit să dea alarma. Nu numai din raţiuni personale - ci pentru binele comunităţii. Asta înseamnă că o persoană degenerata se afla în libertate. De ce n-aţi sesizat acest incident?

— Nu ştiam unde s-o fac, deoarece nu cunoaşte aceste locuri. Şi n-am luat acest lucru în tragic, adaugă el pe un ton sfârşit.

— Şi mai târziu, la punctul de prezentare? Ar fi trebuit doar să comunicaţi acest fapt şi cercetările ar fi început.

— Cum v-aţi întors de fapt... dacă spuneţi că aţi pierdut

simţul de orientare?

Pamela nu spuse nimic, însă îl strânse de antebraţ, făcându-i evident semn să nu spună nimic în legătură cu ea. În condiţiile date, lui Daniel i-ar fi convenit mai mult să fi putut vorbi deschis şi era chiar tentat să o facă, însă îşi dădu seama că ar fi făcut cea mai proastă impresie, dacă ar fi apărut acum cu altă versiune a întâmplării. O versiune care pe deasupra nici nu explică unde rămăsese geanta, însă care demonstra că relatarea sa nu fusese lipsită de lacune, ceea ce ar fi dat de bănuit că ascundea ceva în spatele unei urzeli de minciuni.

— Nici mai târziu nu aţi amintit cuiva de geanta dumneavoastră.

— Nu-i resimţiţi lipsa? Era de fapt singurul lucru pe care l-aţi adus din afară!

— Ce se găsea în geantă?

Iată că se ajunsese la întrebarea de care în sinea lui se temuse. Ce se afla în geantă? Se gândise deja de mai multe ori la acest lucru, încercase să-şi aducă aminte, între altele, ca despre un lucru lipsit de importanţă, care dobândeşte importanţă numai prin aceea că l-ai uitat şi încerci să ţi-l readuci în memorie numai pentru a-l uita din nou cu conştiinţa împăcată. Acum însă se găsea în faţa unei noi probleme, în faţa unei alte întorsături îngrijorătoare în jocul de întrebări şi de răspunsuri, unde trebuiau să rămână atâtea lucruri neclarificate, iar acum trebuia să se afle şi aceasta: Daniel nu putea să răspundă. Ce se găsea în geantă? Cu siguranţă că fuseseră nişte lucruri personale cu totul neimportante, un spray de înviorare, poate câteva tablete ele VITALAN, un miniproiector, câteva casete cu benzi... să le înşire acum la întâmplare? Ar fi cu siguranţă inutil, la fel ca şi asigurările sale că spune adevărul.

Şi abia acum, ca un duş rece, îi trecu prin minte că, odată cu geanta, îşi pierduse şi trecutul. Până acum nu-l afectase prea tare slăbirea memoriei, îşi aducea aminte vag de

blocuri de locuinţe, benzi rulante, linii de tren de formă parabolică, ambarcaţiuni pe pernă de aer, oameni, ciborgi, primii, un furnicar de chipuri, zgomot, ţipete, voci, toate legate de oraş, amintiri despre exterior, despre felul cum trebuia să te porţi, cum te întâlneai cu ceilalţi, cum purtai o conversaţie numai amintirile personale îl ocoleau. Nu se îndoise însă nici o clipă că un lucru minor o să-i reamintească viaţa de până acum, un cuvânt-cheie, o imagine, un obiect... acum i se părea că acest cap de pod spre existenţa sa de altădată nu mai era de la sine înţeles, ci necesita un efort considerabil din partea lui; căci acum îi fusese luat singurul mijloc - cheia spre trecut.

Auzea că i se puneau noi şi noi întrebări, dar el nu mai asculta şi nu mai răspundea. Întrerupse legătura cu ei, lăsând doar căldura corpului Pamelei să-şi facă efectul asupra sa. Era precum un scut, în spatele căruia se ascundea, se vârî în pernă, rămase ţeapăn, observă că în el se insinua o frântură difuză de gol şi se lăsă în voia liniştii desfătătoare care îl cuprinsese.

În tăcere pătrundeau: sunete, bătăi de gong sau muzică, fără a fi supărătoare, din ce în ce mai tare, sincronizate cu revenirea sa la starea de trezie. Daniel deschise ochii - lumină era la fel de discretă ca şi sunetele de clopot şi se potrivea cu trezirea sa lentă.

— 8 şi 3 minute.

Sperăm că aţi petrecut o noapte plăcută.

Nu v-a căutat nimeni, n-au avut loc evenimente speciale.

Extras din programul zilei: ora 9,00 - examen medical.

Vă rugăm să vă procuraţi în prealabil bonurile da la recepţie!

Vă dorim o zi plăcută.

În aer pluteau aburi de fineţea unei adieri, alcătuiţi din infime picături sclipitoare. Daniel inspiră preparatul de

înviorare - era parfumat şi avea miros înviorător, poate puţin cam sec, îţi gâdila mucoasa nazală; îşi propuse să selecteze pe scală o altă nuanţă de parfum. Iţi dădea însă un sentiment minunat de prospeţime. Zvârli cuvertura la o parte, era supraelastică, obţinută din fibre goale pe dinăuntru realizate cu un pistol de pulverizare; îşi puse în acelaşi timp picioarele pe stratul de tartan de pe podea. Se ridică, se întinse. Evenimentele zilei de ieri rămăseseră foarte departe în urmă, acum era pregătit pentru ce avea să vină. Controlul medical, o formalitate - era sănătos. Nu mai putea să dureze multă vreme şi va putea să-şi înceapă lucrul,

Instalaţiile automate se deosebeau prea puţin de dispozitivele obişnuite. Atunci când făcu un pas spre peretele de lângă pat, se deschise o uşă spre camera de masaj. Se lăsă frământat zdravăn, făcu o baie de ozon, îşi alungă şi ultimul rest de oboseală din el cu ajutorul unor jeturi puternice de apă, care îi provocau, într-o succesiune rapidă, fiori de căldură şi de frig prin trup. Îşi puse masca pe faţă, îşi lăsă ochii, gura şi nasul să fie clătite cu ulei, să-i fie curăţate urechile, să-i fie aranjat părul, în final, luă doza de raze ultraviolete care-i fusese recomandată - toată deodată, pentru a nu se mai preocupa în restul zilei de acest lucru.

Se reîntoarse în încăpere - între timp patul dispăruse în perete. Instalaţia automată îl lăsă să decidă între un compleu de un roşu ruginiu şi altul de un albastru deschis, la acesta adăugindu-se pantofi uşori - îmbrăcăminte de o zi, produs sintetic, care era aruncată seara la gunoi. Alese compleul roşu-ruginiu, cu o cămaşă de fileu, salopetă, haină; se aşeză la masă şi petrecu câteva secunde pentru a-şi încropi un mic dejun. Aprovizionarea era excelentă - existau câte douăzeci de combinaţii de gusturi şi de consistenţe pentru cubul alimentar care se mesteca, precum şi sortimentele obişnuite de cafea - cafea verde,

cafea albastră, cafea maro şi cafea galbenă -, bineînţeles că există şi posibilitatea de-a alege orice băutură răcoritoare.

Atunci când el termină masa şi tava dispăru în perete, peretele de proiecţie gri-perlat se lumină. Zărea un birou, o masă de sortare, diverse tastaturi, iar în prim-plan, deformată de perspectivă, o siluetă masivă, într-o mantă albă, în picioare... abia când se uită cu mai mare atenţie, Daniel îşi dădu seama că era vorba de un primi: faţa lată, nasul turtit, bărbia ieşită, gura proeminentă, buzele cărnoase... dar toate acestea doar schiţate, mai degrabă chipul unui om subevoluat decât al unui animal.

— Sper că trezirea v-a fost plăcută. Numele meu este Julius. Eu sunt secretarul.

— Marca şi bonurile dumneavoastră nu au fost încă ridicate. Pot să vi le aduc eu?

— Te rog.

Un minut mai târziu, se auzi un bâzâit şi Daniel dădu semnalul de liberă intrare. Acum avea ocazia să-i studieze pe primi de aproape - avea o înfăţişare blajină, ochii săi, închişi la culoare, cu un aspect omenesc, priveau cu vioiciune, pe faţa sa creşteau fire de păr minuscule, transparente. Atunci când îi dădu lui Daniel marca şi bonurile, mâneca îi alunecă dincolo de încheietura mâinilor - erau încheieturi subţiri, care se continuau apoi în mâini înguste, nu în obişnuitele labe de maimuţă.

Lui Daniel nu-i era limpede cum să-l trateze - să-i ofere un scaun? Asta ar fi însemnat că merge prea departe. Şovăi dacă să se aşeze el însuşi, aşa că au stat câteva secunde unul în faţa celuilalt, fără să scoată vreun cuvânt. Se cuvenea oare să-i adreseze întrebări? Primi-ul începu să vorbească din proprie iniţiativă, şi lui Daniel i se păru că remarcă un zâmbet de suficienţă, cu toate că era greu să interpretezi aceste trăsături ale chipului, care la apropiere nu pierdeau, ce-i drept, nimic din uniformitate, producând totuşi un efect straniu. În vocea lui nu se putea observa

nimic deosebit.

— Scuzaţi-mă că am venit aici - sper că nu vă deranjează. Este însă mai bine să vă predau personal mărcile.

— Nu mai putea fi amânat acest lucru? întrebă Daniel, puţin cam aspru, iar acum se aşeză în mod demonstrativ.

— Vechea dumneavoastră marcă nu vă e de nici un folos aici. Noi avem un alt sistem, în comparaţie cu acela care se obişnuieşte la dumneavoastră, afară. Engrama este mai completă. De aceea se realizează înregistrarea exactă a caracteristicilor dumneavoastră. Dacă trageţi această clapă, închizătorul cu sertar de aici, locul în care vă aflaţi este continuu înregistrat - toate chemările şi anunţurile ajung în acest caz imediat la dumneavoastră. Cel mai bine este să o lăsaţi deschisă.

— Atunci fiecare pas al meu va fi supravegheat? constată Daniel neplăcut impresionat.

— În nici un caz! Dumneavoastră decideţi dacă vreţi asta. Dreptul de liberă deplasare! Este pur şi simplu mai comod, o să vedeţi.

Se aplecă, îi puse lui Daniel marca la guler, o îndepărtă pe cea veche şi o luă.

— De asta nu mai aveţi nevoie.

Daniel simţi mirosul uşor acidulat emanat de corpul primi-ului; îi era silă, cu toate că nu lăsa să se observe.

— Daţi-mi-o, vreau s-o păstrez, ceru el şi întinse mâna.

— Dar nu vă foloseşte la nimic.

Părea că se gândeşte. I-o dădu înapoi.

— Cum doriţi!

— Mulţumesc, spuse Daniel, puteţi să plecaţi.

— Bonurile! îşi aminti primiul. Iată-le!

— Şi cartelele mele?

Daniel scoase câteva cartele perforate din buzunarul de la piept.

— Lipsite de valoare, răspunse primi-ul cu dispreţ. Aruncaţi-le la gunoi. Aici primiţi tot ce doriţi. Nu trebuie să

plătiţi nimic.

— Şi bonurile?

— Timp pentru calcul, spuse primiul. Se apleca. Vă urez o zi frumoasă.

Părăsi încăperea.

Vizita primiului îi cam stricase bună dispoziţie lui Daniel: se frământă ca să-şi dea seama de ce. Poate că pricina era aceasta: Julius nu se deosebea numai exterior de ceilalţi primi, era inteligent, avea emoţii, putea cu siguranţă să fie jignit, poate chiar să i se facă o bucurie. Dar cum? Şi la ce bun? Era oare necesar să te pui bine cu primii? O nouă problemă; o dădu la o parte.

Ora 8 şi 50 arătau cifrele luminiscente ale cronometrului. Avea chef să arunce o privire pe afară. Exista vreun pericol să se rătăcească? De data aceasta era prudent. Ieşi în faţa uşii apartamentului său... se afla la unul din multele etaje care se înşurubau spiralic în jurul unui imens puţ. Principiul silozului de locuit - un şir nesfârşit de spaţii de uşi, între ele capete de ganguri. Secţiunea hexagonală a puţului. În axul median, o coloană luminoasă imaterială. Iluminaţie lipsită de umbre.

Daniel se apropie de balustradă. Cabina glisantă se găsea undeva, foarte jos, plutind silenţios pe perna ei de mercur, urmând cursul spiralelor ascendente.

Deodată se simţi smucit puternic înapoi, se auzi o bufnitură, iar lângă el se afla cineva la pământ, rubicond, chel, cu o mantie dintr-un material plastic galben, care se străduia în van să se ridice... Daniel îl ajută pe cel căzut să se scoale în picioare... o faţă încreţită, lentile de contact gri, dispozitiv de mestecat de o nuanţă roz.

— Mă scuzaţi, de vină sunt pantofii-perie, te deplasezi lin pe ei, dar dacă îţi pierzi echilibrul... Sper că nu v-am speriat! Cum vă simţiţi?

Vocea îl făcea pe Daniel să bănuiască că este vorba de un hermafrodit; probabil că venise fără să facă zgomot dintr-

un coridor, poate că alunecase - şi totuşi Daniel nu înţelegea pe deplin situaţia.

— Bine, mulţumesc. Dar cum vă simţiţi dumneavoastră? Vă doare ceva?

— Nicidecum. Sunt echipat cu cauciucuri sferice. Arătă spre mantia sa umflată.

— Port aceşti pantofi abia de ieri. Sunt neobişnuit cu ei. V-am văzut pe dumneavoastră stând aici. Am pornit desigur imediat. Numele meu este Solia. Medic. 28 pe 146 pe 91.

Daniel mormăi numele său.

— Ştiu: 37 pe 170 pe 155, numărul dumneavoastră. Îl ştiţi deja pe dinafară?

Arată spre plăcuţa de pe uşă.

— Nu contează. Nici nu trebuie să-l memoraţi. E trecut şi pe marca dumneavoastră. O purtaţi închisă? Nu se recomandă! Veniţi?

Îl duse pe Daniel într-un coridor lateral, îi arătă o cabină destinată deplasării, îi explică sistemul. Toate mijloacele de comunicaţie se bazau pe indicaţiile coordonatelor. Trebuia doar să se apese pe clape, lungimea, lăţimea, înălţimea.

Doar un singur număr trebuie să-l ţineţi minte: 001 pe 001 pe 001! Vă pune în legătură cu centrala iată. De acolo puteţi primi orice informaţie; prin intermediul microfonului, pe ecran, prin teleimprimator - cum doriţi.

Intrară într-o încăpere cu nuanţele coloristice obişnuite: albastru şi gri, automate îmbrăcate, dotarea obişnuită cu aparate de comunicaţie, monitoare, console. Câteva scaune, o masă.

— Doriţi să începeţi controlul imediat? Să mă dezbrac?

— De ce trebuie să aveţi grijă de mine? Observă că avea un aer nepoliticos şi adăugă:

— Vă rog, nu mă înţelegeţi greşit, acest lucru nu este îndreptat împotriva dumneavoastră. Dar am venit aici, m-am prezentat în conformitate cu regulamentul şi m-am instalat în apartamentul care mi-a fost repartizat. Sunt bine

odihnit şi proaspăt şi n-aş vrea să pierd timpul.

Solla strivi o capsulă, o ţinu la nas, inhalând cu mare plăcere amestecul gazos înviorător. Respiră de câteva ori adânc înainte de a răspunde.

— La ce bun o persoană care să vă îngrijească? Sunteţi cu totul străin aici. Nu simţiţi nevoia să vorbiţi pe îndelete cu cineva?

— Sunteţi psihiatru, spuse Daniel.

— Bineînţeles. Trupul nu pune nici o problemă. Noi, cei de aici, suntem ceva mai înaintaţi decât cei de afară. Metode simple, dar eficiente. Nu mai este vorba de transformări dificile. Schimburi de organe, transplanturi. - Nu, nu, dacă există ceva care pune probleme, atunci acest ceva este psihicul.

— Mă simt absolut perfect.

— V-aţi enervat deja astăzi? Credeţi-mă, cunosc simptomele. Bineînţeles că vă găsiţi integral în aria de stabilitate, îmi păreţi însă un pic iritat. Ce să fi fost?

Daniel negă printr-un semn cu capul.

— Azi de dimineaţă aţi avut o vizită... Jumis, nu-i aşa? Vedeţi, astea sunt nimicuri care strică bună dispoziţie. Neobişnuit lucru că a venit la dumneavoastră. I-aţi permis? În altă ordine de idei, în legătură cu ei se desfăşoară o întreagă dispută: mai sunt încă animale? Ce credeţi despre acest lucru?

Nu aşteptă răspunsul lui Daniel, îşi băgă degetul mare în buzunarul ele la piept al hainei.

— Ştiţi că în ziua de azi pot fi crescuţi cu gradul de inteligenţă dorit? Trebuie să li se integreze numai câteva secţiuni suplimentare de acid dezoxiribonucleic. Se ridică deja probleme: făpturile capăta personalitate. Ştim că n-avem faţă de ele nici un fel de îndatoriri de ordin etic, însă avem conştiinţa încărcată, iar aceasta nu ţine seama de faptele istorice. Ei sunt produsele noastre, proprietatea noastră, dar deodată observi că au o voinţă proprie,

încăpăţânare, dacă vreţi: expresie - îndoială, dezaprobare - critică! N-aţi resimţit aşa ceva?

— Se poate, consimţi Daniel, Nu m-am gândit la asta.

— Nu în mod conştient. Dar lucrurile astea trebuie spuse, zise medicul. Altfel porţi o zi întreagă ghimpele în suflet. Nu că ar fi important - voiam numai să vă demonstrez că puteţi să aveţi încredere în mine, că merită să veniţi la mine când vă doare ceva. Sunteţi dator faţă de dumneavoastră: trebuie să aveţi grijă de echilibrul dumneavoastră interior. Acum puteţi pleca, dacă doriţi. Nu vă opresc.

Se ridică, îl conduse pe Daniel la uşă.

— Este limpede că sunteţi bine informat de ceea ce am făcut, spuse Daniel.

Rămase în prag pentru puţină vreme.

— Credeam că nu există supraveghere.

— Nu există aşa ceva, răspunse Solla. Puteţi să vă deplasaţi absolut liber, nimeni nu urmăreşte ceea ce faceţi. Nici noi, medicii, nu supraveghem pe nimeni, decidem pe propria noastră răspundere dacă stabilim contactul cu un pacient, şi o facem numai în cazuri excepţionale. La un nou venit, a trebuit, desigur, să mă conving... Ei bine, totul este în regulă. Vă urez o zi frumoasă!

— Da, totul este în regulă, confirmă Daniel. Avu însă o strângere de inimă, care-i inspiră teamă într-un mod ciudat de familiar.

Pe când păşea de-a lungul coridorului, cu paşi hotărâţi, avu impresia că psihiatrul se uită după el, dar se comportă ca şi cum nu-i păsa de acest lucru şi merse mai departe, cu toate că nu ştia unde se află şi nu-i era clar ce trebuie să facă în clipa următoare. Această parte a construcţiei era mai animată decât cea cu locuinţe, coridorul se lărgi în curând până la dimensiunea unor săli cu mese şi scaune, asemănătoare sălilor de aşteptare de la clinici; ici şi colo şedea câte cineva, cei mai mulţi dintre aceştia absorbiţi de propriile lor gânduri, moţăind, alţii cufundaţi în discuţii, unii

lunecau pe pantofii-perie, trecând pe lângă el; din când în când apărea câte un ciborg, pe un fotoliu rulant, şi cu toate că nimeni nu-l lua în seamă, Daniel îşi păstra în mod demonstrativ o înfăţişare sigură de sine, până când descoperi o încăpere goală, o tejghea, un taburet înalt de bar. Se aşeză, îşi luă un pahar de băutură acidă din automat şi medita asupra a ceea ce trebuia să întreprindă. Noul său mediu ambiant îl zăpăcea ca şi până atunci, dar asta nu putea fi altfel, nici nu trebuia să se aştepte la altceva. Trebuia să se împace cu situaţia, să încerce să se obişnuiască cât mai repede. Astăzi nu se mai simţea atât de pierdut ca ieri, era înregistrat, avea marcă de identificare, dispunea de un apartament şi avea acces la banca de date. Cel mai bun lucru era să ia legătura cu sistemul automat şi să-şi facă o imagine de ansamblu asupra mijloacelor de comunicaţie, asupra organizării, asupra modalităţilor. Îşi căută camera.

Între timp, un bărbat se aşezase la câteva taburete de el, tot la tejghea, îşi turnase bere neagră în pahar. Acum se apropie de el, manevră câteva manete, fără să comande ceva, până când ajunse în sfârşit lângă Daniel - o fată tânără, ascetică, cu nuanţe arămii - ceea ce se datora probabil unei supradoze de raze ultraviolete -, cu părul de un blond deschis şi pleoape roşii, împingea paharul de bere încolo şi încoace, se uită împrejur cu un aer care se voia cu orice preţ întâmplător şi se întoarse în cele din urmă spre Danie], fără să-l privească în ochi, ceea ce îl făcu pe acesta să-i găsească comportarea stranie.

— De ce veniţi tocmai aici?

Vorbea pe un ton conspirativ, din colţul gurii.

— Nu este puţin cam imprudent? În afară de asta: nu sunteţi avizat.

Îl apucă pe Daniel de reverul gulerului.

— Cine v-a comunicat semnul? Sst!

Doi primii împingeau o targă rulantă pe lângă ei; pe ea

zăcea un om, acoperit cu o folie de plastic. Era foarte bine prinsă de frunte, nas, obraji, bărbie, iar în locul ochilor, gurii şi nasului erau tăiate găuri rotunde, cu marginea neagră. Primii dispărură fără zgomot în coridor.

— Încă unul, spuse blondul. Vedeţi, aici abia poţi schimba o vorbă. Aveţi deja cererea?

Daniel ridică din umeri, însă un semn făcut cu mâna de celălalt îl determină să tacă. Blondul privi concentrat într-o parte, ascultă cu atenţie...

— Auziţi? întrebă el. Este timpul să plec. Cel mai bine ar fi să veniţi la una din şedinţele noastre. Luaţi asta!

Îi apucă mâna lui Daniel, îi vâri în ea o bucată de folie şi îi făcu mâna pumn.

— Cale liberă!

Se ridică, o porni repede, totuşi fără să se grăbească.

Daniel privi gânditor în urma lui. Şi asta făcea probabil parte din toate câte-l înconjurau - şi anume că oamenii se comportau ciudat, că el nu înţelegea multe lucruri pe care ei le făceau, le spuneau, la care făceau aluzie, pe care i le cereau. Mâna să pipăi reverul... aici se găsea marca sa de identificare, cu clapeta închisă. Se purta deschisă? Probabil. De aceea atrăsese atenţia. Dar cine avea nevoie să se înţeleagă prin semne secrete? Nemulţumiţii? Anarhiştii? Sabotorii?

Într-un unghi plan - 120 de grade, corespunzând principiului hexagonului -

observă o celulă a sistemului de transport. Se ridică şi se apropie de ea: uşa nu se deschise. Pipăi marca sa de identificare, deschise clapeta dispozitivului şi uşa se dădu la o parte. Intră. Uşa se închise după el.

Încă înainte de a apăsa pe butoane succesiunea coordonatelor apartamentului său, cabina se puse în mişcare. În acelaşi timp, răsună dintr-un difuzor montat în plafon o voce:

— Chem pe: 037 pe 170 pe 155,

Cotă de urgenţă A 3,
Sunteţi aşteptat.
Coordonatele 034 pe 231 pe 577.
Vă rugăm să vă prezentaţi.
Chemăm pe: 037 pe 170 pe 155...

Vocea îl însoţi de-a lungul întregii călătorii făcute fără voie. Cifrele luminiscente din perete îi indicau că se apropia de coordonatele prescrise. Aşa cum era de prevăzut: stop la 034/281/577. Uşa se deschise.

Daniel ieşi: o celulă, strâmta, goală, hexagonală, cu perete opac, o uşă, închisă. Din plafon vocea:

— Colegii dumneavoastră va urează „Bine aţi venit .'" Vă rugăm să aşteptaţi.

Pauză. Apoi încă o dată:

— Colegii dumneavoastră vă urează „Bine aţi venit!" Vă rugăm să aşteptaţi.

Pauză. Şi încă o dată:

— Colegii dumneavoastră vă urează „Bine aţi venit." Vă rugăm să aşteptaţi.

Anunţul se repeta de mai multe ori, iar şi iar. Daniel se uita în jurul său - aici nu era nici un loc de stat jos.

O pocnitură. Bâzâit în difuzor.

Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise.

— Vă rog să intraţi!

— Priviţi vă rog la stânga!

Un perete de proiecţie. Ecranul începu, să se lumineze. Un chip deja cunoscut...

Auzi paşi în urma sa, o mână se puse pe umărul său.

— Nu cădeţi pradă uitării, veniţi!

O femeie, care arata după înfăţişare de 25 până la 30 de ani, dar cu siguranţă reactivată - acest lucru îl trăda pielea fără pori din spatele ochilor; pâr negru, buclat, ochi verzi. Îi zâmbi, şi se întoarse apoi spre ecranul video.

— Totul este în regulă! Stingeţi!

Îl duse prin altă uşă, care se deschisese fără nici zgomot:

un şir de încăperi, pereţi transparenţi, automate îmbrăcate în gri şi albastru, teleimprimatoare, panouri de comandă, ecrane de observaţie, cifre săltăreţe pe o placă de sticlă cu raster. Doi bărbaţi îi veniră în întâmpinare, chipuri stereotipe de oameni în jur de treizeci de ani, unul dintre ei înalt şi solid, cu păr castaniu deschis, ondulat, pieptănat înapoi, desigur că era o perucă; celălalt avea părul de culoare închisă, era gârbovit, slab, cu braţe lungi.

— O zi frumoasă, astăzi, ne bucurăm, spuse lunganul. Ea este Mnud, iar el este Larry. Eu mă numesc Benedikt. Cu noi o să aveţi în principal de-a face. Aşezaţi-vă, vă rog. .

Daniel le strânse mâinile şi-şi mormăi numele:

— Îmi pare rău că v-am lăsat să aşteptaţi! Probabil că m-aţi căutat, însă chemarea dumneavoastră m-a ajuns abia acum câteva minute!

— Nu aveţi nici un motiv să vă grăbiţi, explică Benedikt. Probabil că v-aţi decuplat. Este dreptul dumneavoastră inalienabil.

Se aşezară în faţa unui perete caleidoscopic; figurile se schimbau abia perceptibil, iar Maud le dădu capsule de înviorare; un miros picant se simţi pentru puţin timp în aer, până când fu înlăturat de ventilatoare.

— Asta sunteţi deci, spuse Benedikt şi îl privi cu bunăvoinţă pe Daniel. Evident, aţi suportat toiul cu bine. Primele ore sunt întotdeauna grele.

— Da, aprobă Larry, eu am avut nişte aventuri oribile şi îmi amintesc cu neplăcere de ele. Psihiatrii ne-au jucat tuturor câte o festă.

— A fost doar o discuţie scurtă, spuse Daniel.

— Desigur, însă testele erau totul.

— Testele? repetă Daniel.

— Diminuarea condiţiilor de comportament, informaţie parcelată, labilizare, crearea unei stări de nesiguranţă... doar nu vreţi să spuneţi că nu aţi remarcat acest lucru.

— Am trecut printr-o serie de întâmplări neobişnuite - ce-i

drept... Însă ce a fost test şi ce a fost realitate? Cum pot fi deosebite?

— Tocmai asta este problema - că nu pot fi deosebite. Realitatea şi testul se contopesc. Eu sunt convins că unele conflicte, cărora le eşti supus întâmplător, sunt valorificate drept test şi invers - situaţii construite sub formă de testare se continuă în realitate.

— Nu este un gând plăcut, fu de părere Daniel şi luă o capsulă de mirosit. În mod normal poţi să-ţi dai seama măcar mai târziu că ţi-au întins o cursă.

— Un test are sens abia atunci când nu sesizezi că este vorba de un test. Gândiţi-vă: vă daţi seama că e vorba de o situaţie artificială. Nu reacţionaţi spontan, ci aşa cum credeţi că se aşteaptă alţii de la dumneavoastră. Psihologii trebuie să ia în considerare acest lucru, ceea ce face problemă complicată. Dar cu asta nu se sfârşeşte totul: dumneavoastră vă puneţi în situaţia psihologilor, şi anume aceea că le este cunoscut faptul că dumneavoastră ştiţi că ceea ce se petrece face parte dintr-un test. Atunci vă modulează tipul de comportare încă o dată şi anume în aşa fel încât acesta să fie bine evaluat şi din acest punct de vedere. Acest lucru trebuie să-l ia în seamă şi psihologii. Cu alte cuvinte: astfel de feedback-uri ar îngreuna extrem de mult analiza. Nici eu nu pot să-i înghit pe inginerii de suflete, însă trebuie să le dau dreptate din acest punct de vedere.

— Nu este posibil oare să-ţi dai seama în vreun fel ce a fost test şi ce nu - de exemplu prin intermediul logicii consecinţelor?

— Asta ştiu ei s-o împiedice: construiesc situaţia dumneavoastră de test în mod logic sau pseudologic. Atunci când au terminat o serie, continuă lanţurile de evenimente, numai pentru a nu furniza puncte de sprijin şi se referă mai târziu la acestea numai dacă este nevoie.

— Când se încheie verificarea psihologică?

La această întrebare zâmbiră din nou.

— Niciodată. Psihicul nu este ceva imuabil. El poale să se dezechilibreze în orice clipă, iar acest lucru nu-l putem risca aici. Trebuie să înveţi mereu şi să te laşi mereu verificat. Testele continuă, ele au devenit o parte din realitate. Dar o să vedeţi - vă obişnuiţi cu ele. Din contră, tocmai datorită acestei permanente stări de testare îţi pierzi orice fel de teamă faţă de verificarea psihologică. Nu există nimic de care să vă temeţi.

— Nu contravine acest lucru principiului libertăţii de acţiune?

Benedikt dădu din cap dezaprobator.

— În nici un caz! Asigură libertatea noastră şi a celorlalţi. La urma urmelor, lumea de aici este condusă!

Acceptau această argumentaţie - se vedea după chipurile lor, care, ca şi până acum, continuau să fie prietenoase. Erau primii oameni cu care se putea realmente înţelege, care vorbeau limba lui, care gândeau gândurile sale. Era unul dintre ei, iar acest lucru făcu ca toate discordanţele şederii sale de până acum să-i apară neimportante. Îi privi pe furiş pe noii săi colegi: Benedikt se mişca liniştit şi calm, iradia încrederea, iar ceea ce spunea, spunea clar şi definitiv; se părea că lui îi revenea rolul conducător; Larry, cu ochii săi căprui, închişi la culoare, cu părul atârnând în şuviţe, cu bunătatea care i se citea pe faţă, trezea imediat încrederea. Părea destul de răbdător pentru a asculta întrebări şi a le răspunde detaliat. Maud - o femeie care se îngrijea şi avea gust. Forma chipului, pe care şi-o alesese, nu corespundea normelor obişnuite; într-adevăr buzele erau prea pline, oasele maxilarelor prea accentuate - deci o personalitate cu o voinţă puternică, neîndoielnic inteligentă, altfel nu ar fi fost delegată aici. Stăteau în aşa fel încât să aibă în câmpul vizual jocul caleidoscopului, iar câteodată pe chipul lor apărea reflexul unui roşu saturat sau al unui albastru palid.

Benedikt lăsă speteaza scaunului său să alunece puţin înapoi şi se întoarse din nou spre Daniel.

— Îmi închipui că sunteţi încă puţin cam zăpăcit, dar aşa ni s-a întâmplat tuturor. Ştiţi ce treabă avem aici de făcut şi dumneavoastră sunteţi familiarizat cu maşinile. Fireşte că aici există lucruri ieşite din comun, abateri de la standard, însă acest lucru se datoreşte faptului că instalaţiile noastre sunt continuu înnoite; sunt cele mai bune care există! De altfel puteţi să vă încredeţi în instalaţiile automate; în linii mari ne descurcăm bine cu ele. Au răbdare cu noi, ni se adaptează.

Pentru dumneavoastră cel mai bun lucru este cu siguranţa să vă familiarizaţi repede cu toate. Locul dumneavoastră de muncă se găseşte lângă cel al lui

Maud: poate că cel mai bun lucru este să o rugăm pe Maud să vă explice lucrurile cele mai importantă. Vreţi s-o faceţi, Maud?

— Cu plăcere, spuse Maud şi se sculă în picioare. Veniţi!

— Ne vedem mai târziu!

Maud îl conduse prin câteva încăperi, care abia dacă se deosebeau între ele, celule de lucru, pereţi transparenţi obişnuiţi, aparate de input şi de output pentru computer.

— 034 pe 269 pe 578. Aceasta este împărăţia dumitale, Daniel, spuse Maud.

Indică spre aparate, care se deosebeau prea puţin între ele - unităţi în albastru şi gri, dotate cu pupitre de comandă, proiectoare, tastaturi, ecrane de observaţie.

— Cel mai bun lucru este să parcurgeţi lista de control, propuse Maud. Daţi-mi bonurile pentru timpul de calcul.

Baga rola în fanta respectivă aflată în placa pupitrului. Cu o uşurinţă desăvârşita îşi trecu degetele pe tastatură, iar pe ecranul mic al panoului apăru primul afişaj video al unui program de învăţare.

Daniel o privi pe Maud, şi Maud pe Daniel. După aceea râseră amândoi.

— Prea plictisitor, nu-i aşa? întrebă Maud. Deschise o clapetă şi scoase la iveală un cablu care se sfârşea cu un cap de contact.

— Dacă doriţi să nu fiţi deranjat, apăsaţi pe acest buton, vedeţi?

Pereţii deveniră opaci, intensitatea luminii scăzu până la cel mai redus nivel. Daniel îşi dădu la o parte o şuviţă de păr, debloca locaşul de contact, de mărimea unei monezi. Capul de contact se potrivea. Maud apăsă din nou pe câteva clape... Daniel închise ochii, mâinile sale strânseră tare speteaza scaunului - aceasta îl ajuta împotriva uşoarei senzaţii de ameţeală survenită datorită licăritului, care indica afluxul de informaţii. Imagini care se succedau în mod haotic, noţiuni, cifre, aşa cum întâmplarea le alege din continuumul logic.

Cinci minute, apoi semnalul de deşteptare. Daniel deconecta singur şi îşi trecu mâna prin păr deasupra punctului de conectare.

— Prima lecţie, spuse Maud. Zece lecţii - şi cunoaşteţi toate secretele automaticii.

— Am câştigat timp mult, fu de părere Daniel. Se ridică şi se duse în spatele lui Maud, care se aşezase pe scaunul pentru vizitatori. O mângâie pe păr, de unde venea un miros delicat, îi mângâie capul cu degetele, dădu poste o zonă lipsită de păr.

— Da, multă vreme, confirmă Maud. Se sculă. Cel mai bine ar fi să mergem în apartamentul meu.

Seară. Ceasul indica ora 22 şi 10. Daniel se pregătea de culcare, când se auzi un semnal de apel. Întrerupse jocul asociativ pe care îl juca şi dădu semnalul: „Pregătit". Peretele de proiecţie se întunecă şi rămase negru, în timp ce cel care lansase apelul anunţă:

— Nu vreţi să veniţi la o şedinţă? Camera 023 pe 181 pe

116. Închideţi însă clapeta de la dispozitivul mărcii dumneavoastră de identificare!

Daniel ezită un timp între oboseală şi curiozitate, îşi aduse aminte de întâmplările neplăcute ale zilei premergătoare; era bucuros că această zi se desfăşurase în mod plăcut şi refuză - spuse că este obosit, că tocmai este pe cale să se ducă la culcare, altă dată...

— O să vă intereseze, poate, că suntem în posesia genţii dumneavoastră. Suntem desigur dispuşi să v-o înapoiem. O să înţelegeţi că nu vrem să utilizăm poşta pneumatică. Presupunem că veniţi.

Se auzi un ţăcănit. Cel care chemase întrerupse legătura. Enervat. Daniel puse din nou în funcţiune jocul asociativ - renunţă să repete secţiunea pe care o pierduse, succesiunile de imagini se asociau liber, motive onirice, peisaje futuriste, făpturi fantastice, viziuni colorate, însoţite de o seamă de efecte sonore, concrete, totul cu efect emoţional, o înşiruire de evenimente posibile. Se întinse în fotoliul său dar nu mai reuşi să se concentreze asupra imaginilor, întrerupse proiecţia, luă un somnifer şi se întinse în pat. Se scufundă într-o noapte adâncă, fără vise, însă după o vreme se trezi speriat. Nu ştia ce l-a trezit, o mişcare, un zgomot... când deschise ochii, era pe înserate, tuburile luminiscente luminau slab. Greşise oare că nu se dusese să-şi ia geanta? Gândul acesta îl chinuia, nu îl lăsa să adoarmă din nou, dimpotrivă, era treaz în toată regulă, aşa de treaz, încât nu mai putu răbda să stea lungit fără să facă ceva. Mai avea oare sens să caute punctul de întâlnire indicat? 023 pe 181 pe 116. Putea să încerce.

Se decise repede şi se ridică, îşi puse halatul. Marca sa de identificare? Să închidă clapeta? Dacă proceda astfel, liftul nu se punea în funcţiune. Cel mai bine era să o ia pe jos, să-şi lase marca de identificare acasă. Ieşi din încăpere - afară domnea lumină de amurg, coloana verticală de lumină răspândea doar o strălucire slabă. Se orientă, se

descurcă, cunoştea semnificaţia coordonatelor, ştia unde se găseau indicaţii asupra poziţiei, era familiarizat cu semnele de orientare. La început urmă linia elicoidală a teraselor, de zece ori în mod circular, o treabă obositoare, însă sistemele automate erau blocate pentru el. Apoi se îndreptă spre un coridor corespunzător direcţiei A şi o luă spre o succesiune de încăperi - direcţia S. Toate uşile erau deschise - nu era sigur dacă fuseseră deschise pentru el, căci nu remarcase aşa ceva.

Geantă să o văzu deja de departe. Se găsea în mijlocul unei încăperi complet goale, pe podea - această parte a clădirii părea încă nefolosită, de altfel şi celelalte camere prin care trecuse erau probabil goale. Nu întâlnise nici un om - noaptea pare-se că nimeni nu circula pe aici.

Se duse spre geantă să, se aplecă... Şi când se ridică din nou în picioare, ambianţa din jurul său se schimbase - pereţii deveniseră opaci. Auzea un şuierat, simţea un parfum de magnolii, în jurul său se găseau tufişuri, umbrare, drumuri înguste, scări, poduri construite deasupra unor bălţi cu nuferi... perspectiva se modifică din nou, culorile erau mai pale, construcţiile deveniseră transparente, drumurile se zăreau deasupra câmpiei, formând un model complicat, ramificaţii, stele, căi circulare, apoi doar diagrama, o reţea neagră de linii...

START

Apăsă geanta strâns la şold şi urmă săgeata care indica direcţia,

INTEGER* 2 I 1, I 2 TRANSFORM

LOGICAL * l A, B, UN/. FALSE/ 'TRANS' S...

Începu să se deplaseze din ce în ce mai repede, fugea pur şi simplu şi cu cât se apropia mai mult de viteza luminii, cu atât mai mult îşi pierdea personalitatea, însuşirile sale individuale, devenea abstract, un agregat de cifre, hăituit

pe nişte căi prestabilite, drept înainte, în cere...

```
I F (I. EQ. K) GO TO 20
GO TO 7
```

Lumea se plie, transformându-se într-o suprafaţă, se topi într-o linie, o multitudine unidimensională de stări, o succesiune de operaţii, determinată de condiţii complicate...

```
IF (C.EQ.O) GO TO 7
TRANS = TRUE
RETURN
```

O pistă fără sfârşit şi fără perspectivă, fără scop, închisă în sine, cu repetări nesfârşite ale aceleiaşi turnante, de jur-împrejur. Salt...

```
TRANS == FALSE
RETURN
END
```

Ultimele puteri mistuite, imponderabil, golit, sufocat în clişeu, devenit schemă, extenuat, pierdut, redus la zero, propriul său model...

Zăcea pe o masă, chipuri apăreau şi dispăreau, de nerecunoscut în spatele măştilor, zăngănit de instrumente, paşi târşiţi, un miros respingător, o lumină stridentă, o mină, o greutate întunecată aşezată deasupra ochilor.

Mai târziu: într-un fotoliu cu rotile. Linişte. Lumină de amurg, apus de soare deasupra unor cactuşi înfloriţi, nori de un roşu incandescent, zborul fără zgomot al unui liliac... Imaginea se destramă. Solla aplecat deasupra sa.

— Totul e în regulă, nu vă faceţi nici o problemă. Mâine sunteţi iarăşi în formă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă în şoaptă Daniel făcând eforturi să articuleze cele câteva cuvinte.

— V-am găsit într-o zonă pustie a clădirii. Leşinat. V-aţi rătăcit, aţi fugit fără marca de identificare în halat, cu geanta sub braţ. Probabil că o criză de somnambulism. N-o să se mai întâmple. Am schimbat celulele cerebrale respective, câteva fibre nervoase, legăturile cu centrul somnului. Rămâneţi absolut liniştit. Vă place imaginea?

Nu aşteptă răspunsul, deşertul de cactuşi apăru din cenuşiul peretelui, căpătă plasticitate, soarele apunea, liliacul luneca rapid şi fără zgomot.

Când Solla părăsi încăperea. Daniel apucă de consolă care comanda fotoliul, însă vehiculul nu reacţiona la apăsarea butonului. Îşi lăsă mâna să coboare lateral, şi pipăi frâna. Apăsă cu toată forţa ca să o deblocheze, şi vehiculul pornii. Se apropie de măsuţă unde se găsea halatul său, şi pe acesta - geanta. Îi trebuiră zece minute ca să o tragă până la genunchi şi s-o deschidă. Era goală.

Dormi multă vreme, se trezi, i se făcură injecţii, adormi din nou, se trezi, se simţi mai în puteri, luă parte la cele ce se petreceau în jurul său, gustă odihna, un primi îl împinse cu fotoliul rulant de-a lungul unui orizont circular, zări un perete de proiecţie cu peisaje, care se schimbau pe neobservate, munţi, Antarctica, Sahara, craterele de pe Lună, părea că priveşti totul de pe o platformă, de pe un drum, de pe un pod... Dacă o imagine îi plăcea deosebit de mult, atunci comanda oprirea fotoliului rulant, îl gonea pe primi şi privea mult şi gânditor în depărtări.

— Unul din motivele cele mai impresionante! Un alt fotoliu rulant fusese împins lângă al său, fără să-şi fi dat seama. O siluetă încotoşmănată în pături până la gât. Un chip bătrânicios, încreţit, cu pete maro, având un păr ciufulit, rar şi alb, bărbat sau femeie, nu îţi puteai da seama, nici măcar

vocea răguşită nu oferea nici un indiciu.

— O reconstituire din vechi fotografii color, extraordinar de reuşită. Din astfel de păduri am ieşit şi noi, odinioară - - aproape de necrezut.

În poiană stăteau acum două animale cafenii cu picioare zvelte. Frunze penate de ferigi se înclinau bătute de vânt.

— Da, este foarte impresionant, aprobă Daniel. Nu era prea bucuros că fusese stânjenit, însă nu avea nici un motiv să refuze dialogul.

— V-aţi hotărât să faceţi transpoziţia? Arătaţi încă tânăr. Ghiciţi ce vârstă am eu: 230 de ani. Nu-mi mai poate folosi nici o reactivare. M-am împotrivit multă vreme, mi-a fost teamă - în ciuda tuturor asigurărilor. Acum mă simt excepţional. Asta este important: cum te simţi! Aspectul exterior nu mai contează cu trecerea anilor. Cred că acest lucru este o dovadă că devii mai matur. Dar şi la două sute de ani mai ai de învăţat. De treizeci de ani am renunţat să mă las reactivat. Că unor tineri le e scârbă... mi-e totuna. Doar rareori mai eşti preocupat de EXTERIOR, îţi pierzi interesul pentru întâmplările superficiale. Ceea ce însemna înainte ceva devine lipsit de semnificaţie. O modificare de viziune. Nimic mai mult. Un proces de maturizare, aş spune eu. Lumea energiei este mizeră. Este ridicol să vorbeşti în legătură cu ea despre dreptul de-a fi liber, abia acum îmi dau seama de acest lucru. Acţiuni, deplasări, ingerinţe, procese fizice, limitate de o multitudine de legi. O închisoare. Lumea din EXTERIOR este o închisoare.

Odinioară am venit din păduri. Acum facem primii paşi spre treapta următoare. Nu mai dau nici o atenţie eclecticilor! Destulă vreme mi-au încetinit dezvoltarea. Acum îmi dau seama de acest lucru. Desigur, cine este tânăr nu vede limpede situaţia. Te reactivezi, iarăşi şi iarăşi. Că şi acest lucru are un sfârşit, nu vrea nimeni să accepte, este într-un viitor îndepărtat - cel puţin aşa apare la început, însă atunci când ajungi acolo - nu-ţi este indiferent,

credeţi-mă. Nu moţăi toată ziua, nu te stingi ca soarele. Nu te obişnuieşti, nu te laşi în voia soartei. Să găseşti drumul spre treapta următoare - asta contează.

Spuneţi desigur că nu este firesc. Eu cred că este drumul predestinat. Putem fi fericiţi că astăzi ne este dat să mergem puţin mai departe. Spuneţi că suntem la capătul drumului. Eu cred că suntem abia îa început.

— Un aspect interesant spuse Daniel, ca să nu tacă.

— Mai gândiţi-vă la acest lucru! Vă doresc o zi frumoasă.

Bătrânul închise ochii, un primi se apropie de el, şi-i împinse căruciorul. La această mişcare pătura se dădu puţin la o parte şi Daniel văzu că persoana care se afla pe pernă nu mai avea trup omenesc de la bărbie în jos.

Încă o perioadă de somn ceva mai lungă, apoi Daniel ajunse pentru câteva minute într-o celulă de reanimare. Proaspăt, întărit din punct da vedere fizic şi spiritual, se găsea în faţa lui Solla, care îi privea mulţumit.

— V-aţi revenit în mod strălucit. Mica dumneavoastră aventură ne-a ajutat foarte mult - ne-a indicat punctul dumneavoastră slab. Câteva legături prost făcute, nimic altceva. Presupun că acum sunteţi într-un echilibru ideal. Nu trebuie să vă mai reţinem. Iată marca dumneavoastră de identificare, iată şi proprietatea dumneavoastră.

Arătă spre un raft, unde se găsea, cu o etichetă, geantă să.

Daniel îi mulţumi, îşi luă geanta şi se întoarse din nou spre Solla.

— Pot să pun o întrebare?

— Desigur!

Lentilele gri de contact se întoarseră spre el.

— Cine sunt eu? întrebă Daniel. De unde vin?

Solla se retrase, luă un spray şi pulveriză o mică doză de esenţă de parfum.

— Aşezaţi-vă!

El îşi trase, la rândul lui, un taburet, îi făcu semn să se

aşeze pe altul.

— Identitatea dumneavoastră? O întrebare îndreptăţită. Era de aşteptat. Desigur v-aţi dat seama până acum că vi s-a şters memoria. Pentru acest lucru, şi la asta v-aţi gândit cu siguranţă, trebuie să existe un motiv.

Luă o cutie cu capsule de înviorare de pe raft şi îi oferi lui Daniel. Acesta refuză.

— Dacă a existat o cauză, atunci aceasta ar putea să existe în continuare. Atunci aş refuza să vă spun ceva - presupunând că mi-este cunoscut trecutul dumneavoastră. Sau v-aş da pur şi simplu o identitate falsă. N-aţi avea nici o posibilitate să descoperiţi dacă este cea adevărată sau nu. Aţi avea dubii. Ar fi la fel de bine, ca şi când aş tăcea.

— Mi-aş aduce aminte, obiectă Daniel.

— Acest lucru a-ar constitui o dovadă. Am fi putut să conferim subconştientului dumneavoastră o identitate falsă. Câteva cuvinte-cheie v-ar aduce-o în memorie. V-aţi aduce aminte lucruri pe care nu le-aţi trăit niciodată în realitate.

— În acest caz identitatea mea este pentru totdeauna pierdută?

— Sigur că nu!

Solia îi făcu un semn liniştitor.

— Într-o bună zi vă vom informa chiar noi, şi acest lucru nu trebuie să-l facem ca să vă spunem ceva fals.

— Şi dacă tot nu este adevărul?

Solia se ridică, se uită la ceas, ca şi când brusc s-ar fi grăbit.

— Ce înseamnă adevărul şi neadevărul? Fapt este că putem să vă conferim orice identitate, după voie. Când este oare această identitate falsă? Când este adevărată? Ceea ce în mintea dumneavoastră este memorizat drept trecut reprezintă un sistem de referinţă pentru acţiunile dumneavoastră de astăzi. Nu este nici adevărat şi nici fals, ci eficient sau nu, şi numai aceste categorii sunt importante. Noi suntem psihologi, practicieni, nu suntem

filosofi. O identitate poate să fie sau să nu fie corespunzătoare unui caracter sau unei situaţii. Aceasta este pentru noi identitatea corectă sau falsă.

— Dar, spuse Daniel, care se ridică acum la rândul său, eu acţionez după experienţe care provin din trecutul meu, chiar dacă nu pot să mi le actualizez. Reprezintă ele trecutul meu adevărat sau cel fals?

— Cel adevărat, spuse Solia prieteneşte.

El îi puse lui Daniel mâna pe umăr şi îl conduse la uşă.

Daniel folosi liftul, pentru a se duce la locul său de muncă. Îl întâlni pe Benedikt, care se găsea în faţa şi-l rugă să-i permită să se aşeze lângă el. Acesta nu-şi întrerupse lucrul, introducea comenzi în computer, studia o curbă pe ecranul luminos, apoi apasă din nou câteva clape. Mici beculeţe licăriră, indicând conţinutul în curs de schimbare al memoriei de lucru. Benedikt mai aruncă o privire într-acolo, apoi se roti cu o mişcare avântata, cu scaun cu tot, spre Daniel şi îi zâmbi. Acesta voia să ceară o explicaţie, însă Benedikt spuse:

— Lăsaţi - tuturor ne merge aşa; din timp în timp ne prind zănatecii de psihologi. A mai rămas ceva din dumneavoastră nevătămat?

— Nu-mi lipseşte nimic, mă simt bine! spuse Daniel, dând din cap.

— Atunci e bine, opina Benedikt. Aţi trecut cu bine. Trebuie să acceptaţi totul aşa cum este. Sunteţi încă tânăr. Pe unii îi apucă un tremurat teribil, când sunt luaţi în primire. Desigur că este vorba numai de un acces de sentimentalism, dar ţii la trupul tău. Cu fiecare organ care este înlocuit, se pierde o bucată din el - în orice caz, mulţi simt că se întâmpla aşa. Pe de altă parte: medicii fac tot ce le stă în putinţa. Atâta vreme cât sunt disponibile organe de înlocuire, renunţă la metal şi la materiale plastice. Nimeni nu trebuie să se teamă că se va trezi a doua zi ciborg. Piese de schimb cibernetice se utilizează numai atunci când

există o aprobare în acest sens.

— Cine dă aprobarea? întrebă Daniel.

— Chiar cel care s-a îmbolnăvit. Atâta vreme cât creierul nu este afectat, el poate să decidă.

— Şi atunci când creierul este afectat?

— Dacă nu mai este posibilă vreo înlocuire cu material organic, mai rămâne o singură soluţie pentru a salva restul personalităţii: racordarea la sistemul de conexiuni.

— Mai ai atunci posibilitatea de-a acţiona? Mai trăieşti?

— Bineînţeles că da: mai cuprinzător decât înainte. Ai accesul la toate dispozitivele de memorizare, la toate aparatele de input şi la sonde şi în felul acesta, de asemenea, la lumea din exterior, în plus la toate unităţile periferice de prelucrare şi în sfârşit ai legătura cu centrele de acţiune şi de comandă, ceea ce înseamnă că dispui de o posibilitate de intervenţie mai mare decât avem noi de exemplu acum.

— Dacă este avantajos să fii integrat într-o reţea de conexiuni, de ce trebuie să se aştepte până apare o leziune a creierului?

— Nu trebuie aşteptat. Oricine se poate integra.

— Însă atunci nu mai există nici o cale de întoarcere?

— Acesta este punctul esenţial, spuse Benedikt. Cum nimeni nu ştie în ce formă se produce atunci cunoaşterea propriului eu, majorităţii le este frică să ia această decizie.

— Şi dumitale, Benedikt?

— Nu este nici o grabă, răspunse Benedikt. Nu pierdem nimic. Am, oricum, impresia că existenţa noastră de aici este numai o perioadă de tranziţie. Ceea ce facem poate să fie făcut la fel de bine sau chiar mai bine din INTERIOR.

— Ce fel de misiune avem? întrebă Daniel.

— V-aş spune-o cu plăcere, dacă aş şti şi eu. Din păcate nu există nici un fel de instrucţiuni, nici un fel de indicaţii sau ordine. Trebuie să acţionăm conform propriei noastre responsabilităţi. Poate că misiunea noastră poate fi

înţeleasă abia din perspectivă istorică.

— Ce vreţi să spuneţi?

Benedikt ezită, atenţia fiindu-i abătută de o modificare a jocului de lumini de pe consolă. Acum apăreau modele, care se repetau la intervale scurte. Apoi mişcarea încremeni - o figură păru să adere la stratul cu luciu mat al ecranului. Benedikt apasă pe o clapă, în dreptunghi apăru o inscripţie:

GREŞEALĂ LOGICA LA RÂNDUL 262
ROG CORECTARE

Benedikt oftă. Scoase formularul de program imprimat magnetic din fantă şi ajunse până la rândul 262. Apoi se îndreptă spre calculatorul auxiliar, apăsă pe câteva butoane pe care erau imprimate cifre şi de asemenea pe clapa de corectare. Se auzi zgomotul rotirii cilindrilor cu discuri magnetice.

— Istoriceşte, repeta Benedikt. Noi suntem reprezentanţii poporului. Controlului nostru îi sunt supuse deciziile, iar modificările legislaţiei necesită aprobarea noastră. Putem ridica obiecţii, dacă ni se pare că o decizie nu este corectă.

— Se şi întâmpla acest lucru?

— În sensul originar al cuvântului, nu. Toate programele sociale sunt traduse în practică, toate cerinţele medicinii şi igienei sunt luate în considerare. Nu mai există foamete, nu mai sunt războaie, nu mai exista obligativitatea instrucţiunii, nu mai există necesitatea muncii. Îngrijirea este atotcuprinzătoare, siguranţa - absolută. Cerinţa de fericire în viaţă este îndeplinită, libertatea este nelimitată. Dacă apare vreo problemă, atunci ea cade, în nouă zeci şi nouă virgulă nouăzeci şi opt la sută din cazuri, sub incidenţa unui model de rutină, putând fi rezolvată potrivit programelor deja pregătite. Teoretic, ceea ce rămâne reprezintă misiunea noastră, dar ce poate să însemne asta!

Nici n-am parcurs bine datele problemei, că a şi sosit rezultatul unei simulări şi programul de rezolvare a problemei. Nici nu mai este necesar să se efectueze verificarea. Totdeauna este corect.

— Ce mai avem atunci aici de făcut?

— Suntem aici deoarece un principiu străvechi al verificării prescrie acest lucru, în baza unei convenţii cu complexul de calcul. O relicvă a trecutului, să zicem aşa. De când s-au introdus unităţile conexiune care se autorepară, n-au mai existat obiecţii. Putem fi siguri că toţi oamenii care sunt îngrijiţi aici trăiesc în acea stare ideală pe care şi-o doresc ei înşişi.

Tăcură pentru o vreme.

— Vă mai amintiţi de fapt ce aţi făcut înainte? Vă cunoaşteţi trecutul? întrebă Daniel iarăşi şi aproape că aştepta un răspuns negativ.

— Desigur, răspunse Benedikt, aveam spaţiul meu de locuit, mă distram cu jocuri, flirturi, îmi plăceau masajele, diferitele compoziţii de parfumuri, visurile programate, ascultam muzica realizată de computer rezolvăm probleme de enigmistica, dormeam, mâncăm, beam... astea erau cele mai importante lucruri, şi îmi aduc aminte, asta era totul.

— Şi cum aţi venit aici?

O clipă se părea că Benedikt nu va răspunde, însă până la urmă o făcu totuşi.

— Aceasta este, desigur, o chestiune delicată. În mod oficial se spune că un anumit procent de oameni sunt aleşi drept reprezentanţi ai poporului, însă determinant este principiul alegerii, şi în această privinţă am doar o bănuială.

Benedikt ezită din nou, şi abia când o privire piezişă aruncată lui Daniel îi arătă că acesta aştepta încordat răspunsul, grăi rar mai departe:

— Situaţia este următoarea: pe de o parte, aici există ciberneticieni, lingvişti, logicieni; în această categorie ne încadrăm noi. Pe de altă parte, există medici, umanobiologi,

psihologi şi psihiatri. Aceştia se ocupă de toate acele devieri, care nu intră sub incidenţa cazurilor de rutină şi nu pot să fie vindecate în mod automat - mutaţii, regenerări, defecte psihice. Pe cei afectaţi de astfel de fenomene îi aduc aici - pentru a-i ţine sub supraveghere, pentru tratament, pentru studiu. Ar fi desigur posibil ca alegerea reprezentanţilor poporului să fie independentă de acest lucru. De asemenea ar fi însă posibil să nu fim, haide s-o spunem pe şleau, nimic altceva decât nişte anormali.

— Aveţi vreun motiv pentru această bănuială?

— Mai multe. Unul dintre ele este o contradicţie logică. N-ar fi fost îngăduit să ne aducă aici împotriva voinţei noastre, dacă am fi fost pe deplin fericiţi în spaţiul nostru anterior de viaţă. Acest lucru ar fi contravenit principiului dreptului de liberă opţiune. Datorită faptului că spaţiul exterior de viaţă este astfel conceput încât să-i ofere omului normal o satisfacţie plenară, înseamnă că nu se poate să fim normali.

— Şi al doilea motiv?

— Al doilea motiv este de natură personală. De fapt, vorbesc despre acesta fără prea multă plăcere, dar nu-i aşa că rămâne între noi tot ce vorbim?

După ce Daniel dădu aprobator din cap, el continuă:

— Am suferit o cădere psihică. Un acces de nebunie, o manie distructivă. Alergam strigând prin coridoare, cred că am încercat să-i rănesc pe alţii. Mi-am pierdut cunoştinţa. Atunci când m-am trezit, mă găseam pe drumul care ducea încoace. Între timp, trebuie că am fost pregătit pentru perioada cât aveam să stau la centrală, căci totul mi se părea de la sine înţeles.

Câteva secunde a domnit liniştea. Nici aparatura nu se mai auzea, însă pe Benedikt asta nu-l interesa. Daniel observă în cele din urmă:

— Ne găsim deci într-un ospiciu.

Benedikt se sculă în picioare, se apropie de un pupitru şi se sprijini de el, ţinând mâinile încrucişate, cu faţa întoarsă

spre Daniel.

— Câteodată mi-e frică că aşa este, răspunse el.

Locul de muncă al lui Daniel arăta părăsit, aşa cum îl lăsase - pe consolă figura încă adresa listei de verificare. În cabina alăturată o văzu pe Maud, care părea ocupată, îi făcu un semn din cap şi ea îi răspunse la fel. Daniel micşoră intensitatea luminii din încăpere şi puse cea de a doua lecţie. Ca întotdeauna era după aceea puţin epuizat; luă o tabletă de RA forte, şi se simţi mai bine. Atunci când culoarea care absorbea lumina dispăruse de pe geamul care despărţea pereţii, observă că Maud avea o vizită. Larry se afla la ea. Daniel aşteptă o vreme, analiza nişte date ca să exerseze, parcurse conţinutul bibliotecii cu programe... Când observă că Maud pleacă împreună cu Larry, mai rămase o vreme fără să facă nimic, apoi se duse în apartamentul său. După o bună bucată de timp, se racorda din nou la programul de aventuri. Îşi alese rolul eroului care face faţă unor aventuri dificile, învinge rivali, eliberează fete, care este admirat, care îi depăşeşte pe toţi ceilalţi, căruia nu-i este frică de nimic, găsind întotdeauna o cale de ieşire, este temut de duşmani, nu-i e niciodată frică, întotdeauna se află cu un pas înaintea tuturor, nu se predă niciodată, este uns cu toate alifiile, cunoaşte toate trucurile, nu se lasă niciodată dus de nas, se pricepe să mânuiască toate armele - iar prin încrederea în sine dobândeşte o asemenea superioritate, încât poate să facă şi să ordone să se facă tot ce vrea, poate să-şi asume orice risc, se poate arunca în orice primejdie, poate să-şi permită orice îndrăzneală fără să ezite, deoarece ştie cu siguranţă, că va reuşi să iasă învingător.

După-amiază târzie, se lăsa noaptea, fără întâmplări deosebite, fără rezultate, irosită fără nici un sens, dar ce înseamnă la urma urmelor "cu sens", ore pierdute, însă nu o pierdere, căci în ce priveşte timpul nu există lipsă, dimpotrivă - totul este să treacă şi asta este destul de greu

când cuiva îi stă în faţă eternitatea.

Daniel se racorda la un generator de emoţii şi îşi excită acel centru nervos care declanşează o încredere fericită. După aceea se simţi neliniştit şi avid de fapte, îngustimea încăperii sale îl stânjenea şi ieşi de acolo, colindă fără vreun ţel anume coridoarele, intra într-o cabină a sistemului de lifturi. Ezită în faţa tastaturii, căci voia să se ducă într-o zonă a clădirii pe care n-o cunoştea încă. Pur şi simplu avea nevoie de impresii noi, de mişcare, de schimbare. Omisese studierea planului şi nu ştia ce coordonate să aleagă. La marginea modelului dreptunghiular format din butoane, observă câteva clape izolate cu simboluri speciale: "STOP'', "AJUTOR", "CHEMAŢI" şl altele de felul acesta, iar dedesubt altele, a căror semnificaţie nu putea s-o descifreze, dar la care îi sări în ochi semnul, "i". Putea fi interpretat în diverse feluri, însă pe moment îi veniră în minte cam straniu unitatea numerelor imaginare, rădăcina din minus unu, într-o strânsă legătură cu adresele unei ordini spaţial reale. Luând o decizie rapidă, Daniel apăsă pe buton coordonat şi atunci când nu se petrecu nimic, atinse câteva clape, corespunzând unei adrese aleasă la întâmplare. Cabina se urni din loc, apoi o porni repede, cifrele luminiscente se succedau una după alta, de câteva ori direcţia de deplasare se modifică... pe nesimţite totul se întunecă. Numai după vibraţia uşoară se putea observa că liftul continua să meargă, o mică zguduitură, o clipă se opri... apoi din nou mişcare, dar în ce direcţie? Oare întunericul era de vină că simţul său de echilibru i se altera, că resimţea impresii cu totul neobişnuite? Daniel era sigur că nu se mai deplasa pe orizontală, dar nici în jos, cu toate ca senzaţia era aproape de aceea de scufundare. Avea simţământul că solul de sub picioarele sale se clătina, îşi pierdu simţul de orientare. Nu era sigur dacă mai stătea în poziţie verticală, pipăi pereţii cabinei ca să se asigure că nu plutea liber prin spaţiu, reuşi să se sprijine. Ascultă cu atenţie în întuneric, simţi vibraţia

deplasării drept singurul proces real şi avu senzaţia că se mişcă în cerc şi că se răstoarnă în acelaşi timp.

Cabina se opri... glisarea uşii. Ca şi mai înainte, întuneric. Păşi în deschizătura uşii, se ţinu bine de cadru, pipăi cu piciorul suprafaţa dinaintea sa, alunecă, simţi golul. Un zgomot limpede, un uşor ecou... avea sentimentul unui spaţiu vast. Una din mâini o ţinea pe cadrul uşii, cealaltă era întinsă în faţă - o proptea. Pipăi şi avu senzaţia de ceva neted, uscat, nici răcoros, nici cald. Degetele explorară, centimetru cu centimetru, O stinghie transversală.

Daniel se retrase iarăşi în cabină. Căută în geantă să un obiect de care se putea dispensa şi găsi dispozitivul magnetic de scriere. Se aşeză turceşte pe podea... aici era pragul, la numai câţiva centimetri - nimic, împinse instrumentul de scris peste margine. Căzu, se izbi, se rostogoli... linişte... altă izbitură... rostogolire... Ascultă încordat... nimic, linişte absolută. Privi fix în întuneric şi văzu mici şiruri de puncte, poate o halucinaţie? Cam aşa părea. Un raster de puncte, liniştit răstimp de o respiraţie, apoi lunecând înapoi... Un al doilea, deasupra celuilalt, desfăşurându-se împreună pentru scurtă vreme, depărtându-se apoi în unghi oblic.

Ce mai era şi asta?

Daniel închise ochii, îi deschise din nou. Punctele se puteau vedea iar, acum ceva mai luminoase, căci ochii săi se acomodaseră. Dacă ar mai fi aşteptat puţin... Surescitarea să se calmă, inima îi bătu din nou liniştit. Se forţă să respire adânc... se concentra. Reuşi să cuprindă rasterul de puncte. Acum zărea o reţea spaţială, dispusă uniform, structura grafitului, faguri alcătuiţi din stele, cu umbre între ele.

Aşteptă şi văzu mai mult. Punctele palide persistară, formaseră o structură bine definită. Sclipeau atât de slab, încât nu luminau împrejur, însă obiectele se suprapuneau peste modelul de puncte plutitoare ca nişte hăuri negre, cu

timpul fiind chiar posibil să-ţi dai seama cât de depărtate erau - în funcţie de stratul acoperit şi cel neacoperit. Şi, în sfârşit, după 15 minute, putu vedea chiar o reflectare a luminilor pe contrafişe, o sclipire difuză pe suprafeţe netede, opace. Iar contrafişele se dovediră a fi un fel de schelă, bare, înclinate una faţă de cealaltă cu 60 sau 120 de grade, iar în punctul de încrucişare se găseau pete de lumină, elemente de sprijin verticale, care duceau până la următorul strat.

Aici era cald şi plăcut, iar de jos venea un curent slab de aer. Nici nu mai domnea o linişte absolută. Acum, odată ce urechile lui Daniel se obişnuiseră cu liniştea, se auzea un pârâit, care venea din toate direcţiile, îngenunche, apucă bara, care era aşezată transversal în faţa uşii cabinei, încercă s-o scuture... nu putea fi nici mişcată şi nici îndoită. Se ridică din nou, întinse un picior, îşi deplasă greutatea în faţă... Schela era solidă, putea fi folosită drept scară. Îşi descălţă pantofii, care îl împiedicau la căţărat, îi îndesă între peretele cabinei şi cadrul de glisare al uşii. Acum vehiculul său era bine ancorat. Se deplasă în afară cu prudenţă, deasupra hăului, se duse în jos. După câţiva metri, atinse o suprafaţă unde zărise o serie de contururi ale unor obiecte. Din apropiere se dovediră a fi ramuri ale unei mase întunecate din fundal, crengi, multiplu ramificate, proeminenţe, formând poduri, având capete plate, cu îngroşări cilindrice, sfere cu conducte de evacuare radiale.

Aici pârâitul se auzea mai tare. Venea de la marginea încrengăturii, din faţă de tot... Semne de mişcare - un punct luminos dispăru, un altul apăru din nimic. Daniel îşi concentră toată atenţia asupra unui punct; câteva ramificaţii asemănătoare muşchiului, având bile scânteietoare la capete... Acum îşi dădea seama: ramurile creşteau, acele se întindeau ca nişte organe senzoriale, mici picături tremurau în vârful lor. Acele subţiri creşteau

sacadat - câţiva milimetri pe secundă. Iasă şi prelungirile groase creşteau, chiar dacă mai încet, abia vizibil. O reflectare mată la capelele lor plate, un lichid de umectare? Daniel se aplecă şi puse un deget acolo... acest lucru provocă un întreg torent de foşnituri. Simţise un şoc electric uşor - masa aceea se aflu sub tensiune?

Acum putea să vadă destul de bine, cu toate că lumina era extrem de slabă. Luminozitatea ei oscila - delirul cuantelor? Deasupra sa, vedea umbra întunecată a cabinei. Era suspendată pe două şine, care nu erau mai groase decât contrafişele reţelei. Sub cabină şinele luau sfârşit, se terminau brusc.

Daniel se simţi acum mai sigur, nu-i mai era teamă că o să se rătăcească sau că o să se prăbuşească. Se căţăra lateral, tot timpul atent să găsească un sprijin pentru picioare, se apropie de masa ascunsă în umbră, de obârşia tuturor excrescenţelor cu aspect vegetal. Pe cât îşi putea da seama, părea să fie compactă, nu mai era vorba de o ţesătură, ci de ceva masiv, ici şi colo crestat, găurit, dar închis în sine. Aici nu existau mişcări, nu se auzeau zgomote; procesul de creştere era încheiat sau stagnat. Daniel îşi asumă din nou riscul de a pune mâna pe ea: era o materie solidă. Nu resimţi nici un şoc. Apăsă mai întâi încet, apoi mai puternic, nu reuşi să rupă nici cea mai mică bucată. Materialul era de tăria corindonului...

Un timp se preocupă de determinarea dimensiunii acestei formaţiuni, dar ajunse la concluzia că, în condiţiile date, era imposibil să facă acest lucru. Oricum, agregatul era gigantic, creştea din profunzimile spaţiului; ceea ce vedea el aici părea să fie doar o mică parte dintr-un întreg, mai în spate căpăta forma unui nor, un întreg univers, al cărui sfârşit nu se putea zări.

Daniel se caţără pe reţeaua spaţială, pipăind contrafişele cu mâinile şi picioarele, ajunse la cabină, scoase pantofii din deschizătură, îi încălţă încet, încă tulburat de acest

fenomen inexplicabil care-l înconjura. Apoi apăsă o clapă la întâmplare, căci lumina nu era suficientă pentru a recunoaşte cifrele. Avu doar grijă să nu atingă din nou clapa „i". Simţi şocul pornirii, văzu rastere de puncte albe, sclipitoare, adulmecând pe lângă el... Cabina se opri... din nou o zguduitură, un şuvoi de lumină îl inundă, dureros de strident, şi-l obligă să-şi închidă ochii... Când reuşi să-i deschidă din nou, după câteva încercări zadarnice, primul lucru pe care îl văzu fură cifrele luminiscente succedându-se prin faţa ochilor săi; se afla deci din nou în secţiunea locuită. Atunci când cabina se opri în sfârşit, nu-l mai interesă unde ajunsese, ci coborî şi se duse pe jos până la apartamentul său.

Ziua următoare. Acum nu mai era nimic nou să te trezeşti şi să devii conştient de şederea ta în centrală. O succesiune de rutină - manete de conectare, comenzi de gânduri - baia, masajul, razele, micul dejun.

Să ai un loc de muncă. Şi din interiorul apartamentelor exista acces la memoria computerelor, la programe, lucruri care existaseră şi în lumea din exterior, dar cine s-ar fi gândit să comande altceva decât jocuri, concursuri, filme poliţiste, filme fantastice, filme de groază, filme muzicale. Acum învăţa el ce se poate valorifica din sistem, cum să te serveşti de el. Comenzile simple de chemare erau oricui familiare, şi cu ajutorul lor puteai obţine orice date, demonstraţii, programe de învăţare - şi de asemenea programul de utilizare a instalaţiei. Primele două lecţii i-au deschis deja o multitudine de posibilităţi, l-au incitat să pună la încercare aparatura, să-i sondeze capacitatea.

Daniel puse cea de-a treia lecţie, făcu o pauză, apoi o puse pe cea de-a patra. După aceea se simţi epuizat şi se duse la reanimare. Purtă o scurtă discuţie cu Maud, refuză invitaţia ei de a se culca cu ea şi îşi puse cea de-a cincea

lecţie.

Când porni ceva mai târziu în căutarea celei mai apropiate încăperi de refacere, Larry îi apăru în cale şi se oferi să-l conducă într-acolo.

— Aici, chiar după colţ, este un mic bar cu orgi de lumină şi muzică. Dar dacă vreţi să trăiţi o experienţă deosebită, atunci veniţi cu mine.

Se deplasară o bucată de drum cu liftul, majoritatea timpului în sus, şi ajunseră într-o hală mare unde se găseau, dispuse răzleţ, scaune cu mese şi coloane cu robinete. Lumina crepusculară, tavanul transparent, domnea un iluminat clar şi verde, în care jucau roiuri de bile argintii.

— Aţi mai fost pe aici? întrebă Larry. Cel mai de sus etaj. Peste noi se întinde marea. Singurul loc de unde se poate avea această perspectivă.

Căutară un loc liber, se aşezară, băură bere albastră.

Larry arătă în sus.

— Bilele argintii sunt bule de gaz. Nu ştiu de unde provin, zise el. Poate... produse reziduale ale sistemului de aprovizionare. Gaze care sunt dizolvate în apa marină şi sunt evacuate la producerea apei potabile. Apă desalinizată; aici nu există necesitatea recuperării, ca la alimente.

— Din afară nu se livrează nimic?

— Nu, centrul este complet independent. Singura legătură materială o reprezintă batiscaful - şi acesta aduce numai oameni. Şi numai atâţia, încât numărul lor să rămână mereu acelaşi, aici, jos. Suntem deci autonomi din toate punctele de vedere. Şi acest lucra aşa trebuie să rămână, căci omenirea depinde de funcţionarea centralei.

— Se întâmpla vreodată ca cineva să se întoarcă... afară?

— Nu. De ce-ar face-o? Aici îi stă la dispoziţie tot ce are şi afară ba chiar mai mult.

— Libertatea de mişcare este însă limitată.

— Ce motive pot să existe ca să-ţi părăseşti apartamentul? Sistemul de comunicaţie ajunge pretutindeni. Să te deplasezi personal într-un anume loc ar fi complet lipsit de sens, şi în afară de asta, incomod şi riscant. Odată ce există acces la orice informaţie, schimbările locului sunt inutile. Proiecţiile sunt la fel de bune ca şi realitatea. Cine vrea poate să se racordeze şi la alte canale senzoriale - gust, miros, pipăit, facultatea de a recepta temperatura, bineînţeles în limite nevătămătoare. Dar cine face uz de ele? Informaţiile sunt memorizate, pot fi chemate. Pe toate benzile - cu excepţia acelora imperfecte din timpuri istorice - toate pistele sunt înregistrate. Senzaţia desăvârşirii este, în principiu, deplin realizabilă.

— Dar numai mijlocit, ricana Daniel.

Larry se lăsă pe spate şi se uită la ţesătura verde din plafon.

— Ce înseamnă nemijlocit, ce înseamnă mijlocit? Aici sus - şi ridică mâna - avem o bucăţică de realitate. Meditaţi mai atent, căci ne separă de ea mult mai mult decât un perete din material plastic. De fapt, suntem cu toţii izolaţi, purtăm în noi întreaga varietate a lumii. Doar procesele fizice ne furnizează date. Acestea sunt filtrate, transpuse prin calcule. Din ele rezultă imagini. Ce contează dacă eşti în acel loc sau la o distanţă de câteva diametre ale Pământului? Diferenţa constă în cele câteva fracţiuni de secundă de care au nevoie semnalele ca să ne ajungă. Cuprinderea lumii se realizează prin acele locuri care pot fi atinse corporal; ar fi lamentabil de puţine. Ea se obţine prin intermediul reţelei de date. Dispozitivele de output ale fiecărui apartament reprezintă cheia întregii lumi.

Gustul picant al băuturii albastre avea un efect plăcut de înviorare. Conţinea ingrediente care întăreau interesul pentru întâmplările lumii, disponibilitatea pentru schimbul de idei, de-a asculta şi de-a te confesa. Întăreau conştiinţa de sine încrederea în propria inteligenţă, înclinaţia spre

filosofare. Şi în afară de efectele pozitive, care aduceau cu ele suprimarea oricărei inhibiţii, stimularea necesităţii de comunicare, aveau consecinţele negative obişnuite - deconectarea mecanismelor de control, a siguranţelor privind propria supraevaluare, a facultăţii critice. Lucruri banale deveneau importante, iar afirmaţii aruncate într-o doară dobândeau o aură genială.

— Libertăţii îi aparţine şi posibilitatea de acţiune, spuse Daniel.

— .... atâta timp cât libertatea altora nu este prejudiciată. Există această posibilitate. Dacă vreţi să schimbaţi lumea - nu trebuie decât să daţi ordine. Directe sau indirecte, condiţionate sau necondiţionate, simple sau complicate. Puteţi să prestabiliţi acţiuni sau să lăsaţi deschisă calea libertăţii.

— Aceste intervenţii nu implică însă domenii cu adevărat hotărâtoare. Nu este de exemplu posibil să se ajungă la unităţile de aprovizionare, să se influenţeze serviciul medical, să se modifice reţeaua de informaţii.

— Acestea nu sunt domenii în care ar fi posibile modificări semnificative. Aceste sisteme îndeplinesc sarcini de rutină, de care, din fericire, nu trebuia să te ocupi. Ar fi de neimaginat să te ocupi de aerul respirat, de apa de băut, de alimente, să te gândeşti cum funcţionează încălzirea sau sistemul de ventilaţie, să te ocupi de curăţenia apartamentului său de caratul mobilei. Aceste procese sunt de multă vreme optimizate şi deci nu mai pot fi schimbate. De acest lucru putem fi fericiţi! Un gând înspăimântător ar fi ca cineva să facă experimente cu aprovizionarea! O lume unde lucrurile de care ai nevoia şi pe care le doreşti nu pot fi comandate - un lucru pur şi simplu absurd!

Amândoi râseră şi îşi apucară din nou paharele. Se înţeleseră tacit să bea mai departe - atât timp cât anestezicul conţinut în băutură îi va duce la o sfârşeală dulce, până când bună-dispoziţie va atinge punctul ei

culminant şi savurarea băuturii în continuare ar putea duce la consecinţe nefaste.

— Nu este de imaginat că sistemul să se prăbuşească drept urmare a unei catastrofe? Ce s-ar întâmpla atunci cu oamenii? Ar mai trăi în continuare?

— Probabil că ar putea să supravieţuiască unor perturbări mai mici, căci perturbările mici se înlătură de la sine. Sistemul este bazat pe principiul homeostaziei. O prăbuşire în toată puterea cuvântului? Lipsa totală a aprovizionării? Am fi atunci pierduţi… căci existenţa unor făpturi constituite din materii organice este legată de o mie de premise, structura noastră e labilă.

Ştiţi, de altfel, că ne găsim într-un stadiu de tranziţie, şi cu timpul va dispărea forma noastră de existentă din prezent, care este depăşită. Valorează doar atât cât permite fazei iniţiale a evoluţiei să treacă de la organizări simple la cele foarte complexe. Acestea sunt problemele la care lucrăm în momentul de faţă.

— Avem oare realmente o misiune concretă? Benedikt era de părere că ne găsim într-un spital de nebuni.

Râseră amândoi din nou şi ridicară paharele. Era un joc formidabil, a ridica probleme, a aborda un punct din schema clară ca cristalul a interdependenţelor şi a şti deja că nu va exista niciodată o incertitudine chinuitoare şi de durată, că trebuia doar urmată o logică stăpânită în mod suveran, că trebuia folosită o cunoaştere cuprinzătoare, pentru a deduce în mod necesar soluţia.

— Cunosc eu îndoielile lui Benedikt. El mai crede încă în caracterul univoc al existenţei noastre, cere dovezi absolute. De aceea cade dintr-o extremă în alta. Desigur că nu judecă greşit, însă aprecierea lui este unilaterală. Desigur că suntem cu toţii anormali, însă orice om care îşi propune să treacă la o altă treaptă evolutivă este anormal. Nu avem însă nici un drum trasat dinainte, ci suntem doar pe cale de a-l găsi. Astfel că nu se poate încă afirma nimic

în ce priveşte natura devierii care constituie baza de plecare spre treptele superioare. Desigur că aici este un loc unde s-au adunat monştrii, însă tocmai în aceasta constă puterea noastră. Sunt convins că acesta este singurul criteriu potrivit căruia am fost aleşi.

— De când sunteţi aici? Vă ocupaţi efectiv cu problemele dezvoltării noastre viitoare? Aş vrea să fi ajuns şi eu atât de departe!

Râseră din nou, băură. Peste transparenţa gândurilor lor se puse o ceaţă uşoară. Asociaţiile se produceau şi mai uşor, cunoştinţele le soseau şi mai repede, structura efectelor era difuză, însă mult mai transparentă.

— Acest lucru îl doresc şi eu, spuse Larry. În acest scop însă nu este încă suficientă forma noastră actuală de existenţă. Modul indirect prin care ne înţelegem cu ajutorul sistemului logic reprezintă un obstacol prea mare.

— Integrarea... aceasta este soluţia.

— Da. Trebuie să ne înrudim cu maşina, altfel nu merge, altfel nu putem să progresăm. Este ca şi cum ai vrea să zbori, pur şi simplu aşa, fără aripi, să te ridici în văzduh. Fără mijloace ajutătoare acest lucru ne este refuzat, însă în ziua de azi beneficiem de acest ajutor. Au fost vremuri când omul trebuia să se confrunte cu natura. Mai târziu s-a văzut pus faţă în faţă doar cu semenii săi, şi altceva nimic. Astăzi sistemul logic este acela cu care ne aflăm în interacţiune, însă această interacţiune şi-a pierdut amprenta de conflict. Este interacţiunea simbiozei.

Era vorba doar de o serie de modificări minore - o clapă apăsată în jos, o cifră modificată la contorul calculatorului auxiliar, braţele lăsate ale scaunului - care îl uluiră pe Daniel. Când puse mâna pe locul de şezut, mai simţi căldura: trebuie să fi trecut doar câteva secunde de când cineva îşi făcuse de lucru la locul său de muncă.

Daniel se aşeză în faţa ecranului şi vizualiza unul după celălalt coridoarele din preajmă. La cea de a patra încercare, remarcă o mişcare suspectă, un bărbat, cu spatele la ochiul camerei de televiziune, care se grăbea să se îndepărteze. Daniel stăpânea deja sistemul de comandă atât de bine, încât îi veni uşor să obţină imaginea dinspre partea opusă: acum suspectul se grăbea spre el; văzu că era necunoscutul cu păr negru care îi furase geanta. Daniel îl urmări în continuare, în mod automat, ceea ce avea să ducă, mai devreme sau mai târziu, la identificarea lui. Nu-şi putu însă reprimă dorinţa de a da ochii nemijlocit cu el. Aprecie direcţia de deplasare a suspectului şi o porni în fugă pe urmele lui. Deoarece îi era indiferent dacă comportamentul său ar fi bătut la ochi sau nu, şi nu dădea atenţie oamenilor care îl priveau miraţi, înaintă repede - după numai un minut îl văzu pe cel căutat. Şi acesta îl observă însă pe urmăritorul său şi grăbi ritmul. Mai întâi păru că aleargă spre o staţie de lift, însă îi era probabil teamă că n-o să poată dispărea destul de repede în cabină, aşa că o coti într-un gang lateral şi îşi grăbi şi mai mult paşii.

Trecură în fugă pe lângă mai mulţi oameni, care stăteau la tejghele şi beau bere sau inhalau gaz ilariant, însă nimeni nu participă la cursa de urmărire. După ce bărbatul cu păr negru dăduse la început impresia de nesiguranţă şi îşi modificase de mai multe ori direcţia, acum fugea drept înainte, spre un anumit loc. Ajunse la una din terasele spiralei şi o luă în sus, ceea ce făcea ca el să se deplaseze mai încet şi îi permitea urmăritorului său să se apropie, însă îi costă pe amândoi eforturi suplimentare, aşa că distanţa dintre ei rămase în curând egală şi deveni chiar şi mai mare atunci când urmărirea continuă într-un coridor orizontal.

Această regiune îi era cunoscută lui Daniel, trebui că nu se aflau departe de corpul de clădire unde avusese loc întâlnirea sa cu mutanţii. Necunoscutul fugi acum într-o

sală lungă, unde se găseau rânduri întregi de mese rulante, deasupra bazine transparente, umplute cu un lichid tulbure, soluţii nutritive cu culturi celulare. Unele din acestea erau informe, mucilaginoase, gelatinoase; în altele, se găseau organe, dezvoltate numai pe jumătate, însă care puteau fi deja recunoscute: inimi, plămâni, rinichi, sisteme de glande încă neconturate, artere, anse intestinale, iar în altele embrioni de oameni sau animale, palizi şi străvezii, cu ochi mari ca de peşte, cioturi de membre, ventuze, tentacule...

Fugeau printre cărucioare, şi celălalt se mişcă din ce în ce mai încet, încât Daniel crezu că pusese deja mâna pe el, însă urmăritul se folosi de un tertip deosebit de perfid: împinse cărucioarele cu izbituri bine calculate, aşa încât acestea începură să se pună în mişcare pe coridor, iar Daniel se străduia din greu să le evite. La primul reuşi s-o facă, apoi însă, când al doilea îi apăru deodată în cale, nu mai putu să frâneze, îl atinse, răsturnă bazinul pe podea, unde acesta se sparse. Omul eu păr negru se afla încă la o mică distanţă în faţa lui. Şi odată ce accidentul se întâmplase, Daniel nu mai luă în seamă ghinionul său, se năpusti înainte, încercă să dea la o parte cărucioarele rulante, mai ocoli unul în fugă, şi încă unul, se împiedică, se prăbuşi, iar în jurul său se făcu o băltoacă cu un miros searbăd, o plăsmuire ce pulsa slab, asemănătoare unei scoici decojite. Zăcea, ameţit de căzătură, de mirosul greţos, de oboseală, de spaimă, de supărare, când se simţi tras în sus cu brutalitate... În faţa sa - cei doi biologi cu care se întâlnise deja. Pe unul îl chema Fenner numele celuilalt nu-l ştia. Amândoi se arătau supăraţi, revoltaţi, îi făceau reproşuri, îl dojeneau, nu şovăiau să-l jignească, iar Daniel, cu răsuflarea tăiată de pe urma efortului neobişnuit, se uita după necunoscut, voia să li-l arate. Numai că acesta dispăruse, se făcuse nevăzut, poate că se ascunsese sau reuşise s-o şteargă, şi astfel Daniel nu putu da nici o explicaţie, nu scoase nici un cuvânt, tremura însă de furie şi

de epuizare, îşi trăgea cu greu răsuflarea...

Biologii îl ajutară cu destulă brutalitate să se ridice, îl duseră, bombănind în continuare, într-o încăpere laterală. La o masă mare, hexagonală, se aflau trei vechi cunoştinţe: Figueira, Miriam şi primiul Julius. Atunci când îl recunoscură pe Daniel, se arătară consternaţi, iar Figueira sări în sus şi le şopti ceva biologilor, care se arătară apoi puţin mai politicoşi şi îl invitară să ia loc la masă împreună cu ei.

Probabil că fuseseră deranjaţi de la un joc. Se interesară dacă Daniel s-ar supăra în caz că ei vor juca mai departe, iar el se grăbi să-i asigure că ar fi bucuros să nu-i mai stânjenească. Fiecare avea o plăcuţă circulară în faţa sa, un disc, de mărimea unei monezi, pe o parte alb, pe cealaltă negru, pe partea albă figura un l, iar pe cea neagră un 0. Unul după celălalt îl lua între degetul gros şi arătător, îl aşeza în poziţie verticală, îi dădea un impuls de rotire, până când începea să se învârtească pe margine, după care una dintre părţi, cea neagră sau cea albă, se întorcea în sus, oprindu-se în final locului: negru sau alb, 0 sau 1.

Modul de calcul era simplu.

0+0=0
0+1=1
1+0=1
1+1=0

Fiecare rezultat era adunat celui anterior. Jucător era considerat de fiecare dată ultimul aflat la rând. Dacă suma finală era 0, atunci el pierduse, dacă suma finală era 1, atunci câştigase. Putea însă să nu accepte pierderea şi să-şi dubleze miza. Atunci se juca încă o rundă, din nou până la el, şi din nou putea să decidă dacă acceptă pierderea sau mai juca o rundă.

Daniel îi privi pe ceilalţi. După o bună bucată de vreme până ce înţelesese regulile de joc, căci totul se desfăşura cu

prea puţine cuvinte, doar câteva cifre, "câştigat", câteva remarci scurte, "pierdut", deseori jucătorul arăta numai prin gesturi dacă voia să accepte pierderea sau să dubleze miza - ridică un deget, la cea de a doua rundă - două şi aşa mai departe. Toţi voiau să pară destinşi, numai Figueira dădea semne de nervozitate, căci el avea o hârtiuţă în faţa sa şi nota succesiunea cifrelor binare. Dacă decizia de-a juca mai departe sau de-a pierde trebuia luată de el, se gândea de fiecare dată multă vreme. Pe ce jucau, nu-şi putea da seama. Daniel se linişti încetul cu încetul. Cu toate că nu se simţea deloc bine în această companie, era totuşi recunoscător celorlalţi că nu-i mai reproşau nimic în legătură cu stângăcia lui. Deoarece nu se încumeta să se uite în jurul său, asculta cu atenţie la ce se auzea în spatele lui; din hală veneau zgomote - hârşâituri, şuierături, clinchete de sticlă, - probabil de la dispozitivele automate de curăţire sau chiar de la primii care strângeau cioburile, îndepărtând resturile soluţiilor nutritive şi conţinutul respingător al acestora de pe podea.

— Nu vreţi să luaţi parte la joc? întrebă Fenner.

Daniel refuză, însă ceilalţi insistară şi întrucât nu dori să pară nepoliticos, acceptă în cele din urmă.

— Pe ce se joacă? Nu am nimic pe care să pot miza.

— Pe timpul de calcul, bineînţeles! răspunse Figueira. Doar nu v-aţi folosit încă de toate bonurile dumneavoastră!

Daniel îşi băgă mâna în buzunarul hainei - da, avea bonurile la el. Şi era logic să joace pe timpul de calcul; era singurul lucru care nu era disponibil fără limite. Toate celelalte lucruri - mâncare, băutură, locuinţă, servicii de la automate şi primii, transmisiuni ale sistemului de comunicaţie - erau pe gratis. Lucrurile acestea se puteau utiliza doar în cantităţi limitate şi astfel nu exista necesitatea de a fi raţionalizate. La prelucrarea datelor însă lucrurile stăteai altfel, căci aici nu exista nici o limită naturală. Prefacerile simple, transformările, cele vizual-

auditive de exemplu, reordonările, extrasele, rezumatele, toate acestea reprezentau doar un consum neînsemnat. De asemenea calculele simple, statisticile, extrapolările, rezolvarea de ecuaţii, concluziile logice elementare şi alte operaţii asemănătoare nu însemnau mare lucru. Utilizarea teoriilor didactice de învăţare, a transformărilor geometrice multidimensionale, programele estetice - costau ceva mai mult. Psihogramele, sociogramele, analiza sistemelor de mare complexitate, optimizarea neliniară, simulările, descifrarea codurilor cu coordonare stochastică, logica probabilistică şi alte probleme asemănătoare erau considerate costisitoare. Cu toate acestea, bonurile repartizate erau pe deplin suficiente, pentru a rezolva oricât de multe teme de această natură. Existau însă sisteme de prelucrare a datelor cu procese funcţionale circulare, iteraţii, conexiuni inverse, bucle de întoarcere, raporturi pendulare, prin intermediul cărora capacitatea de calcul este considerabil solicitată - un astfel de calcul poate, în anumite condiţii, să solicite întregul sistem de gândire; da, există probleme matematice - cum ar fi cele de tip avalanşă - care nu duc niciodată la o soluţie, mai degrabă se obţin din ce în ce mai multe probleme parţiale, rezultate intermediare, încât consumul de lucru este infinit de mare şi nu se obţine niciodată un rezultat final. Prin astfel de probleme ar putea fi paralizată întreaga instalaţie de calcul şi de aceea timpul de calcul a trebuit să fie distribuit judicios. Oricine putea să folosească instalaţia pentru orice ar fi vrut, căci numărul de bonuri repartizate era atât de mare, încât se putea solicita rezolvarea oricărei probleme raţionale, practic numai problemele-avalanşă puteau să epuizeze bonurile, ceea ce determina întreruperea operaţiilor de calcul.

Daniel ar fi fost dispus să cedeze o parte din cele douăzeci de mii de secunde de calcul, pentru a cumpăra bunăvoinţa medicilor, avea chiar şansa de-a câştiga, ceea ce i se părea

însă prea puţin în folosul său. Se declară de acord să joace puţin, cerând însă permisiunea că ulterior să se retragă, deoarece îmbrăcămintea sa era udă leoarcă şi avea un miros neplăcut.

Prima rundă începu.

— Se joacă pe cinci secunde.

Lăsaseră bonurile în buzunare şi numărau în tăcere.

— Cinci contra cinci!

Prima succesiune:

001100

— Fac zero!

— Acceptat.

— Fiecare 1!

— Următorul!

— Cinci contra cinci!

100010

— Fac zero!

— Joc mai departe.

111111

— Fac zero!

— Acceptat.

— Fiecare doi!

— Următorul!

001000

— Fac unu!

— Următorul!

Începuseră cu Fenner, care şedea la stingă lui Daniel. Daniel era ultimul dintre cei şase jucători. Biologul roti moneda: l - imediat următorul o apucă.

Şi acum Daniel: 0

— Fac 0!

— Joc mai departe!

Următoarea rundă:

011110

— Fac zero!

— Joc mai departe!
010111
— Fac zero!
— Joc mai departe!
Daniel ştia că acum mai juca doar pentru a-şi recâştiga miza pusă în joc, însă după legile probabilităţilor trebuia să vină o dată şi suma 1. Se hotărî să joace până ce avea să câştige.
011000
— Fac zero!
— Joc mai departe!
Afişau un aer de calm, însă tensiunea jocului crescuse brusc; acest lucru se vedea după mimica lor în continuă schimbare, după buzele lor strânse, după ochii cere se îngustau, după mâinile cu degetele crispate, degetele ieşind albe în evidenţă.
— Fac zero!
— Joc mai departe!
Jocul na s-a terminat încă, se gândi Daniel, mal am o şansă. Ce reprezintă oare un joc! Dacă acesta nu duce la câştig, atunci va duce următorul. Poate că pierd, dar ce contează, căci am destule bonuri, rola mea este aproape neutilizată şi pot să mă lipsesc de câteva secunde.
Avu ghinion. Până să se dumirească bine, ajunseră la cea din urmă decizie, runda a unsprezecea, runda care nu mai admitea nici o opţiune.
— Joc mai departe.
— Aţi pierdut!
— Aţi avut ghinion!
Pe fruntea lui Figueira se adunaseră stropi de sudoare.
— Cât face totul? întrebă Daniel.
— Cât aveţi?
— Nu am consumat aproape nimic până acum - douăzeci de mii de secunde.
— Nu aveţi mai mult?

Toţi îl priveau acum - rece, batjocoritor, compătimitor.

— Nu de unde să am alte bonuri?

Daniel îşi pusese mica rola pe masă, în faţa sa, o fise de bandă magnetică, perforata, prevăzută cu o scară împărţită în zecimi de secundă.

— Cât face?

— Nu aveţi destul, constată Fenner. Datoria se ridică la 20 480 de secunde.

Apucă rola şi o trase spre el.

— Prea puţin. Aţi jucat fără acoperire. Asta nu-i deloc bine.

— Ne datoraţi cinci sute de secunde. Fiecăruia dintre noi câte o sută.

— Cum să fac rost de bonuri? întrebă Daniel. Mărimea sumei îi produsese la început o mirare nemaipomenită, apoi o groază paralizantă. Putea oare să fie suma aceasta exactă? Era corectă: 5 ori 2 la puterea 10 = 20 480.

— Această întrebare vine prea târziu, răspunse Fenner. Aici nu există datorii la joc care ar putea fi plătite cândva, mai târziu. Trebuie să plătiţi pe loc.

Chipurile erau neînduplecate.

— V-am dat totul, îi asigură Daniel, îmi pare rău... nu ştiam...

— Şi nouă ne pare rău din tot sufletul, explică Fenner. Dar nu putem să vă ajutăm. Daţi-mi marca dumneavoastră de identificare.

Întinse mâna spre gulerul lui Daniel.

— Ce aveţi de gând? Biologul se apropie de el.

— Aţi pierdut apartenenţa dumneavoastră la centrală.

Danei se îndreptă încet spre uşă, însă înainte de a ajunge la ea aceasta se închise. Simţi peretele impenetrabil din material plastic la spatele său. Ceilalţi stăteau în semicerc în jurul său şi se apropiau din ce în ce mai mult. Fenner îndreptă din nou mâna spre marca de identificare a lui Daniel. Atunci când acesta schiţă un gest de apărare, Julius sări spre el, îi apucă braţele cu o putere irezistibilă, le apăsă

la stingă şi la dreapta de perete. Apoi îngenunche în faţa lui. Când Daniel încercă să se desprindă din strânsoare, primi-ul îşi apăsă capul în abdomenul lui, aşa de tare, încât gemu de durere şi nu mai fu în stare să facă nici o mişcare. Acum, Fenner îi luă marca, o băgă la el în buzunar şi îi agăţă o alta de guler.

Primi-ul se ridică, cu o mişcare rapidă îi întoarse lui Daniel mina la spate, uşa se deschise şi fu împins într-un coridor, zece, douăzeci de metri mai departe... acolo era o cabină de lift. Îl împinseră şi se trezi înăuntru, băgat într-un colţ. Picioarele îi cedară, căzu încet în genunchi.

În faţa ochilor săi începură toate să se rotească şi îşi încorda toate forţele ca să-şi învingă senzaţia de ameţeală. După câteva secunde sau minute - nu putu să aprecieze intervalul de timp - i se simţi ceva mai bine, putu să deschidă din nou ochii fără să i se facă rău. Cifre care alunecau una după cealaltă... abia acum băgă de seamă că liftul se pusese în mişcare.

Încotro?

Se ridică în picioare - coordonatele indicau o direcţie care nu ducea nici spre apartamentul său şi nici spre locul său de muncă. Cifrele se schimbau cu valori din ce în ce mai mici.

Daniel apăsă pe clapa de oprire, însă cabina se deplasa în continuare. Încerca să comande coordonatele apartamentului său pe clapele din cabină... nici o reacţie.

Deci trebuia să aştepte.

Valorile cifrelor scădeau număr cu număr.

La 000/000/000 călătoria luă sfârşit. Încercă din nou să tasteze alte coordonate... nimic.

Nici uşa nu se deschise, ca şi când n-ar fi avut marcă de identificare. Daniel se uită la cea pe care i-o prinsese biologul de guler... clapa acesteia era deschisă, iar pe metalul cafeniu stătea scris noul său număr indicator: 000/000/000.

Când se trezi în apartamentul său, în memorie îi stăruia amintirea nebuloasă a unui vis oribil şi se simţea rău - era abătut, pasiv, lipsit de orice speranţă. I-au trebuit trei tablete DELEATON până scapă de aceste emoţii. Chiar după aceea se surprinse de mai multe ori încercând fără voie să pună cap la cap, într-o succesiune logică, frânturile de amintiri. Iar abia o doză dublă de ANTIREMEMB forte îl eliberă de coşmar.

Când ajunse la locul său de muncă, văzu, spre mirarea sa, că acolo se afla altcineva, un bărbat înalt şi urât. Daniel se convinse că nu confundase încăperea, se îndreptă spre omul acela şi îl întrebă ce caută aici.

— Acest loc mi-a fost repartizat, spuse necunoscutul O eroare este absolut exclusă. Uitaţi-vă - numărul meu corespunde cu coordonatele spaţiale.

Le scoase de la guler: 037/170/155 stătea scris acolo, tânărul avea dreptate.

— Aceasta este marca mea, spuse Daniel. Daţi-mi-o!

Încerca să i-o smulgă celuilalt, însă acesta se apără şi spuse:

— Păi şi dumneavoastră aveţi o marcă... cu alt număr!

Atraşi de vocile zgomotoase, colegii se grăbiră să vină din încăperile alăturate şi se interesară de cauzele conflictului. Larry verifică marca tânărului apoi îl rugă pe Daniel să-i arate marca sa şi se arata consternat. Îi ceru scuze străinului şi-l rugă pe Daniel să vină cu el. Se duseră dincolo, în camera lui Maud, iar Larry închise uşa.

— Are o marcă zero, îi spuse el lui Maud, care se aşezase pe marginea mesei şi îşi bălăbănea picioarele, le întindea apoi din nou şi se sprijinea cu degetele groase de la picioare de speteaza, scaunului. Purta acum lentile de contact de un albastru închis, o fustă elastică până la glezne, din stofă nragră, cu ţesătura fileu, un halat scurt şi alb fără nasturi, pe care îl strânsese lejer, cu un cordon. Aşa

cum putea să remarce oricine, nu purta nimic dedesubt.

Când Larry îşi dădu seama că Maud nu ascultă ce spune se întoarse din nou spre Daniel.

— Nu este cu putinţă să vă fi epuizat deja bonurile! Haideţi să vedem!

Daniel căută prin buzunare, însă nu găsi bonurile. Larry deveni nerăbdător.

— Ce s-a întâmplat? Nu trebuie să-mi ascundeţi nimic!

În Daniel se zbătea din nou o amintire vagă, şi acum era necăjit că încercase să şi-o reprime. Acţiunea drogurilor îşi păstra încă pe deplin efectul.

— Trebuie că am avut un vis urât, spuse el, un lucru cam confuz - apoi am luat un calmant Nu pot să-mi aduc aminte pe moment, nici nu merită să mă străduiesc. Dar desigur că nu este în legătură cu faptul că mi s-a schimbat marca. Şi bonurile le-am uitat cu siguranţă în camera mea.

— Presupun, spuse Larry, că nu realizaţi ce înseamnă pierderea bonurilor.

— Ce poate asta să însemne?

Larry părea să se calmeze treptat. Medită, răspunse fără grabă, puteai să-ţi dai seama că gândurile lui erau altundeva.

— Înseamnă că trebuie să vă hotărâţi. Dar este o nebunie. Nici măcar nu aţi absolvit programul de iniţiere. În mod normal 20 000 de secunde îţi ajung o sută de ani, dacă eşti chibzuit câteodată chiar mai mult!

— Dar v-am spus doar ca bonurile trebuie să le fi uitat.

— Şi marca zero?

— Ce înseamnă asta la urma urmelor? întrebă Daniel.

Îşi scoase marca, 000/000/000 - o combinaţie de cifre de-a dreptul deprimantă.

— Că aţi fost exclus, răspunse Larry.

Lua marca lui Daniel din mină, se uită la ea.

— Cum aţi venit de fapt aici?

— Pe jos. Voiam să fac mişcare.

— Da, răspunse Larry, asta înseamnă că sunteți exclus, că nu mai aveţi un loc de muncă la noi, nu mai aveţi apartament, nu mai aveţi nici un drept.

Maud tot mai stătea dezinteresată pe marginea mesei. Se întorsese puţin, aşa încât era îndreptata spre tânărul din camera alăturată. Acesta devenise şi el atent şi o fixa. Se dădu jos de pe masă şi se duse la uşa - cu paşi mici, în aşa fel încât stofa cu ţesătura-fileu a rochiei i se mula pe picioare la fiecare pas. Uşa se deschise, păşi mai departe şi se opri în faţa necunoscutului. Uşa se închise din nou.

Larry şi Daniel priviră scenă fără interes.

— Şi ce înseamnă 000 pe şi aşa mai departe?

— Înseamnă punctul zero al sistemului de coordonate, punctul de plecare şi punctul de referinţă, începutul şi sfârşitul. Zona interzisă. Nici unul dintre noi n-a fost încă acolo. Nimeni nu ştie nimic despre acest loc, se fac numai presupuneri.

— Ce fel de presupuneri?

— Treaptă intermediară, trecere, sală de aşteptare spre alte domenii, însă nu mai întrebaţi, nu pot să vă dau amănunte în legătură cu aceasta. Ia uitaţi!

Se întrerupse.

— Uimitor! Marca este falsificată!

Îşi trecu mâna de câteva ori peste ea - cifrele se puteau şterge, dispăreau.

— Învelişul este veritabil, însă înăuntru o bucată goală de metal. Cifrele vopsite cu un grund. Asta este foarte ciudat.

Daniel interpretă acest lucru ca un element încurajator.

— V-am spus doar...

— Cine v-a jucat oare festa asta?

— Îmi aduc aminte ceva!

Daniel îşi aduse aminte de întâmplarea prin care trecuse ieri cu bărbatul acela cu părul negru, care îşi făcuse de lucru la locul său de muncă, îl urmărise... dar ce se întâmplase mai departe? Poveşti, încercă să urmeze firul

întâmplării, dar în van.

— De ce aţi luat-o la fugă, de ce n-aţi pus în funcţiune sistemul automat?

Daniel îşi dădu o palmă peste frunte, căci tocmai asta făcuse...

— Datele trebuie să fie memorizate.

Încăperea alăturată era goală. Maud plecă împreună cu noul ei coleg.

Se îndreptară în grabă dincolo, se aşezară pe scaune, Larry apăsă pe caseta cu bonurile sale pentru timpul de calcul, în adâncitura laterală de la placa de vizualizare. Semnalul de "pornire" se aprinse: verde. Degetele lui Larry alunecară pe clape, se uita încordat pe ecran... apoi scena se repetă: cel cu părul negru văzut din spate, alergând prin coridor... o altă cameră de luat vederi... ecranul se întunecă.

— Şters, constată Larry.

— Nu se poate face nimic?

— Nimic.

Larry se ridică, îşi luă bonurile de calcul.

— Poate că bărbatul care stătuse înainte aici...

— Unde se află?

— Plecat - cu Maud.

— Poate că se află în apartamentul ei?

Larry apăsă pe clapa audiofonului şi formă coordonatele lui Maud... semnal de apel... fără răspuns.

— O să aflăm noi, spuse Larry. Maud se distrează cu plăcere, dar este loială. O fată bună, chiar dacă îndărătnică. Acum să vedem dacă bonurile dumneavoastră pot fi găsite sau nu!

Bonurile nu puteau fi găsite, nici la locul de muncă şi nici în apartamentul lui Daniel...

Lui Larry i se citea pe chip îngrijorarea, când ajunseră la acest rezultat. Lui Daniel i se părea că Larry începea să bată în retragere, comportarea lui deveni mai rece, ca şi

cum ar fi fost important să păstreze distanţa.

— Deci nu aţi visat, spuse Larry. Ceea ce s-a întâmplat a avut urmări reale. În amintirile dumneavoastră acum ascunse trebuie să se găsească explicaţia.

— Aş putea să iau REVEILLINE, propuse Daniel.

— Nu vrem să ne asumăm nici un risc. Veniţi, sunt prieten cu un medic, un psihiatru. O să vă trateze. Probabil că ne va ajuta şi la interpretarea faptelor.

Se duseră cu liftul în zona unde se aflau medicii, utilizând marca de identificare a lui Larry pentru a-i putea deschide uşa glisantă lui Daniel.

Prietenul lui Larry, Oakley, era genul de om de ştiinţă tânăr - lucid, priceput, sceptic. Avea un păr roşcat, tuns perie, buze subţiri, ochi albaştri, pistrui.

— Abia au trecut câteva ore? Rezolvăm noi asta. Se aşeză la maşina de scris, dădu câteva indicaţii într-un text explicit, apoi un termen codificat, şi uşa blindată de la mixerul cu injecţii, care era încastrat la înălţimea pieptului în perete, se deschise. Prin geamul de observaţie văzură, cum din diferite recipiente de sticlă, se scurgeau într-o fiolă firişoare de soluţie prin tubuleţe transparente, din material plastic, cu o grosime de câţiva milimetri. Un semnal de clopoţel, un altul luminos de culoare verde, şi Oakley deşurubă cartuşul din filet şi îl introduse în sprayul de injecţie. Daniel îşi dezveli încheietura braţului, iar Oakiey apăsă pe butonul declanşator.

— Cât o să dureze?

— Nu mult.

Se aşezară pe nişte fotolii rulante, aduse în grabă, şi nu trebuiră să aştepte prea mult.

— Mintea mi se limpezeşte! spuse Daniel.

Era ca şi cum s-ar destrăma o ceaţa tulbure, ca şi cum s-ar rupe în bucăţi şi ar face să apară un peisaj vast.

— Da, asta a fost. Acum îmi aduc din nou aminte.

Oakley apropie de el un stativ, coborî o placă

înregistratoare deasupra capului lui Daniel. Şedeau în aşa fel, încât peretele de proiecţie se afla în faţa ochilor lor.

— Încercaţi să păstraţi succesiunea cronologică. Vorbiţi tare, comentaţi!

Pe ecran apărură pete, contururi şterse... Oakley modifică fază şi imaginea se clarifică...

Daniel fugea prin coridor... era foarte aproape pe urmele necunoscutului... acesta coti lateral... şi acum fugeau în cerc...

— Apoi o sală mare, cu cupe străvezii pe mese un cărucior pe roţi se apropie mult de mine... un altul... mă prăbuşesc...

Masa... discul care se roteşte... 0,1,0,0,0,1... chipuri nervoase...

— Observ că liftul se deplasează... Încerc să opresc deplasarea... nu reuşesc... mă apropii de Zona Zero... fără posibilitatea de a mă opri... uşa cabinei se deschide...

Daniel tăcu.

— Nimic altceva? întrebă Oakley.

— Nimic.

Daniel ieşi de sub placă şi împinse stativul la o parte.

— Situaţia tipică a unui test psihologic, spuse Larry. Labilizarea, consolidarea situaţiilor tipice, jocul ca simbol al unei puteri superioare.

Daniel dădu din cap aprobator.

— Această explicaţie este aproape de adevăr. Totuşi, cum mi-au dispărut bonurile?

— Se poate să fi fost vorba de un test, fu de părere Oakley, însă nu a fost unul dintre testele obişnuite, aşa cum le efectuăm noi.

Oakley şovăi, se aplecă din nou peste maşina sa de scris, citi lista testelor efectuate cu o zi înainte de pe ecran. Numărul lui Daniel nu figura acolo.

— Nu. Nu este vorba despre un test al secţiei noastre. Desigur că ar putea să fi fost vorba despre o terapie de rutină.

— Greu de crezut, ripostă Daniel înciudat. A fost vorba de nişte întâmplări chinuitoare, care au băgat spaima în mine. Am trăit totul confuz, ca sub imperiul unei paralizii. Mi s-au impus restricţii în acţiunile mele, nu m-am putut opune. A fost extrem de neplăcut. Dacă a fost cu adevărat un tratament al psihiatrilor, atunci aş vrea să fac o reclamaţie.

Oakley bătu în joacă pe clapele maşinii de scris. Fără să se uite la Daniel, spuse:

— De unde să ştiţi dumneavoastră de ce terapie aveţi nevoie? Poate că vă sunt necesare frica şi şocurile, o necesitate care a fost împlinită pe această cale. Poate că vă trebuie din când în când emoţii negative puternice pentru a vă regăsi echilibrul interior. Poate că este vorba de un fel de supapă care să diminueze tensiunile psihice.

— Puţin probabil! Nu am impresia că mi-am regăsit astfel echilibrul interior.

— Mă refer la o posibilitate. În orice caz... sunteţi nedrept cu psihomedicina. În nici un caz nu se construiesc scenarii dezagreabile care să-i fie impuse pacientului. Dimpotrivă, în astfel de cazuri, dirijarea lucrurilor se lasă pe seama pacientului. Se măreşte numai disponibilitatea acestuia de a-şi desfăşura liber imaginaţia, se abat emoţiile şi se întăresc prin feedback. Ceea ce aţi trăit, ar fi în acest caz propriul dumneavoastră produs.

— Şi cum explicaţi pierderea bonurilor?

— Nu afirm că ipoteza mea corespunde adevărului. S-ar fi putut ca şi altceva să vă fi influenţat.

— N-ar trebui atunci să ştie secţia dumneavoastră?

— Credeţi că suntem singurii care avem acces la creierul pacienţilor? Creierul poate fi sănătos din punctul nostru de vedere; există însă şi destule alte cazuri de afecţiuni care nu cad sub incidenţa noastră... de exemplu cele de ordin sociologic. În această direcţie eu nu pot să afirm nimic definitiv, ca individ ai o imagine de ansamblu asupra unui domeniu mic, parţial, al structurii de impact.

— Toate acestea însă n-ar putea explica pierderea bonurilor mele. În cazul unor astfel de măsuri, este vorba doar de o serie de proiecţii, de simulări, de nimic real.

— Nu neapărat. Desigur că modelele de excitare se pot introduce chiar în creier, sau se pot oferi proiecţii de viaţă autentică, prin intermediul unor preparate farmaceutice, de exemplu cu ajutorul unor gaze psihogene, se poate anula controlul, care în mod normal există pe un prag inferior, pentru a indica, în caz de nevoie, caracterul cadru al întâmplării.

Există însă, în afară de aceasta, posibilitatea de-a lega sugestiile cu acţiunile reale, de-a le contopi, deci de-a utiliza, într-o anumită măsură, realitatea drept test şi de a recunoaşte testului o influenţă asupra realităţii.

Daniel se arătă îndărătnic.

— Mi-am irosit deci cu adevărat bonurile sau nu?

— Nu ştiu dacă are sens, răspunse Oakley, să facem distincţie între halucinaţie şi realitate. Ceea ce obţii ca input sub formă de date este real, indiferent dacă aceste date se acumulează în baza unui eveniment real sau nu. Oricum nimeni nu poate să ne demonstreze că mai există altceva decât gândirea proprie... o lume exterioară, alţi oameni, sau prezenţa unei lumi energetice. Ceea ce cunoaştem reprezintă numai descifrarea ei sub formă de date.

Larry se ridică în picioare şi îi făcu lui Daniei un semn.

— Oakley s-a lăsat antrenat în filosofare. Nu mai poţi să faci nimic cu el.

— Se prea poate ca toţi să existăm numai sub formă de agregate de date stocate în memorie, subordonaţi unui anumit program comportamental. Întrebarea privind realitatea ar deveni atunci pur retorică.

În principiu, Daniel era interesat, ce-i drept, de problema pe care o punea acum Oakley, însă momentan îi apărea mai importantă problemă pierderii bonurilor: de asemenea, nu voia să-l jignească pe Larry, lăsându-l să plece de unul

singur; de aceea se ridică şi el, neputându-se însă abţine de a mai pune o întrebare:

— În acest caz, datele, care sunt stocate în memorie, ar constitui o a doua lume interioară, în cadrul lumii de date?

— Nu! răspunse Oakley, care îi însoţi pe Larry şi pe Daniel până la uşă. Într-o lume care e constituită numai din informaţii, nu există altceva decât informaţii. Desigur că se pot stabili o serie de domenii parţiale - inclusiv pe bază de considerente pragmatice, însă nu este nevoie...

Larry îi trase pe Daniel până într-un loc de unde nu-l mai putea auzi pe Oakley.

— Un om simpatic, dispus să ajute. Din păcate este puţin cam sucit. Toate îi vin de la filosofie. Acum nu mai poţi scoate nimic de la el. Veniţi, să vedem dacă s-a întors Maud!

— Ceea ce a spus Oakley îmi clarifică anumite lucruri, fu de părere Daniel. Ce ziceţi despre toate astea?

— N-are sens să discutăm despre aceste lucruri. Chiar Oakley a spus-o: o întrebare retorică. Cu ce trebuie să ne confruntăm... cu date, cu procese reale? Indiferent despre ce este vorba, îţi dă aceeaşi bătaie de cap, pune aceleaşi probleme.

Larry făcu un gest dispreţuitor.

— Ceea ce nu se poate distinge este identic. Drept urmare, nu există nici o diferenţă între o lume adevărată şi una închipuită, adăugă el.

De departe o văzură pe Maud. Le veni în întâmpinare câţiva paşi.

— Din păcate am avut ghinion. Am luat VASAGIN: am petrecut o era plăcută. Când m-am trezit, dispăruse.

Un aer umed, aburind, îl întâmpină. Un zgomot strident - ţipete. Voci ascuţite, ininteligibile.

Ieşi din cabină. Tălpile i se lipiră de podea. Fiecare pas

lăsa o dâră udă.

Ceaţă. O lumină slabă, difuză. Dincolo de masele de un alb-gri, tuburile de neon din tavan erau împrejmuite de aureole sclipitoare. Nu se putea vedea la mare distanţa, poate doar la câţiva metri. În faţa lui se afla un perete, acoperit de picături lucioase. Îşi pipăi drumul mai departe, coti după colţ...

O încăpere mai mare, o sală - ceaţa nu mai era aici atât de densă. Îl întâmpină un vacarm de strigăte.

— Faceţi loc, la o parte!

Un vâjâit ca provenind de la duze puternice. Un vehicul pe pernă de aer, la mică distanţă în spatele său... sări într-o parte. Un primi se găsea la volanul autovehiculului, şi din scaunul său supraînălţat se uita în jos, îşi întorcea capul, cu smucituri bruşte, în toate părţile.

Un ţipăt strident se ridică din vehiculul împrejmuit de o balustradă. Capete de oameni apărură din spatele ei, dispărură, apărură din nou. Nişte chipuri ciudate, inexpresive, cu nasuri scurte, turtite, ochi mari, cu un păr des şi cârlionţat.

Maşina se opri la mică distanţă de Daniel. O uşă batantă se deschise, iar cei transportaţi săriră afară, ţipând din nou din rărunchi, râzând, sughiţând; se înghesuiau, se loveau unul de celălalt, cădeau, iar primi-ul sărea printre ei, le indica direcţia, îi ajută pe cei căzuţi să se ridice, pe unii, care voiau probabil să fugă, îi prindea, îi împingea şi-i trăgea spre un obiect, un fel de maşină a cărei menire Daniel nu o putea pricepe - câteva trepte ducând până la un soclu alungit, fierărie, asemănându-se cu dispozitivul de start al unei piste de curse pentru automobile-robot.

Oamenii mici fugeau spre acel obiect sau erau împinşi încolo, se urcau pe o bandă rulantă, o suprafaţa mobilă, care se deplasa pe două role. Mutanţi? Pitici? Bolnavi? Daniel nu văzuse încă niciodată atâţia degeneraţi la un loc - priveliştea îl îngrozea: capete mult prea mari erau aşezate

pe corpuri slabe şi goale, iar acestui dezechilibru i se mai adăuga un defect psihic: unele cuvinte ţipate strident putea să le distingă, însă îi venea greu să le găsească un înţeles; erau cuvinte fără vreo legatară între ele, poate că era vorba de încurajări, poate de înjurături. Nebuni?

Deodată se simţi apucat de mânecă şi împins spre banda rulantă pe care se aliniaseră acum cu toţii. Vru să protesteze, însă chiar atunci banda pe care stătea se puse în mişcare sub picioarele sale; un fel de balustradă se închisese de jur-împrejurul său. Nu mai putea să coboare, şi dacă nu voia să cadă, trebuia să păşească, la început încet apoi mai repede. Mai făcea încă faţă, însă viteza de deplasare creştea din ce în ce mai mult, ajunse să alerge mecanic, câteva secunde fu cuprins de un soi de ambiţie, de sentimentul că participă la un concurs, iar misiunea ce-i revenea nu-i ridica probleme, putea s-o îndeplinească fără a se strădui excesiv, îi era superior maşinăriei...

Două duzini de făpturi degenerate se căzneau lângă el, un şir întreg de făpturi care tropăiau, pe care el le depăşea în înălţime cu un, cap. Ţipetele lor se auzeau acum mai rar, unele sunau sufocate sau plângăreţe, de aceea sala era acum plină de gâfâieli. Chici negre şi blonde fluturau în aer, braţe slabe căutau sprijin în balustradă...

Daniel îşi dădu seama că oboseşte. Părea că bandă se mişcă tot timpul ceva mai repede decât putea el să fugă; era astfel silit să grăbească ritmul, să fugă mai repede, cu toate că era lipsit de sens să încerce să scape de pe bandă. Balustrada era deschisă numai în faţa şi dacă fugeai destul de repede, puteai să ajungi la platforma salvatoare... Linişte - acum toate întrebările, presupunerile şi aşteptările sale treceau pe planul al doilea, gândurile sale cunoşteau doar obsesia mişcării picioarelor sale, a ritmului său, a oboselii, a ţărmului sigur al platformei.

De ce fugea? Pentru ce? Privirea sa era îndreptată în faţă - acolo se vedea o scală, dispusă vertical, o lumină roşie urca

şi cobora, pendula ba puţin mai sus, ba puţin mai jos - sus, jos. Dedesubt, într-o cupă, se găsea un mic obiect sclipitor, argintiu şi roşu.

I se părea că în coapsele sale se toarnă plumb. Nu era obişnuit să fie supus unor astfel de eforturi, corpul său era mai greu decât al celorlalţi alergători, din stânga şi din dreapta sa. Îşi adună toate forţele, se concentră pentru un mare efort şi mări dintr-o dată ritmul de alergare, pentru a putea să sară pe platformă. Însă la fel de rapid se acceleră şi deplasarea benzii, şi acum trebuia să facă faţă ritmului şi mai ridicat, care scotea din el până şi ultima picătură de energie.

Se clătină, fiind pe cale să-şi piardă echilibrul. Vru să se sprijine de balustradă, însă îşi retrase mâna spasmodic înapoi, încă înainte de a deveni conştient de durere: balustrada era încărcată cu electricitate.

Fugă - şi nici un sfârşit...

Se minună de el însuşi că mai putea să reziste. Picioarele i se mişcau luptând parcă împotriva rezistenţei unei mase vâscoase, efortul de a i se opune era dureros.

Ritmul său începu să scadă...

Şi viteza benzii rulante se micşoră, însă nu suficient, căci tot se deplasa prea rapid...

Daniel se clătină încolo şi încoace, se prăbuşi. Banda îl duse înapoi, se izbi de perete, un şoc electric, se răsturnă, se rostogoli... tot timpul era proiectat în balustradă, se rostogoli din nou pe bandă, se izbi iar...

Linişte...

Doar câteva secunde, apoi din nou ţipete... avide, triumfătoare.

Se simţi ridicat în sus, pus pe picioare. Un primi stătea foarte aproape de el şi-l sprijinea. Primiul îl ţinea de spate, luă obiectul strălucitor, îl despacheta din hârtie, un cocoloş ovoidal, de un maroniu deschis era înfăşurat acolo... Primiul duse mâna la gura lui Daniel, îi îndesă masa moale şi

lipicioasă înăuntru. Daniel se opuse, însă nu putea face nimic contra forţei lui. Trebui să deschidă maxilarele... gura să se umplu de un fel de găluşcă cu gust dulce, pătrunzător... Îşi trase cu greu răsuflarea, se luptă cu un acces de sufocare, înghiţi, o masă păstoasă, lipicioasă i se scurse pe la colţurile gurii, tuşi...

Ce era mai rău trecuse, masa se dizolvă repede, înghiţi o parte din ea, iar o parte o scuipă.

Între timp, primi-ul îl târâse cu el şi îl împinsese spre un vehicul pe pernă de aer... se văzu brusc în mijlocul făpturilor mici, care, ce-i drept, tot mai ţipau, dar nu la fel de tare, neliniştea lor părea să fi pierdut din intensitate. Unii dintre ei zăceau pe jos şi lingeau din mâncarea dulce, îşi mânjeau cu acest prilej mâinile şi faţa, mestecau şi plescăiau.

Vehiculul se puse în mişcare.

În scurtă vreme, luneca cu repeziciune, printre nori de aburi, prin coridoare lungi, cotea, iar întotdeauna când lua curbele, omuleţii cădeau unii peste alţii, se răsturnau reciproc, chiţăiau, se certau. Atunci se apropiau mult de Daniel, căci suprafaţa utilă era mică, iar spaţiul - strâmt. Daniel putea să le simtă mirosul, care îi aducea aminte de cel de piele parfumată şi excremente, îl atingeau fără ruşine, cu pielea lor deschisă la culoare, umedă şi moale, ceea ce îi era extrem de neplăcut. Şi pielea sa era umedă de sudoare, iar pe îmbrăcămintea să se depuseseră stropi de apă, care îngreunau materialul, iar cracii pantalonilor îi atârnau moale şi i se lipeau de genunchi.

Se opriră, iar uşa batantă se deschise. Ajunseseră la intrarea unei încăperi vaste, în aşa fel încât pe lângă autovehicul nu se mai putea trece. Ceilalţi se îmbulziră să iasă, iar când Daniel rămase pe loc, doi primii veniră în fugă şi îl ridicară fără să-i dea drumul. Se înţeleseseră probabil fără vorbe - poate din priviri - căci, ca la un semnal, începură să-i scoată hainele. Daniel se opuse, însă acest

lucru nu-i folosi la nimic, căci primii erau mai puternici. Nu se purtau cu el în nici un caz brutal, gesturile lor erau grijulii, uzau de forţa lor cu menajamente, superioritatea lor apărea obiectivă. Nu erau deloc impresionaţi, nu ascultau ceea ce el încerca să le explice, probabil că nu înţelegeau. Acţionau îndemânatic, fără greş, repede şi iată că se afla deja gol printre ceilalţi.

Încăperea era complet goală, podeaua era din material plastic cu striaţii şi mirosea a fenol. Până acum totul se petrecuse într-o atmosferă plăcută de căldură, te simţeai aici - Daniel trebuia să recunoască în sinea lui - mai bine fără îmbrăcăminte, însă situaţia era totuşi destul de penibilă: şederea între făpturile acestea goale, cu forme monstruoase, de sex feminin şi masculin, aşa cum se putea vedea, cu toate că organele sexuale erau prea puţin dezvoltate, fiind degenerate. Însă deodată începu să adie un vânt răcoros peste ei, iar în acelaşi timp răsună un clinchet de clopoţei. Daniel văzu cum ceilalţi se aşază pe vine şi - nu-şi putea crede ochilor - îşi goleau băşicile şi intestinele pe podea. Se lăsau pe vine chiar acolo unde se aflau. Daniel se strădui să nu bage în seamă această scenă respingătoare, însă trebui să constate enervat că şi pe el îl încercă, începu brusc să-l frământe... poate din pricina curentului de aer de pe trupul său umed şi gol. Încerca să reziste presiunii, rămase rigid, în poziţie verticală şi constată că poate să-şi stăpânească trupul. Imediat după aceea simţi, ca o răsplată, cum curentul de aer devine mai cald - un şuvoi îi atinse apoi degetele mari de la picioare - apă, fierbinte, dar suportabilă, se scurgea undeva, apoi veni un nou şuvoi... Din nou cei doi primi apărură lângă el. Se simţi apucat, obligat să se aşeze pe vine, şi atunci cineva începu să umble pe la fundul său - profund revoltat trebui să accepte situaţia, fesele îi fură îndepărtate, i se introduse un supozitor.

Se ridică din nou în picioare, ţinut în continuare de primii;

trecură numai câteva secunde şi prin intestinele sale începu o frământare şi simţi deja un gol şi o slăbiciune în burtă, o apăsare elementară, încât abia se mai putu lăsa pe vine - acum paznicii îi dădură drumul - şi începu să elimine fecalele, în şocuri, spasmodic, gâfâind.

Slăbit, cu genunchii tremurând, se ridică - jos era un miros care se răspândea încetul cu încetul, imposibil de suportat, însă imediat veni o pală de vânt mirosind puternic a fenol, caldă şi plăcută, care producea însă ameţeală...

În jurul său începu din nou vacarmul de ţipete, tulburarea - se încăierau, se fugăreau, se loveau reciproc; el stătea pierdut în mijlocul acestei harababuri, până când una dintre făpturile de sex feminin, dintr-un motiv oarecare, îl băgă în seamă, se apropie de el, scoase un strigăt şi-l arătă cu degetul. Acum se apropiară şi alţii, îl înconjurară, îl fixară cu privirile. Cei mai curajoşi începură să-l atingă cu mâna, îl pipăiră, deveniră din ce în ce mai obraznici, îl ciupiră, îi atinseră cele mai intime părţi ale corpului.

Daniel încercă să se apere, însă veneau din toate părţile, erau prea mulţi, se simţea rupt în bucăţi... Deodată se auzi un vuiet puternic răsunând prin încăpere şi nişte jeturi subţiri de apă fierbinte ţâşniră din toate părţile, prin nişte ajutaje plasate în pereţi, loveau în pielea neprotejată. Unii dintre ei căzură şi încercară să scape, în patru labe, de potopul care năvălea.

Daniel crezu mai întâi că este vorba de o măsură pentru protecţia sa, însă după puţină vreme îşi dădu seama că nimeni nu reacţiona cu teamă sau măcar surprins, dimpotrivă, în rândurile lor se auzi un chiot, îl lăsară în pace şi se puseră în faţa jeturilor. Încercau să fugă în calea acestora, alunecau, se tăvăleau pe podeaua care era acoperită cu apă până la o înălţime de o palmă, se stropeau reciproc, săreau în sus şi tropăiau cu ambele picioare în freamătul şi potopul acesta.

Deodată în aer apăru ceva alb, bule, spumă, poate că în

apă se găsea acum un agent special - săpun, deodorant. În scurt timp fură acoperiţi de fulgi de spumă, aveau spumă pe faţă şi spumă li se aşeza pe capete ca nişte căciuli.

Din nou o schimbare, acum apa deveni mai rece, chiar rece de-a binelea, izbucniră ţipete de plăcere sau de neplăcere, nu puteai să le distingi - spuma dispăru... apa se opri. Apăru o ceaţă fină din aerosoli, mirosul fad al uleiului. Se auziră gâlgâituri de la o seamă de orificii ascunse de evacuare a apei, iar ajutajele practicate în perete erau acum închise.

Acum se împingeau, se înghesuiau şi se dădeau reciproc la o parte în drum spre vehicul. Uşa batantă se închise, iar vehiculul se puse în mişcare. În faţă stătea un primi, care conducea, uitându-se din când în când în spatele lui. Daniel îşi cucerise un loc la balustradă. Ceilalţi abia dacă puteau să privească puţin deasupra, pentru ei fiind vorba de o barieră eficientă, nu însă şi pentru el. Când cotiră după un colţ, sări peste balustradă, se împiedică, căzu, se aruncă repede la o parte... şi dispăru deja din câmpul vizual. Glezna îl durea... scrintita? ruptă?

Se ridică în picioare şi încercă să păşească... simţi o durere înăbuşită, care devenea ascuţită atunci când îşi lăsa greutatea pe piciorul respectiv.

Nu putea rămâne aici. Se uită împrejur - o încrucişare de coridoare, pline de ceaţă, pătrate de lumină tulbure. Alese la întâmplare o direcţie şi înainta şchiopătând.

Avansa cu greutate. În această stare trebuia să evite orice întâlnire cu paznicii. Ce-i drept, era vorba doar de nişte simpli primii, însă din punct de vedere fizic îi erau superiori şi acum numai asta mai conta.

De mai multe ori se opri locului şi ascultă cu atenţie - fiecare pas pe podeaua umedă producea un zgomot care semăna cu un plescăit - astfel va putea remarca din timp dacă se apropie cineva.

În această zonă a labirintului nu se mişca nimic. Într-un

rând pătrunse într-o încăpere, unde se găseau exemplare ceva mai mari din omuleţii aceia ciudaţi, aşezate în mai multe rânduri, pe priciuri; dormeau sau se găseau într-o stare de somnolenţă, căci nu se mişcau. Un perete acoperit cu un mare tablou de comandă - iar un automat funcţiona, se vedeau punctele luminoase care sclipeau, indicând conţinutul memoriei. De la capătul priciurilor ieşeau cabluri care duceau până la un fel de căşti, care erau aşezate pe capul celor culcaţi.

Daniel ieşi şchiopătând din încăpere, însă durerea deveni încetul cu încetul insuportabilă. Se odihnea din ce în ce mai mult, sprijinindu-se de perete, în timp ce ţinea piciorul bolnav ridicat.

O încrucişare de coridoare - încotro ducea? Nu ştia, în ce direcţie s-o ia. Liftul, care nu ascultă, de comenzile sale, nu îi folosea la nimic, iar alte ieşiri nu cunoştea.

Nişte aplauze slabe - undeva, în fundul coridorului. Se îndreptă spre partea stângă a acestuia şi de aici se auzea un zgomot, care se apropia. Îi mai rămăseseră două direcţii de ales. Era indiferent încotro se îndrepta. Sări într-un picior înainte, sprijinindu-se de perete.

Şi aici se auzeau aplauze slabe... Daniel se opri, deoarece şi piciorul său sănătos cedă, se îndoi. Zăcea acum la pământ, incapabil să mai facă vreo mişcare.

Paşii se apropiară, se auzeau bâjbâind dincolo de peretele de ceaţă - încă nu se putea vedea nici o făptura - numai din când în când câte o umbră, care întuneca albul tulbure al luminii, contururile unor siluete greoaie...

— Daniel, vino!

Se mai auzeau încă zgomotele aplauzelor, ecouri şterse, picături şi murmure în depărtare, de după perdeaua de lumină.

— Daniel, vino!

Aburi de ceaţă, paşi - acum foarte aproape, un văl de picături argintii, umbre gigantice, care se clătinau.

— Daniel, vino!

O voce îl chema, îl îndemna, îi străpunse letargia. Se întoarse: în perete apăruse o deschizătură, o placă din material plastic se ridicase, se dăduse la o parte, un braţ, o mină, care se întindea spre el.

Încerca să se ridice... nu reuşi. Aşa că se târî până la acea deschizătură, se strecură prin ea - în jurul său semiobscuritate, numai de la o fâşie de pe perete venea o lumină slabă şi gălbuie.

— Sper că aţi petrecut o zi frumoasă!

Pamela. Împinse placa peretelui la loc. Aceasta se închise etanş. Aici nu era ceaţă, umezeală, ci numai o căldură apăsătoare, uscată.

— Veniţi, Daniel!

— Nu izbutesc - sunt rănit - piciorul - scrintit, poate rupt.

— Se rezolvă asta!

Pamela se aplecă deasupra lui Daniel, îl mângâie pe păr, îl sărută.

— Aşteptaţi aici, vin imediat înapoi!

Era singur. Numai un perete subţire îl despărţea de zona omuleţilor îngrozitori... nu puteau fi mutanţi, căci prea semănau unul cu celălalt. Un perete tare, termoizolant, fonoabsorbant. Zgomotele care pătrundeau erau atenuate. Se auzeau ciocnituri, ca şi cum cineva s-ar fi lovit de nişte obiecte goale pe dinăuntru, un ţipăt strident de la mare depărtare.

Când stătea liniştit, durerea se mai potolea şi nu mai era atât de ascuţită. Daniel se uită în jurul său - avea prilejul să cunoască o nouă zonă a centralei: terenul din spatele pereţilor netezi, dincolo de elementele de placare, din culise, zona instalaţiilor tehnice, a căilor de aprovizionare, a cablurilor şi conductelor. Aici undeva trebuia să se afle dispozitivele de împrospătare a aerului, bucătăriile automate, instalaţii chimice. Simţea ceva tare sub genunchii săi - puţin deasupra podelei trecea o şină. O pipăi

- simţi un tremur uşor al metalului, o oscilaţie şi o vibraţie, scurt timp ceva, mai puternice, apoi din nou mai slabe.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu semiobscuritatea, apăreau din ce în ce mai multe detalii. Din pereţi se iveau sârme împletite, se uneau alcătuind un cablu gros care se întindea de-a lungul zidului. Prin încăperea îngustă treceau de asemenea mai multe ţevi groase, într-un rând se auzi un zgomot răsunând pe coridor, undeva în spate şi se putu distinge un ecou care vui puternic, de mai multe ori, încolo şi încoace.

Durerea din gleznă îl mai lăsase. Daniel încercă să se ridice, crezu pentru o clipă că piciorul îşi revenise şi că ar putea să-l folosească din nou, însă atunci când calcă cu grijă pe el, o durere ascuţită îl făcu să tresară iarăşi, se împiedică, se sprijini de perete... se lovi de un obstacol, ceva cedă, aproape căzu... Se lăsă cu greutate pe podea. După ce bătăile puternice de inimă mai începură să se domolească, văzu despre ce fusese vorba. Un capăt de sârmă atârna în jos, deci rupsese o linie electrică. O legătură fusese întreruptă, un anumit întrerupător nu mai funcţiona, un apel va rămâne fără răspuns, o indicaţie va fi ignorată, o comunicare era blocată, un dispozitiv de control era scos din funcţiune; cineva care va dori ceva, va voi să facă ceva sau vă voi să împiedice ceva va aştepta zadarnic şi va observa că sistemul tot nu este perfect.

Un zgomot din întunericul coridorului - slab, dar crescând în intensitate şi rapiditate, un pocnet slab şi o rostogolire. Ceva se apropia, o formaţiune întunecată, braţe cu cleşti de apucare, un ochi gigantic, care clipea...

Daniel încercă să,fugă. Se târî câţiva metri mai departe, se trase pe piciorul sănătos mai încolo - mult prea încet.

Formaţiunea nu se apropie de el, ci se opri acolo, unde se împiedicase el, iar ochiul se roti, examina locul de jur-împrejur.

După aceea membrele se mişcară ca nişte picioare de

păianjen, o structură conică, fixată pe un braţ telescopic, ieşi în afară. Un şuierat, o pendulare încolo şi încoace...

Sârmă care atârna fusese îndepărtată, iar capul conic al aparatului se deplasă spre un loc al peretelui, se mişcă încet şi uniform pe o linie dreaptă prin aer, lăsând după trecerea sa o urmă de un cafeniu deschis după el...

Linia electrică era din nou acolo unde se aflase mai înainte, sistemul era din nou complet, ordinea fusese restabilită. Formaţiunea - un cărucior-robot, se deplasa pe o şină metalică. Într-un loc anume se găsea un centru de dirijare, creierul unui sistem de control, care era omniprezent. Probabil că nici nu se oprise vreo instalaţie din funcţiune, probabil că existau dispozitive de siguranţă pentru toate tipurile de defecţiuni - cu toate că oamenii nu aveau ce să caute în acest domeniu.

Pamela? Ce căuta ea aici? Cum putea cineva să-şi facă apariţia aici? Se putea duce în aceste locuri o viaţă proprie? Puteai oare să exerciţi vreo influenţă de aici asupra cursului evenimentelor din cealaltă parte? Puteai să provoci defecţiuni, să sabotezi?

Daniel ţinea ochii închişi, căci epuizarea îl dobora. Nu adormi, dar nici nu era treaz, moţăia pur şi simplu, iar prin faţa ochilor săi se perindau chipuri, scene dintr-un trecut recent, fără vreo succesiune logică, ci de-a valma. Aţipi, fără că imaginile să dispară - se trezi speriat...

Pamela stătea lângă el. Adusese două cârje. Îl ajută să se scoale şi i le puse la subsuori. Piciorul bolnav fu tras în sus, îndoit, cel sănătos îl ducea, când îşi lăsa greutatea în faţă, ceea ce era dificil, datorită tuburilor şi cablurilor de pe podea, înainta încet. Deseori spaţiul se îngusta, pe pereţi erau diferite conexiuni, aparate mecanice şi chimice, aparate de luat vederi, însă în apropiere de podea, deasupra şinei, rămânea întotdeauna ceva loc liber.

Existau puncte de încrucişare şi existau ramificaţii, treceri spre etaje inferioare, însă ei rămaseră la acelaşi nivel. Se

opriră într-un loc mai larg al gangului. Între contacte dezizolate se găsea un soclu masiv, de unde se auzea un zumzăit, iar pe un mănunchi din mai multe tuburi încolăcite, se găseau nişte pături. Daniel se aşeză pe ele, iar Pamela îl acoperi şi îngenunche lângă el. Pe o reţea de sârme ale unei conexiuni ea aşezase o valiză cu aparate medicale. Scoase un spray injectant şi pulveriză un lichid analgezic. Apoi se ocupă de piciorul lui, aplică cu o pensulă un lichid rece ca gheaţa, scotoci în valiză şi scoase o cutiuţă, îndreptă un ecran parabolic spre gleznă şi îl puse în funcţiune. Îl mânca şi-l gâdila, dar nu-l durea. Daniel avea însă senzaţia clară că ceva separat se suda, os de os, carne de carne.

Pamela tot mai era în genunchi lângă el, aplecată deasupra sa, îl mângâie pe obraji, pe gât, pe umeri.

— Ştii tu ce este o mamă? îl întrebă ea cu delicateţe.

Daniel scutură din cap:

— Nu.

— Eu sunt mama ta, spuse ca energic. Şi tu eşti copilul meu.

— Da, răspunse Daniel.

— Trebuie să-mi spui totul. Trebuie să ai încredere în mine. Numai eu pot să te ajut.

— Numai tu, spuse Daniel.

— Bietul băiat! spuse ea. Ce-au făcut din tine! Dar oricare ar fi vinovăţia ta - mama îţi iartă totul. Asta a fost întotdeauna aşa, şi totdeauna va rămâne aşa.

— Da. Da.

— Tu eşti altfel decât toţi ceilalţi, asta am simţit-o de la început, chiar înainte de a te fi cunoscut cu adevărat. Dar şi ceilalţi şi-au dat seama. De aceea te hăituiesc dintr-o stare de disperare în alta. Ce groaznic că se pot întâmpla astfel de lucruri înspăimântătoare.

Tăcu. Îl mângâie şi începu din nou.

— Pot să te ajut, sunt singura care pot să-ţi dau ajutor.

Dar trebuie să-mi spui totul. Unde ai fost? De unde vii? Ce ai făcut - afară?

Ce făcuse? Trebuia să-i spună Pamelei, dar ce se întâmplase de fapt?

— De ce îmi ascunzi ceva, am doar intenţii bune cu tine? Spune-mi şi totul o să fie bine.

— Nu ştiu.

— Nu ai voie să minţi, sigur că ştii. Cine ţi-a interzis să vorbeşti? Nu ai nici un motiv să taci. Gândeşte-te cât de răi sunt! Ai fost îngrozitor de singur, acum s-a terminat. O să-mi povesteşti totul, nu-i aşa?

Daniel voia să-i povestească, desigur, totul. Venise de afară, de undeva. Îşi petrecuse - din ziua maturizării - viaţa într-unul dintre oraşe, ca toţi ceilalţi? Exista oare ceva deosebit, care se întâmplase cu el? Într-un anume ungher al creierului său se găseau amintirile respective - dar erau blocate. Exista oare vreun cifru, vreo cheie? Încerca să se concentreze; pe frunte îi apăru sudoarea. Undeva, ceva? Existau domenii ascunse - lucruri, persoane, întâmplări? O viaţă fantastică, o posibilitate de mişcare neîngrădită? Soare, furtună şi stele? Prieteni şi duşmani? Misiuni şi scopuri? Observă că se apropiase mult de acele amintiri.

— Acolo era...

— Ce era? Spune-o, iubitule!

Pamela îl mângâia pe frunte cu mâna, faţa ei era, deasupra feţei lui, expresia din ochii ei...

Pierduse firul. Degeaba.

— Nu ştiu nimic!

— Asta-i urât din partea ta! O să trebuiască să te pedepsesc. O să fac să te doară! Uite aşa.

Deconecta aparatul care emitea radiaţia vindecătoare spre piciorul său.

— Efectul injecţiei durează numai puţină vreme! Piciorul tău nu este încă complet vindecat; mai exact: este rupt, ca mai înainte. Simţi?

Pamela se ridică puţin în sus, iar mâna, care mângâiase cu puţin timp înainte delicat pieptul său, îi apucă acum încheietura piciorului şi o întoarse scurt într-o parte. Durerea apăru din nou, imediat, mai puternică decât înainte.

— Şi aşa!

Ea întoarse piciorul cu o smucitură în cealaltă parte şi el încercă să întoarcă piciorul în acelaşi timp, însă acest lucru îi reuşi numai în mică măsură. Ea făcu aceeaşi mişcare, apăsă până când simţi rezistenţa opusă de tendoane şi ligamente, mişcă după aceea încet, în sus şi în jos.

— Pamela nu face asta. Doare groaznic! gemu el.

— Trebuie să-mi spui totul! Atunci încetez imediat.

— Dar nu ştiu nimic! Nu ştiu nimic...

Gemu deznădăjduit.

— Sunteţi un om cu adevărat dificil, spuse Pamela.

Dădu deodată drumul piciorului, iar căderea acestuia ridică din nou intensitatea durerii la maximum. Totul se întunecă în jurul său, pentru o clipă, simţi o zdruncinătură uşoară. Când deschise ochii, mediul înconjurător se schimbase. Tot mai stătea pe pături, însă se găsea pe o masă şi era înconjurat de oameni: Solla, Fenner, colegul acestuia, Figueira, Miriam şi necunoscutul cu părul închis la culoare, care îi furase geanta.

— Stefano, arată-i geanta! porunci Pamela.

Individul cu părul închis se apropie, ţinând ceva sus.

— Aveţi geanta mea, spuse Daniel.

— Da. Vi s-a dat un duplicat. Noi avem geanta adevărată. Noi avem şi ce este înăuntru.

— Ce este?

În ciuda confuziei care domnea în mintea sa, interesul pentru trecutul lui nu se stinsese - chiar şi numai pentru a-i putea povesti în sfârşit totul Pamelei. Căci atunci şi-ar găsi liniştea...

— Chiar nu ştiţi?

— Nu.
— Arată-i!

Stefano băgă mâna înăuntru, scoase un bileţel de acolo şi i-l puse în faţa ochilor. Daniel citi:

Pavel 106
Greg 109
Josef 183
Tibor 165
Sonia 185
Dan 182
Apel în caz de nevoie 200

Daniel lăsă ca numele să-şi producă efectul asupra sa. Da, îi trezeau amintiri. Ele reprezentau cheia. Dar pentru ce? Totul se găsea într-un trecut îndepărtat, separat de lumi întregi. Nume, numere, o viaţă plină de aventuri...

Cheia nu deschidea, numele nu prindeau contur. Ele răscoleau numai simţăminte - speranţă, teamă, tensiune, invidie. Ceea ce era legat de ele rămase învăluit în întuneric, în van.

— Ce vă spun numele acestea?

Daniel dădu din umeri şi îşi întoarse capul într-o parte.

— Chiar n-o fi ştiind nimic?
— Acum nu mai putem să îl menajăm!
— Atunci încercaţi dumneavoastră, vă rog.

Daniel simţi, cum braţul său fu ridicat... ţiuitul unei injecţii. Un gol...

Paşi care bâjbâie în necunoscut, o respiraţie puternică, chiar lângă el. Ceaţa dădea la iveală făpturile ei palide.

Daniel nu se opuse, atunci când doi primii îl apucară de subsuori şi îl luară.

Multă vreme ţinu ochii, închişi... atunci când îi deschidea, vedea mereu aceeaşi imagine, coridoare învăluite în ceaţă, corpuri de iluminat care străluceau strident, după un văl de

mici picături turbionare. Daniel simţi cum este aşezat pe un suport moale, un lichid plescăi lângă el, începu să se ridice... se afla într-o cadă, care se umplea fără zgomot. Masă inertă, oscilantă, maro îi cuprinse spatele, îi umezi părul, trecu de urechile sale... zgomotul din afară, plescăiturile şi târşitul, picuratul şi prelingerea, ecoul înfundat şi ţipătul ascuţit din depărtări, toate încetară. În locul acestora - un fâsâit, din când în când sunete metalice, asemănătoare loviturilor de gong. Lichidul se ridică şi mai sus, îi atinse obrazul, gura, pătrunse între buze, înăuntru - un gust fad, dar nu neplăcut - îi acoperi ochii, pe care îi ţinea deschişi... era o greutate moale, delicată, care îl alina, nimic străin împotriva căruia trebuia să te aperi, o esenţă conservantă... simţi asta atunci când umezeala îi atinse şi acoperi orificiile nazale. O cantitate mică pătrunse înăuntru, fără să irite... Putea să respire lichidul.

Toate excitaţiile din exterior se destrămaseră. Îşi ascultă străfundurile, căci acum avea timp s-o facă... o bătaie înceată, înăbuşită, un joc de supape, de deplasări, pulsaţii, ritmuri...

Toată lumea era acum în el...

Larry îl sfătuise să se ducă la recepţie, să povestească ce s-a întâmplat, să se informeze dacă poate să capete o altă marcă de identificare şi o mică provizie de timp de calcul, pentru a-şi continua lucrul, însă acolo toată lumea ridică din umeri.

— Pentru acest caz nu există instrucţiuni. Trebuie să faceţi tot ce puteţi ca să primiţi înapoi marca şi bonurile, apoi o să mai vedem noi.

— Atunci nu mai am nevoie de ajutorul dumneavoastră, replică Daniel. Îi devenea din ce în ce mai clar că fără marca de identificare şi fără timpul de calcul nu mai avea nici un fel de drept.

Se întoarse la Larry, care păru la început puţin cam iritat că a fost din nou deranjat, însă apoi îi chemă pe Maud şi pe Benedikt la o discuţie.

Se întâlniră în încăperea unde îi cunoscuse pe Larry şi pe Benedikt. Spre mirarea lui Daniel, mai era cineva de faţă: tânărul pe care îl găsise ieri la locul său de muncă. Benedikt îl prezentă - se numea Gunnar, Gunnar 037 pe 170 pe 155.

— Numărul meu! spuse Daniel.

— Trebuie să înţelegeţi, zise Benedikt, suntem într-o situaţie penibilă. Gunnar ne-a fost repartizat... acum face parte din echipa noastră.

— Şi eu?

— Din păcate au intervenit nişte împrejurări care fac imposibilă colaborarea mai departe. Dumneavoastră personal ştiţi cel mai bine. S-a produs o încurcătură extraordinar de nefericită, în care aţi fost antrenat. În alte împrejurări, am fi putut conlucra decenii la rând. În orice caz, nu pot să vă declar cu totul nevinovat: aţi acţionat nesăbuit!

Treptat, Daniel începu să-şi dea seama cât de cumplit îl lovise nenorocirea. Încerca să explice totul, însă fără succes. Îi asigură că ajunsese într-o situaţie fără ieşire, că n-ar fi avut de ales, că n-ar fi putut acţiona altfel, că nu ar fi fost conştient de urmări, că el este cel mai surprins dintre toţi. Spuse că a fost narcotizat, că nu a mai fost stăpân pe simţurile sale, că nu ar fi avut însă intenţii rele, că este nevinovat, că ar vrea să facă totul pentru a clarifica această situaţie, că în viitor va acţiona cu siguranţă cu mai multă înţelepciune, că ar fi tras învăţăminte din nenorocirea să, că ar preţui cel mai mult rămânerea printre ei, că s-ar fi obişnuit deja, că le-ar putea fi folositor în munca lor. Îi rugă să nu fie neînduplecaţi, să facă numai de această dată o excepţie, să-l creadă că li se va arăta recunoscător şi că nu va putea exista nimeni altcineva - în afară de cazul când i se va întâmpla ceva asemănător lui - care se va lupta atât

de mult pentru ei, care îşi va pune toate interesele proprii pe planul doi, dacă se va ivi vreodată cazul, când unul dintre ei - ceea ce s-ar putea întâmpla, la urma urmei - va avea nevoie de ajutorul neprecupeţit al altuia.

Ceilalţi se uitară stingheriţi unul la celălalt.

— Ce putem să facem? întrebă Larry.

— Nimic, răspunse Benedikt. Am făcut tot ce ne stătea în putinţă, ne-am străduit - nici nu vreau să pun la socoteală faptul că situaţia nu este plăcută nici pentru noi; se va vorbi despre noi, despre ce s-a întâmplat, întotdeauna cade o umbră pe cei din jur.

Tăcu. Deoarece Daniel nu se urnea din loc, o rugă pe Maud:

— Condu-l afară!

Maud se ridică - îl privi compătimitor pe Daniel, şi această compasiune îl ruşina mai mult decât orice altceva. Se ridică, se întoarse spre Benedikt:

— Nu mai am probabil voie să vin în aceste încăperi.

— Din păcate, nu. Sperăm că aţi avut o zi frumoasă!

— O zi frumoasă, azi, murmură Daniel.

O urmă pe Maud până la intrare. Sistemul de control verifică marca lui Maud - uşa se deschise.

— Păcat, spuse Maud, că trebuie să ne despărţim astfel. Sau mai vreţi să ne culcăm o dată?

— Mulţumesc, spuse Daniel. Sper că dumneavoastră o să aveţi o zi frumoasă!

— Asta sper şi eu! răspunse Maud.

Se retrase. Uşa glisantă se închise în urma ei.

Daniel nu avea nici locuinţă şi nici loc de muncă. Cu toate acestea, nu-i lipsea nimic. La tejghele primea cubuleţe de mestecat şi băuturi, tablete de activizare şi capsule de mirosit, iar în camerele de proiecţie putea să urmărească jocurile. Cea mai mare plăcere îi făcea să stea la etajul cel

mai de sus, direct sub acoperişul transparent, care separa centrala de lumea exterioară, de mare. Deseori hoinărea ore întregi prin coridoare şi oricât de lungi erau toate luate la un loc, el avea totuşi impresia că le cunoaşte pe toate; însă probabil că asta se putea pune şi pe seama faptului că toate arătau la fel. La început mai acosta ocazional câte o fată şi aranja lucrurile în aşa fel, încât se duceau în camera ei. Mai târziu însă, tot mai multe începură să refuze, nici măcar nu acceptau un flirt, îl evitau - părea că el s-ar fi schimbat într-un mod straniu, ca şi cum s-ar vedea pe el o pată.

Cine nu are de lucru, cine aşteaptă numai că timpul să treacă, observă şi simte altfel decât aceia care, tot timpul hăituiţi, trebuie să-şi vadă de lucru şi de plăceri. Casa lui era acum scheletul coridoarelor şi camerelor de aşteptare, însă tocmai de aceea putea să-şi facă o imagine mai completă asupra întâmplărilor care aveau loc după pereţi. Unii erau transparenţi şi se sprijinea de aceştia, cu obrazul lipit de sticlă, urmărind ce se petrece dincolo. Însă şi pereţii opaci dădeau la iveală secrete, se auzeau zgomote, se simţea o vibraţie înăbuşită, se vedeau oamenii care ieşeau pe uşi sau dispăreau în spatele acestora. Îi privea cu atenţie, îi urmărea, le descifra programul. Astfel trebuiau să-i sară în ochi aceia care nu aveau un program, care, hoinăreau asemenea lui. Erau doar câţiva. Observându-i pe aceştia, îşi dădea seama ce-i diferenţia pe excluşi de ceilalţi: anume faptul că îmbătrâneau iremediabil - pielea începea să li se încreţească, coloana vertebrală, să se curbeze, mâinile începeau să le tremure, vocea le suna spartă.

Pe unul dintre ei, un omuleţ cu păr cărunt, netuns şi cu un chip, unde ridurile formau un păienjeniş dens, îl întâlnea mai des decât pe ceilalţi. Părea că fiecare dintre ei urmărea să-şi încrucişeze drumurile cu ale celorlalţi. Totuşi dura săptămâni întregi până intră în vorbă cu câte unul din ei.

La început vorbeau despre băuturi, despre capsulele de mirosit, despre confortul oferit de scaunele unde dormeau când erau obosiţi - şezând, pentru a nu bate la ochi. Abia mai târziu ajunseră să discute despre situaţia în care se aflau.

— De cât timp sunteţi exclus? întrebă Daniel.

— N-am numărat anii - poate douăzeci de ani, poate patruzeci, nici nu mă mai gândesc la asta. Mult mai mult mă preocupă întrebarea, cât o să mai rezist. Dar orice s-ar întâmpla - de integrare nu scapă nimeni.

— Dacă nu eşti de acord...

— Atâta vreme cât pot să gândesc şi să vorbesc, refuz. În clipa când voi suferi o afecţiune care-mi răpeşte această posibilitate, trebuie să hotărască alţii pentru mine. Atunci tot nu îmi rămâne altceva de ales. Sistemul este astfel conceput încât să menţină viaţa.

— Din zi în zi sunt mai obosit, este greu de crezut că ne mai aşteaptă încă un început. Nu există altă posibilitate de a pune capăt acestei situaţii?

— Ba da, există una: integrarea de bunăvoie. Puteţi să vă prezentaţi acolo oricând: 010 pe 010 pe 001. Acolo aţi fi preluat cu bucurie.

— Nu ştiţi alte amănunte în această privinţă? O să mai ai simţăminte? Dar o conştiinţă proprie?

— Nu ştiu, dar o să aflu destul de curând. Şi dumneavoastră de asemenea.

Bătrânul se ridică cu greutate şi dispăru în adâncul coridorului târându-şi picioarele.

Daniel observă că devenea mai fragil şi mai slab. Sprijinindu-se pe cârje, se târa prin coridoarele fără sfârşit, iar atunci când era epuizat, se cufunda fără vlagă pe o bancă sau pe un scaun, care se găseau pretutindeni din belşug şi privea în gol. Nu vedea oamenii care treceau prin faţa sa, şi nimic din jocurile de culori de pe pereţii de proiecţie. Adormea pentru puţină vreme, se trezea, o

pornea mai departe, se aşeza, dădea pe gât câteva înghiţituri de bere albastră, dormea, hoinărea...

Cu aceste prilejuri îşi frământa necontenit mintea. Gândirea sa funcţiona încă. Încetul cu încetul se contura un plan în capul său. Cu cât se configura mai bine, cu atât i se părea mai puţin că ar fi un rezultat al reflecţiilor sale. Părea mai degrabă că ceva din subconştientul său se infiltra încet, încet, cu timpul, devenind însă treptat un tot, greu de exprimat, având consecinţe incerte, însă realizabil şi necesar. A mai ezitat mult timp. Chiar atunci când a luat hotărârea definitivă, nu se grăbi, mai rămase câteva zile bune prin coridoare, se plimbă prin toate ungherele, ca şi cum ar fi vrut să memoreze planul reţelei de căi de acces din această construcţie complicată.

Deseori stătea într-un fel de sală de aşteptare, o hală, care era goală, având numai câteva scaune aşezate la întâmplare, şi privea neclintit, o uşă prin care intrau unii - nu mulţi - însă nu mai ieşea nici unul.

Într-o bună zi s-a sculat, s-a sprijinit bine în cârje şi s-a dus, fără să se oprească, fără să se uite împrejur, spre uşa aceea.

De săptămâni de zile nu i se mai deschisese nici o uşă. Aceasta i se deschise. Păşi imperturbabil mai departe. Uşa se închise după el, însă nu remarcă acest lucru.

Mergea printr-un coridor interminabil, încet... dacă a avut vreodată timp la discreţie, atunci acum era acest moment.

Coridorul se sfârşi. Încăperea care se găsea în faţa sa era gigantică. Peretele de vizavi nu se vedea, tavanul era scăldat într-o lumină orbitoare, în faţa lui se găsea un luciu de apă - nemişcat, de un verde luminos. Se putea vedea adânc înăuntru. Acolo, jos, se zăreau nişte sclipiri luminoase - o formaţiune albă se găsea acolo, jos, ramificată, cu încrengături, un fel de plantă gigantică, asemănătoare unui recif de corali. Mai întâi ameţitoare prin diversitatea sa, apoi începeau să se distingă o serie de

regularităţi, simetrii, înşiruiri, variante. Un lucru deveni în scurtă vreme limpede: acest model fusese conceput conform unui anumit plan, avea o anumită legitate, care dădea posibilitatea unor noi dezvoltări, fără a se altera ordinea.

Daniel se găsea pe o terasă, care continua în ambele părţi. O luă într-o parte. Pe un cărucior cu rotile şedea un bătrân, un ciborg. Daniel îl cunoştea. Nu vorbise niciodată cu el, însă îl văzuse de două ori pe ecranele de proiecţie.

— Sunteţi ferm hotărât? întrebă el.

— Da, sunt ferm hotărât, răspunse Daniel.

Printr-o mişcare a bărbiei, bătrânul arătă în jos.

— Vi se pare inuman?

— Nu ştiam că se află sub apă, răspunse Daniel.

— Soluţia nutritivă, cel mai simplu mod de a rezolva problema materială şi, de asemenea, cea mai veche metodă. Şi lumină, se uită pentru scurt timp în sus, radiaţie termică, lumină vizibilă, cu o pondere mare de raze ultraviolete - rezolvarea problemei energetice.

— Este o conexiune sau o fiinţă?

— Aş spune: amândouă la un loc. Cum vreţi să le deosebiţi?

— Se află în legătură cu reţeaua de conexiuni a centralei?

— Este creierul său, sau, mai bine-zis, noul său creier.

— Cine l-a construit?

— Nimeni nu l-a construit. Noi i-am dat posibilitatea să se constituie. Nu există un plan de construcţie, ci anumite instrucţiuni generale care urmăresc scopul, pentru care el însuşi caută căile. De multă vreme se dezvoltă singur mai departe.

— Cum îi furnizaţi datele mele?

— Acţionăm cu ajutorul unui dispozitiv de memorizare electronico-molecular normal. Acesta se află în legătură cu toate dispozitivele de memorizare.

— Personalitatea mea rămâne intactă?

— Desigur, personalitatea este elementul de cristalizare a tuturor datelor. Nu numai că dăinuie, este totodată singura posibilitate de a o menţine pentru totdeauna.

— Conştiinţa mea? Integritatea mea?

— Conştiinţa nu este o mărime energetică, ci una informaţională - rămâne a dumneavoastră. Integritatea - nimic altceva decât o instrucţiune pentru asigurarea coerenţei datelor.

— Autonomia mea, sfera mea individuală?

— De prisos. Reminiscenţe din epoca de piatră, în ce scop secrete? Dacă le-am păstra, atunci integrarea ar fi doar un mijloc de conservare. Dar tocmai în deschidere, în răspândire constă tranziţia spre noua treaptă de dezvoltare. Daţi, dar primiţi cu mult mai mult: dispuneţi de totalitatea informaţiilor memorizate, aveţi acces la toate centrele motoare, acces la toate canalele de input şi output şi acestea ajung până în străfundurile spaţiului cosmic.

— Nu există limite?

— Ba da, limitele fizicii. Nu puteţi să pătrundeţi în dimensiuni atomice. Nu puteţi să prevedeţi salturile cuantice, nu puteţi să depăşiţi viteza luminii. Şi, cu toate acestea, puteţi mai mult decât au putut oamenii vreodată. Nu mai aveţi un corp slab, fragil, uşor de vătămat, cu o viaţă scurtă. Eul dumneavoastră este distribuit în domenii vaste, dar constituie totuşi un tot unitar. Şi este de nealterat.

— O să mai pot simţi?

— Sigur că da - şi simţurile sunt mărimi informaţionale.

— Şi cu acest corp ce se întâmpla?

Daniel se uită la el - un mănunchi de piele şi oase, vlăguit, bun de dat la fier vechi. Numai creierul său era intact... Încetul cu încetul îşi dădu seama că se înşelase amarnic. Vă voi să se mai întoarcă la corpul său, i se va mai permite, va mai dori oare cu totul?

Bătrânul ciborg zâmbi blajin.

— Praful se face praf şi cenuşa - cenuşă.

Daniel era hotărât să facă acest pas, chiar dacă mai există posibilitatea să se întoarcă. Spera doar să nu se mai repete un singur lucru, pe care îl păţise până acum la fiecare schimbare hotărâtoare în viaţa sa: un timp al golului, un timp al neputinţei. Dar nu îndrăznea să întrebe. Acesta era riscul pe care şi-l asuma.

Ciborgul îi atinse mâneca îmbrăcămintei sale jerpelite.

— Veniţi!

Luneca pe lângă Daniel; o bucată din coridor merseră înapoi şi după aceea pătrunseră printr-o uşă, pe care Daniel nu o remarcase mai înainte.

Îi era frică. Ar fi putut cere o tabletă de GLORIOL sau un pahar de bere albastră, însă voia mai degrabă să suporte pe pielea lui această frică, mai curând decât să facă ultimul pas într-o stare de ameţeală.

Intrară într-o încăpere, în al cărei centru se găsea un fotoliu. Pereţii laterali erau goi, în afară de nişte panouri de comandă şi nişte lămpi indicatoare. Peretele de vizavi era deschis, aproape în întregime acoperit de o maşină - conducte, ţevi, recipiente, clape, manete, sonde; aici nu mai exista nici o izolaţie.

— Aşezaţi-vă! îl rugă ciborgul. Pas cu pas, sprijinit în cârje, Daniel se apropie de fotoliu - un suport simplu, îngust, tapisat cu un material plastic poros, amplasat pe o şină, care ducea la maşinăria din spate. Ciborgul mai merse cu el câţiva metri, rămase apoi în urmă.

Daniel păşi mai departe, ajunse la fotoliu şi se lăsă lateral pe acesta. Cârjele se izbiră de pământ.

— Toate cele bune, spuse ciborgul. Vă doresc o zi plăcută.

— Şi eu vă doresc o zi plăcută, răspunse Daniel. Simţi cum fotoliul se pune în mişcare. Se uită la modelul luminos de pe tavan, iar apoi peretele se apropie mai mult de maşinărie. Îi era o frică indescriptibilă. De fapt ar trebui să fiu cuprins de speranţă - gândi el.

O umbră se aşeză peste capul său - iar printr-o deschizătura aflată la mijlocul conductelor şi ţevilor, alunecă înăuntru. O reţea metalică - deasupra capului său. O atingere rece la tâmplele sale. Un zumzăit. Apoi, nimic.

Cu toate că nu-şi putuse închipui niciodată o trezire la care el să nu aibă corp, acest lucru i se păru acum de la sine înţeles. Sau ar trebui spus că o viaţă lua sfârşit, iar altă începea? Începea acolo unde cealaltă se sfârşise, chiar dacă în alt fel, perpetuând astfel continuitatea. Şi ce altceva este continuitatea aceasta decât una de amintiri? Care alt criteriu este valabil decât cel al succesiunii cronologice, al logicii cauzale? Sau constă personalitatea în corporal, în chimismul său? Sau într-un fluid al metafizicii, într-un suflet a cărui existenţă nu a fost încă demonstrată?

Scurt pe doi: continuă viaţa unui anume Daniel, care avusese odinioară numărul 037 pe 170 pe 155 şi care nu ştia de unde vine. Era acum un agregat de date.

O idee: mai era oare informaţia dintr-un ungher al creierului său cu adevărat intactă, chiar dacă închisă de o barieră? Atunci trebuia să se fi transmis şi să fie accesibilă. Dar cum? Au fost preluate aceleaşi grupări, bariera constituia o instrucţiune, un operator - NU pentru un domeniu caracterizat prin adrese, însă acum, datorită faptului că avea o imagine de ansamblu asupra gândirii sale - nu ştia, cum - putea să anuleze bariera. Trebuia numai s-o gândească şi trecutul era pe loc accesibil. Îl cuprinse un simţământ de uimire (existau simţăminte!) şi îşi dădu seama de cursul lucrurilor pe care le trăise.

Dar de ce erau acceptate toate lucrurile acestea: imperfecţiunea, influenţarea psihică, greşelile, neînţelegerile, intrigile, sabotajul?

Răspunsul veni imediat: principiul libertăţii de opţiune. Acesta exista de la crearea maşinii de calcul, care se

autodezvolta. Era un fel de convenţie: sistemul are posibilitatea de-a se dezvolta autonom, fără nici o oprelişte, pe măsura propriilor sale posibilităţi. Drept compensaţie, comandă prestările de servicii pentru oameni, conform dorinţei acestora. Nu face nimic împotriva dorinţei acestora, în măsura în care alţii nu sunt afectaţi. Şi oferă posibilitatea integrării. A vieţii eterne.

Greşeli? Intrigi? Atâta vreme cât nu se produce nici un prejudiciu, nu intervine. Este necesar un anumit grad de perturbaţii. Stimulează dezvoltarea. Dacă scad sub un nivel minim, atunci defecţiunile sunt produse pe cale artificială.

Răspunsul veni în mod prompt: abia gândise întrebarea.

S-a trezit, aşa cum te trezeşti în întuneric, într-o încăpere liniştită, cu ochii închişi. Cu toate acestea nu exista nici o îndoială că avea o existenţă proprie. Chiar în locul unde s-a trezit. Nu era nici orb şi nici surd. Să vadă - era liber să utilizeze camerele de televiziune din interiorul centralei sau de afară, din oraş, de pe vârfurile singuratice de munţi sau din districtele de locuit al celor rămaşi dincolo, de pe fundul mării sau de pe reversul Lunii. Dacă voia, putea să facă uz de dispozitivele Rontgen sau de dispozitivele de detectare cu raze infraroşii, de microsonde sau de scintiscoape. Să audă - avea urechile pretutindeni, trebuia numai să gândească: un grup de coordonate, un nume, o temă. Să facă legături asociative - o instanţă subordonată îi selecţiona informaţiile care intrau. Şi catalogul amintirilor! Capacitatea memoriei sale crescuse la infinit - avea acces la toate dispozitivele de memorizare - şi asta însemna că avea acces la întreaga cunoaştere a lumii. Se simţea stimulat la gânduri de o vastitate imensă, la hoinăreală prin zone încă nebănuite vreodată.

Necunoscutul îl atrăgea, însă dacă ar fi dat curs chemării, aceasta ar fi echivalat cu o fugă. Ceea ce trebuia făcut, trebuia făcut.

Daniel se interesă cât e ceasul - abia trecuseră câteva secunde de la integrarea sa. Se gândi la corpul său - şi îl văzu întins pe un pat, sprijinit de nişte perne din material plastic poros. Viză centri motori şi îşi dădu seama pe care îi poate utiliza. Întrerupse măsurile de rutină, luă un cărucior-robot sub controlul său şi îi comandă să ducă trupul fără viaţă la instalaţia de reactivare. Nimic nu era distrus, nici creierul nu era deteriorat - informaţia fusese copiată, însă nu ştearsă. Prin intermediul mai multor sonde observă cum vasele sanguine sunt curăţate, cum sângele proaspăt este introdus în corp, cum unele organe sunt înlocuite, un ficat nou, noi vene, glande sexuale noi, cum o serie de celule bătrâne şi degenerate sunt înlăturate şi în locul lor se pun altele tinere, cum pielea se netezea şi se întindea, cum pătrunde radiaţia activizantă şi impulsul electric, care punea iarăşi în mişcare inima. Şi apoi comandă eliberarea întregului bloc.

Observă cum omul se ridică în capul oaselor, cum se uită în jurul său, cum coboară de pe masă, cum face câţiva paşi...

Acum renunţă definitiv la orice intervenţie, lăsându-l în voia sorţii sale. Asta era tot ce putea face. El însuşi era acum liber, avea putinţa să se extindă. Putea să pătrundă cu viteza luminii în zonele ispititoare ale cunoaşterii, putea stabili contactul cu alţii, putea să se cupleze sau să se amestece cu ei. La început, i se păru că spaţiul ce-i devenise accesibil este limitat, ca şi cum adâncimile acestuia ar fi fost insondabile. Mai târziu dădu peste limite, dar acestea puteau fi depăşite. Aici putea să-şi găsească menirea - dezvoltare, evoluţie. Determinarea direcţiei îi revenea lui - în domeniile conexiunilor logice şi matematice, ale problemelor fizice şi cosmologice, în adâncurile trecutului şi ale viitorului, în lumea microorganismelor sau în depărtările spaţiului cosmic. Putea să se dedice, de asemenea, biologiei, dezvoltării viitoare a oamenilor,

virtualităţilor potenţiale ale structurilor psihice şi sociologice, problemelor liberului arbitru - eticii.

Hotărârea să fusese luată încă de mult. S-a transferat la laboratorul astronomic de la Polul Sud al planetei Jupiter, a construit o cabină spaţială - o navă spaţială propulsată de presiunea luminii. S-a înălţat cu ajutorul unei rachete, a învins câmpul gravitaţional, apoi a întrerupt legătura şi a pornit-o în Univers.

Avea timp şi putea să lase să treacă acest timp, aşa cum voia. Măsura acestuia era frecvenţa pulsului. Miliarde de impulsuri pe secundă sau unul într-un secol - totul îi rămânea lui de ales. Putea să vadă stelele, aşa cum voia - în configuraţii stabile, cerul neschimbat al omului naiv; într-un dans al orbitelor circulare şi eliptice, parabolice şi hiperbolice, cerul dinamic al lui Newton; naştere şi stingere - ciocniri, explozii, pulsaţii - Universul cosmologiei.

În faţa lui se găsea eternitatea.

Era ca şi cum ar fi alergat mii de insecte prin trupul său, ca şi cum pielea sa ar fi fost periată şi masată. Îl pişcă, vibra, ceva se mişca - o inspiraţie adâncă, zgomote, lumină dincolo de pleoapele sale.

Era încă sub efectul unei uşoare paralizii, nişte fire dure îl trăgeau spre un suport elastic. I-a trebuit un mare efort ca să-şi solicite voinţa până la limitele ei, să atingă centri motori... Sub degetele sale simţea suprafaţa unei pături scămoşate, pufoase. Degetele au fost cele care au ascultat mai întâi de voinţa sa. Pipăiră ceva mai sus, dădură la o parte învelişul care stătea în drum... acum se mişca deja întreg braţul. Buricele degetelor simţeau pielea - caldă, umedă şi netedă. Se întinse şi simţi cum muşchii se încordează.

Abia acum era treaz. Deschise ochii, se aşeză.

Un cabinet de tratament medical, iar în jurul său -

aparate. Orice se întâmplase cu el - acum totul luase sfârşit. Corpul său era puternic şi Daniel simţea că-l cuprinde o sete de acţiune, nerăbdarea unui om însănătoşit.

Coborî de pe masă.

Era gol.

Pe un scaun de lângă el, se găsea o grămăjoară de haine. Se îmbrăcă, însă gândurile lui rătăceau. Viitorul, desigur... Însă nici trecutul ni-i dădea pace.

La gulerul hainei sale simţi ceva tare - o marcă de identificare: 000/000/001. Dintr-o dată, ca şi cum s-ar fi deschis o supapă, începură să-l năpădească amintirile... acum îşi aducea iarăşi totul aminte - acum era din nou integrat în evenimente.

La început simţi apăsarea unei decepţii, căci se afla tot aici, în centrală. Nu-i reuşise planul? Bineînţeles că mai avea o misiune, fusese atât do plin de speranţe...

Apoi se dojeni pe el însuşi; trăia, şi tocmai acest lucru era dovada că totul se desfăşurase conform dorinţei sale. O clipă regretă că nu era cealaltă parte a eului său - aceea eliberată de toate îndatoririle, descătuşată de orice problemă dificilă, străină de orice îndoieli, dincolo de orice amărăciune, scăpată de orice teamă. Apoi logica frământărilor minţii sale: nu exista un schimb, ci numai o corespondenţă şi, dacă s-a făcut transferul de informaţie sau orice altceva ar fi putut fi, atunci el ar fi fost din nou acelaşi, cel care mai avea în faţa sa un drum lung şi anevoios. Sau concluzia era greşită? Poate o ştia celălalt, care exista într-o formă de neînţeles pentru el. Până cu puţină vreme în urmă parcurseseră un drum comun, care însă acum se ramifică. Va mai avea oare loc vreo revedere, sau mai curând ceea ce corespundea unei revederi? Poate un schimb de idei, o reîntregire? Nu-şi putea dobândi acum liniştea necesară pentru a se gândi la aceasta. Mult mai puternice erau dorinţele şi ţelurile, cerinţele şi sarcinile pe

care le avea în faţă.

Daniel se îndreptă spre uşa care era deschisă. Din nou se găsea în sistemul de coridoare, care nu-i aparţinea lui, unui exclus, unui număr zero. Însă ştia ce avea de făcut. Fără să se oprească, urca pe coridoare în sus, până la hala de recepţie. Se apropie de pupitrul de comandă. Cum de nu se gândise niciodată înainte la asta! Dar nici dintre ceilalţi nu se gândise vreunul la aşa ceva... poate şi numai pentru că nu fusese nevoie de aşa ceva. Şi era atât de simplu: deplasarea în sus era de fapt inversul deplasării în jos; trebuia să se dea doar comanda inversă.

Tastă cifrele da cod. Pentru o clipă îi trecu prin minte că s-ar putea să existe un element de blocare menit să bareze calea solicitată. Însă la puţină vreme după aceea se aprinse un beculeţ verde, se auzi un uşor zgomot ce glisare, iar închizătoarea-baionetă se deschise, un clic şi coloana se ridică din podea. Cu o precizie desăvârşita, într-un echilibru perfect al tuturor fazelor de mişcare, se produse coborârea platformei - partea inferioară a sferei. Cele două aripi joase ale uşii se deschiseră.

Daniel intra înăuntru.

Uşa se închise cu un sunet înăbuşit. O zguduituri uşoară, cabina o porni în sus, prin deschizătura din tavan. O ultimă privire aruncată în hală, în labirintul centralei, şi apoi segmentul inferior al sferei se îmbină cu cel superior.

Nici un şoc, nici o vibraţie, nici un fel de zgomot, doar un fâsâit aproape imperceptibil după care se putea deduce că începuse călătoria. Un halo de lumină de jur-împrejur, apoi urcară peste nivelul tavanului, iar curând modelul de fagure sclipitor era jos, în adâncuri, deveni tot mai şters, acum nu mai rămăsese din el decât o licărire, părea acoperit de o tentă de cerneală verde...

Daniel se aşezase pe acelaşi loc ca şi la venire. Aşteptă până când sus deveni vizibilă o iluminare sclipitoare, o scânteiere şi licărire, un joc de reflexe lucitor. Apoi se

aplecă şi pipăi marginea inferioară a zonei tapisate. Găsi spaţiul gol, băgă mâna acolo... dădu peste un obiect tare. Îl scoase afară - o cutie plata - deschise în fine capacul.

— Misiune îndeplinită, rosti el în emiţător. Mă întorc! Atenţie, mă auziţi? Mă întorc.

— Îmi răspunseseră, însă recepţia era atât de slabă, vocile atât de greu perceptibile, încât nu le înţelegeam. Cel mult câteva cuvinte, neclare, distorsionate, neavând nici un sens sau mie mi-era teamă să le interpretez. Sigur este faptul că în această clipă mi-am pierdut o parte din siguranţă şi în mine au început să încolţească ezitarea, îndoiala, şi temerile.

— Nu putea fi vorba de o amortizare, datorită peretelui sferic sau apei?

— Nu, deoarece la plecare am avut o recepţie bună. Peretele sferic consta dintr-un material plastic şi nu absorbea undele. Nici apă nu putea să fie pricina - sfera se deplasa la mică distanţă de suprafaţă; amortizarea nu putea fi atât de accentuată.

— La începutul călătoriei mai dispuneaţi încă de toată memoria dumneavoastră?

— Da. Mi-am ascuns, pe deplin conştient, emiţătorul. Bănuiesc că memoria mi s-a blocat în timpul ultimei faze a călătoriei, poate chiar la scurtă vreme înainte de a coborî!

— Mai departe!

— Când sferă a apărut la suprafaţă şi s-a deschis, temerile mele s-au prefăcut în certitudine: o parte din tavan se prăbuşise, unul dintre pereţii laterali era un maldăr de moloz, care încă nu se liniştise; mase granulare se deplasau în jos, alte fragmente mai mari se rostogoleau deasupra celor dintâi, iar din când în când aluneca în urma lor câte o placă sau o secţiune a peretelui de proiecţie. Podeaua era acoperită de cioburile tuburilor de iluminat.

— Mai era încă lumină în hală? Puteaţi să vedeţi ceva?

— Ardeau câteva tuburi de iluminat. Probabil că erau conectate la un agregat electric ele rezervă.

— Camarazii dumneavoastră vă aşteptau?

— Nu. Ei nu cunoşteau acea parte a oraşului. După ce am coborât şi m-am uitat împrejur, am încercat imediat să transmit. De această dată am primit imediat un răspuns, chiar dacă foarte slab.

— Pe seama cărui fapt puneţi nefuncţionarea aparatelor de emisie-recepţie?

— Foarte simplu. Eu însumi dispuneam de o baterie cu funcţionare îndelungată, dar slabă, camarazii mei în schimb aveau la dispoziţie un emiţător puternic, care funcţiona cu ajutorul unui acumulator cu iridiu. Un acumulator cu iridiu trebuie să fie încărcat regulat, însă pierduseră acest agregat.

— Cine a răspuns?

— Era Sonia. Abia dacă am înţeles-o. Şi nici ea nu părea să mă audă. Repeta tot timpul acelaşi lucru. Am vrut să determin prin radio direcţia emiţătorului ca s-o urmez.

— Asta aţi şi făcut.

— Asta am făcut.

— Şi aţi găsit un drum printre dărâmături. Aţi avut dificultăţi?

— A mers.

— Exista vreun pericol de prăbuşire?

— Da.

— Vă era frică? Sau aveaţi simţământul că nu poate să vi se întâmple nimic?

— Mi-era frică, o frică foarte obişnuită, cum i-ar fi fost oricărui om care s-ar fi găsit într-o clădire care stă să se prăbuşească.

Anunţ special: Acţiunile din Zona Zero s-au încheiat cu

succes. Pierderile sunt mici. În afară de un comando special, care a avut de îndeplinit o misiune aparte - 186 oameni, 11 ofiţeri - toţi membri detaşamentului de ocupaţie s-au întors cu bine. Îi cinstim pe cei căzuţi.

Acum Zona Zero este încorporată în Lumea Liberă. Aceasta cuprinde în prezent totalitatea continentelor, întreg uscatul, de la o mare la cealaltă. S-a realizat astfel ţelul pe care ni l-am propus cu secole în urmă - lumea este liberă de asuprire, exploatare şi sclavie.

Noi misiuni ne stau în faţă. Vastul domeniu al Zonei Zero trebuie să fie deschis popularii umane. Am găsit o sălbăticie fără viaţă, care nu poate fi locuită de oameni. Experţii sunt pe cale să elaboreze un program care să iniţieze integrarea completă a acestor regiuni. La început se vor întreprinde măsuri de natură climaterică. Se va ecrana radiaţia solară primejdioasă cu ajutorul unei pături de nori artificiali şi se va întrerupe difuziunea umidităţii. Sateliţi artificiali vor asigura o lumină constantă şi vor îndepărta întunericul nopţii arhaice. După o acţiune de îngrăşare chimică a solului, răspândire de preparate cu ajutorul unor aparate de zbor telecomandate, vor fi introduse bacterii de sol pentru prepararea straturilor de suprafaţă. Îndată ce zona v-a fi accesibilă oamenilor, va începe colonizarea, iniţiindu-se astfel cea de-a doua fază a măsurilor de integrare, şi anume popularea cu oameni.

Starea în care am găsit Zona Zero este un exemplu tipic de dezvoltare economică greşită. În loc să-şi măsoare îndeplinirea misiunii după asigurarea bunăstării generale a locuitorilor, conducerea a fost acaparată de o ideologie a profitului industrial. A urmat o concentrare a locuitorilor în oraşe, unde aceştia au fost supuşi, fără a putea opune rezistenţă, cu ajutorul unui sistem de comunicaţii abuziv, unei constrângeri în materie de consum. Deoarece în sectorul bunurilor de consum nu puteau fi impuse necesităţi nelimitate, industria s-a concentrat asupra articolelor

destinate timpului liber. S-a ajuns astfel la o cădere în patima unor plăceri copilăreşti, la o degenerare, desfăşurată cu atât mai lipsită de oprelişti, cu cât prin intermediul izolării se ajunsese, la un refuz al oricăror idei liberale cu responsabilitate politică. Iată un exemplu tipic de utilizare abuzivă a forţei tehnice, care duce chiar la autodistrugere.

Intervenţia noastră a avut loc în ultima fază a prăbuşirii. Majoritatea aşezărilor erau goale, clădirile se găseau în ruină, maşinile - distruse, nici urmă de locuitori. Numai un singur oraş a fost ocupat înainte de descompunerea sa şi astfel cunoaştem ceva mai mult despre modul de viaţă al locuitorilor acestuia, care va constitui obiectul cercetărilor sociologice din următorii ani. Suntem convinşi că vom acumula astfel cunoştinţe, care sunt utile pentru construcţia viitoare a societăţii noastre.

Integrarea Zonei Zero s-a deosebit considerabil de încorporarea acelor culturi rurale sau citadine, pe care am întreprins-o în ultima vreme. Acolo am găsit oameni, ce-i drept, oprimaţi şi subdezvoltaţi, dar care, după o scurtă perioadă de reciclare, au fost fericiţi să conlucreze în cadrul societăţii noastre. Un astfel de rezultat nu ne-a fost dat să-l obţinem în Zona Zero; această regiune este moartă, iar locuitorii nu mai sunt în viaţă. Ne pare rău că n-am putut interveni mai devreme, însă acest lucru a fost împiedicat printr-o izolare ermetică bine pusă la punct cu ajutorul unor arme defensive automate. Acum, datorită progreselor înregistrate de tehnica noastră, am reuşit să aducem libertatea pe acest tărâm şi chiar dacă nu mai poate să le folosească locuitorilor autohtoni libertatea va reprezenta un simbol pentru acei pionieri care vor duce şi perpetua acolo civilizaţia noastră. În acest sens, considerăm acţiunea noastră drept un succes deplin, drept o piatră de hotar în istoria Lumii Libere.

Seara. Interogatoriul luase sfârşit.

Dan privea tavanul imaculat, curat - colorat într-o nuanţă de verde, conform indicaţiilor date de psihologi, îndoielile nu-l lăsau să doarmă.

Ocupaţia - un succes?

Aşa anunţaseră ei oficial, însă era prea simplist şi ei o ştiau, sau cel puţin o bănuiau. Aveau şi ei îndoieli? Erau formaţi altfel? Critici, sceptici, suspicioşi? Aveau alte reprezentări despre omul perfect? Sau existau mai multe feluri de perfecţiune?

Siguranţa dobândita prin educaţie fusese numai un mijloc pentru a atinge scopul? Alţii erau instruiţi ca să se îndoiască? Este oare nevoie de caractere diferite într-un sistem? Sunt de asemenea formaţi instigatori şi criminali? Erau şi aceştia mulţumiţi de ei înşişi? Existau dimensiuni ale psihicului care îi erau refuzate? Putea să se mai schimbe? Putea oare să atingă un stadiu în care s-ar fi putut afla dincolo de toate aceste posibilităţi? Şi cum ar putea să atingă acest stadiu - de aici, din închisoarea sa?

Ocuparea Zonei Zero - un succes. Locuitorii degeneraţi, morţi. Tehnica lor, fără sens acum distrusă. Calea spre dezvoltarea ulterioară era curmată. Sau era cumva Lumea Liberă cea care îşi conservase starea statică şi ţinea zăvorâte porţile dezvoltării? Riscul face parte din progres, şi trebuie asumat? În ce scop?

Maximizarea câştigurilor
Eficienţă optimă
Funcţionalitate perfectă
Unitate dintre trup şi spirit
Concordanţă
Armonia emoţiilor
Structuri, reţele, grafuri, funcţii, sisteme
care pot fi descrise prin cifre
care pot fi matematizate
care pot fi cuantificate

care pot fi schematizate
care pot fi automatizate
care pot fi verificate...

Orice problemă poate fi pusă, pregătită, soluţionată, însă întotdeauna rămâne decizia deschisă: Ce trebuie optimizat? Care este scopul?

Tehnica?

Partidul?

Societatea?

Omul?

Circuite de reglare, structuri de impact, dependenţe, feedback, procese de tranziţie, informaţie polidirecţională, sisteme de înaltă complexitate, simbioza om-maşină...

să fie transparent sau să fie făcut transparent, să diferenţieze şi să integreze, să analizeze şi să sintetizeze... fără dificultăţi logice, în orice caz fără dificultăţi de principiu... Probabilităţi, redundanţa structurii, procese ireversibile, ochiuri, bucle, fundături, evoluţia mondială că proces entropic, *big-bang*-ul şi moartea termică, agregarea şi evoluţia, timpul şi anti-timpul, periodicităţile, antiromiile, însă la ce folos toate astea, cine solicită rezultatul, ajungem aşa mai departe, alergăm în cerc, cine interpretează răspunsul, cui îi foloseşte rezultatul? Putem absolut totul, însă nu ştim pentru ce...

Nu mă mai pot stăpâni, îşi spuse Dan. M-am schimbat? Nu mai sunt acelaşi? O să mai găsesc drumul înapoi spre mine însumi? Îmi pierd pământul de sub picioare. Trebuie să rămân lucid, deoarece aceasta este metoda pe care o stăpânesc, trebuie să meditez cu mintea limpede asupra situaţiei...

Ocupaţia... un succes?

Câştigaseră teritorii, spaţiul aerian, munţii, râurile, nisipul, clădirile dărăpănate, bogăţiile solului, o zonă de colonizare, care era încă pustie, însă programul se desfăşura, îşi va atinge scopul, şi apoi?

Ocupaseră mai multe oraşe, construcţii moderne cu cupolă, aşezări primitive, le integraseră în organizarea lor, încercaseră să câştige oamenii de partea lor şi îi câştigaseră...

Pătrunseseră în noi domenii şi erau pregătiţi să pătrundă în noi domenii, însă fusese vorba numai de repere concrete, munţi, câmpii, insule, cu graniţe şi ţărmuri, pete pe hartă, spaţii care pot fi determinate, care pot fi măsurate cu metrul, care pot fi cartografiate...

Cunoscuseră oameni străini (dar erau aceştia chiar atât de străini?), studiaseră obiceiuri ciudate (dar erau acestea chiar atât de ciudate?), văzuseră lucruri neobişnuite, constataseră lucruri improbabile, dar nimic din ceea ce putea să pună probleme, nimic din ceea ce ar fi putut să suscite dubii, nimic din ceea ce ar fi putut să trezească îndoieli...

Invazia - un succes?

Ocupaseră teritoriul, dar numai o parte a spaţiului, în care pătrunseseră. Problema nu era teritoriul cu obiectele sale - problema se situa în domenii care nu puteau fi măsurate cu metrul sau cântărite cu cântarul. Era vorba de modul de gândire, de spaţiul cunoaşterii, de determinarea posibilităţilor care se află dincolo de categoriile istorice. Aici era locul confruntării, aici era locul intervenţiei şi aici nu reuşiseră - nu sesizaseră nimic din ceea ce era dincolo de suprafaţă:

Zona Zero nu era un domeniu material.

Sau sesizaseră acest lucru şi recurseseră la o retragere perfectă? Era oare el sursa perturbărilor în planul de retragere şi totul era să fie înlăturata această sursă?

Putea el să dăuneze echilibrului? El, de unul singur, izolat, ţintit deoparte, fără prieteni, fără apărare?

Faptul că îl păzeau atât de grijuliu indica tocmai contrariul. Şi era uşor de priceput: el deţinea cunoştinţele. Nu avea însemnări şi nici jurnale, nici microfilme şi nici

benzi magnetice, însă purta întreg materialul în creierul său, şi acest material putea fi la fel de periculos că o scânteie. Cunoştinţele sunt cel mai primejdios exploziv. O descoperire, cunoaşterea unei corelaţii - şi deja efectul se răspândeşte în mediul ambiant, ca o undă de şoc, răscoleşte toate, caută rezistenţe, recoltează entuziasm... o metodă este preluată, supusă probei, îmbunătăţită, imitată, o idee îşi deschide propriile drumuri, indică direcţii, dărâma şi construieşte...

El era un pericol potenţial.

Acum, odată ce îşi dădea seama de acest lucru, simţea cum teama creşte în el, însă nu îl paraliză, ci îl stimula.

Singura cale ducea în sus, printr-un munte de dărâmături. Încerca la început prin mijlocul haldei, însă norocul nu fu de partea sa - căci deîndată se puseră în mişcare masele labile, lipsite de stabilitate, iar el reuşi cu greu să sară la timp la o parte, atunci când bucăţile mai mari de dărâmături se rostogoliră în jos. Nori de praf se ridicară în vârtejuri şi tulburară lumina sărăcăcioasă. Repetă încercarea, într-un alt loc, lateral, de-a lungul peretelui, provocă şi aici rostogolirea a diverse fragmente, însă acestea căzură şi alunecară spre mijloc şi nu-l puseseră în primejdie. Cu toate acestea, el aluneca mereu, masele labile erau mult mai uşoare decât pietrele, aşa încât cea mai neînsemnată cauză era suficientă spre a le pune în mişcare.

Trebuia să escaladeze mai bine de zece metri. Cu un salt, Dan atinse bordura tavanului următorului etaj intermediar şi puse în mişcare întreaga, haldă. Se apucă cu ambele mâini şi se agăţă, cu putere, însă nu mai avea nimic sub picioare, şi pe deasupra mai şi ploua de sus asupra lui cu cioburi, iar praful îi îngreuna respiraţia.

Se ridică în braţe şi ajunse astfel sus, se sprijini într-un cot, ridică un picior sus, pe bordură, şi putu să se salte. Se grăbi apoi să părăsească bordura tavanului, însă aici, sus,

domnea obscuritatea, se împiedică şi căzu pe o grămadă de bare metalice pe care nu le observase.

Scoase aparatul de emisie-recepţie din buzunarul de la piept, apăsă pe un buton şi se auzi un zumzăit - aparatul mai funcţiona încă.

— Alo, Sonia, aici sunt Dan. Mă auzi? Trec pe recepţie!

— Alo, Dan, te chemăm, stabileşte poziţia faţă de noi şi urmăreşte direcţia, alo Dan...

Se părea că ea nu-l aude, însă vocea familiară îi dădea curaj.

Dan, se uită în jurul său - aici mai ardea numai un singur tub, şi acesta părea să fie aproape stricat: lumina lui de un alb palid se revărsa, la perioade neregulate, apoi se stingea iar pentru câteva secunde. A durat o vreme până ce s-a obişnuit cu iluminaţia deficitară. Cu toate că şi aici se găseau grămezi de moloz, se părea că se formau drumuri în mai multe direcţii, însă pentru Dan important era să ajungă mai sus. În acest fel, trebuia să reușească mai devreme sau mai târziu să iasă din complexul de clădiri - după aceea greul ar fi fost depăşit. Această încăpere nu-i dădea posibilitatea să facă asta şi de aceea începu să cerceteze încăperile învecinate. Acum putu să observe cu neplăcere că aici nu existau scări, ci numai lifturi. Într-un loc, peretele era spart şi structura de sprijin era dezgolită: se zăreau tuburi îndoite şi cabluri rupte, şine, fragmente din instalaţia de transport. Dar găsi un mănunchi de cabluri care atârnă în jos şi începu să se caţere în sus. Era mai uşor decât îşi imaginase, putea să se sprijine de contrafişele transversale, însă aproape că se prăbuşi în gol atunci când cablul cedă brusc şi se lăsă în jos cu doi metri.

Ajuns la următorul etaj, Dan se odihni mai întâi, înainte de a pune din nou în funcţiune aparatul de emisie-recepţie. Sonia răspunse imediat, puţin mai tare - era neîndoios că se apropiau unul de celălalt.

Încăperea unde zăbovea Dan acum era grav avariată,

tavanul căzuse, iar resturile erau răspândite pe podea. Una dintre laturi era blocată de moloz, iar cealaltă părea neavariată, însă nu existau uşi prin care să fi putut părăsi acest loc, pentru a căuta noi posibilităţi de escaladare.

Căută cu grijă, însă nu găsi nimic. Numai o uşă stătea deschisă; ea ducea probabil într-o cameră de ascensor. Dan voia tocmai să plece, când văzu un beculeţ aprins pe panoul de comandă. Se putea oare că liftul să mai fie în stare de funcţionare?

Apăsă pe o clapă.

De undeva de jos se auzi un scârţâit şi un pârâit. Două cabluri se puseră în mişcare - incredibilul se produse, liftul era intact.

Zgomotul se apropia. Între timp, se auziră zăngăneli, pocnete, bubuieli... apăru un munte de moloz - deasupra tavanului cabinei era o grămadă de dărâmături, pe care le ridică odată cu ea. Cu un scârţâit asurzitor, cutia se opri. Nu era o privelişte dătătoare de încredere, însă lui Dan nu-i rămânea altă alegere - se încumetă la acest pas şi se ţinu cu putere de cablul purtător. Apăsă pe butonul de pornire pentru etajul cel mai de sus, şi după un scrâşnet, care străbătu cablurile, liftul porni.

Cabina atârna strâmb, iar din când în când atingea peretele, se lovea, ricoşa - zăngănea şi se zguduia, iar de sus cădea moloz pe plafon, printre care şi bucăţi mai mari, care dezechilibrau cabină şi o făceau să se clatine cu cablul ei purtător cu tot.

Nu ştia câte etaje au fost parcurse... călătoria se termină cu un şoc puternic, care îl proiectă pe Dan de perete. Acum se părea că o greutate mare apasă pe plafon; cabina coborî câţiva centimetri.

În faţa lui Dan... o iluminaţie mată provenind de la câteva tuburi cu xenon, care atârnau de o bucată de tavan rămasă întreagă. În rest, nu se mai vedea mare lucru din plafoane şi pereţi, căci încăperea nu era nimic altceva decât o

cavernă deschisă întâmplător într-un munte de moloz.

Zguduiturile, care împingeau cabina liftului în jos, se succedau acum mai repede, iar pe partea frontală deschisă, la coborârea care ducea acum în gol, se scurgeau cascade de moloz de o parte şi de alta şi un nor de praf umplu cabina. Nu mai putea să zăbovească aici, căci situaţia devenea din ce în ce mai periculoasă, şi când următoarea zguduitură a fost atât de puternică, încât l-a silit pe Dan să se lase pe genunchi, nu mai aşteptă, ci se aruncă pe o contrafişă transversală, o parte a structurii de sprijin a clădirii, care era acum dezgolită ca un schelet.

Era greu să găseşti pe suportul îngust un punct de care să te apuci. Dan se ghemui şi se agăţă cu forţă, folosind ambele mâini, de o rămăşiţă, insuficient de stabilă, din căptuşeala pereţilor. Lângă el, cabina se scufunda treptat şi dispăru în camera ascensorului. Dan tare ar fi vrut să afle dacă s-a apropiat mai mult de emiţător, însă n-avea nici o mână liberă ca să scoată aparatul din buzunar şi să comute pe recepţie. În acele clipe era mai important să se depărteze din zona de cădere a avalanşelor de moloz, care se precipitau. Balansându-se cu atenţie, sprijinit uşor de placa din material plastic, care atârnă în jos, se propulsa spre stânga, ajungând astfel în apropierea unei halde de moloz, după traversarea căreia spera să atingă un sol sigur. Reuşi să ajungă până la doi metri de aceasta, se găsea oblic deasupra ei, şi nu-i rămânea altă alegere decât să sară. Slăbi strânsoarea degetelor sale, dădu drumul, se aruncă într-o parte... simţi sub el mase care cedau, se scufundă până la şolduri, apoi începu să alunece... o luă în jos, o bară se propti în burta sa; încercă să o evite... un munte de resturi se rostogoli peste el... Îşi zgârie faţa de o reţea de sârme rupte... era prins... se opri, încercă să respire adânc... avea gura plină de fibre, tuşi şi gâfâi în încercarea de-a le scuipa.

Când încerca să se ridice, simţi o rezistenţă. Pe unul dintre

picioare se găsea un obiect tare, era blocat... Din fericire, obiectul acela nu era prea greu, nu se fixase încă, şi după ce îşi trase puţin sufletul, putu să-l dea la o parte, să elibereze locul de dedesubt şi să scoată în sfârşit piciorul. Se băgă puţin mai în jos... aici solul era mai sigur, simţi un strat mai moale şi dedesubt un material tare.

La o depărtare nu prea mare, se auzeau bocănituri, mişcare... deodată apăru din nou cabina liftului, care se deplasa, oscilând şi balansându-se, în sus... se lovi de un stâlp, prăbuşit oblic... acesta cedă, o parte se ridică, cealaltă coborî, un nor de praf... apoi se auzi un puternic zgomot de spargere şi o trosnitură... o lovitură, jos de tot. Atunci când praful se retrase, cabină nu mai era de văzut, cablul portant se clătina liber în camera ascensorului.

Dan apucă aparatul de emisie-recepţie - avusese mereu grijă să nu-l piardă. Acum apăsă pe clapa de recepţie.

— ... aici vorbeşte Sonia, alo, Dan, te chemăm, stabileşte-ne poziţia goniometric, urmează direcţia, alo Dan, aici vorbeşte...

Întrerupse din nou. Recepţia era mult mai bună. Nu mai putea să fie mult până acolo.

Din nou un asalt epuizant asupra grămezilor mari de dărâmături, şi acolo, sus, o nişă întunecată... poate ieşirea salvatoare. Ajunse la o porţiune de sol solid, găsindu-se acum deasupra corpurilor de iluminat, iar raza lor îl surprindea numai indirect, prin răsfrângerea luminii venind de la munţii de dărâmături şi de moloz, şi asta nu era suficient ca să-şi dea seama care dintre deschizăturile întunecate, dintre fragmentele mai mari duceau în fundături şi care duceau mai departe.

Ascultă cu atenţie în întuneric... un susur al apei, un zgomot ca de alunecare, altfel nimic. Deodată îl atinse ceva răcoros pe obraz: un curent de aer! Un indiciu care nu putea să-l inducă în eroare: aici trebuia să existe o legătură. Bazându-se mai degrabă pe mâinile care pipăiau decât pe

ochi, Dan se târî în camera goală. Devenea din ce în ce mai îngustă, până când trebui să se lase pe brânci. Strigă:

— Hei, Pavel, Tibor! Mă auziţi?

Nici un răspuns. Ce-i mai rămânea, decât să rişte! Culcat pe burtă, se târî înainte. La început se strădui să nu atingă tavanul, însă acesta coborî atât de jos, încât fragmente de dărâmături se mişcau pe spatele său. Spera doar să nu se desprindă vreun fragment greu a cărui apăsare ar fi putut să-l zdrobească.

Respiraţia sa se auzea ca un şuierat de foaie. Trebuia să se oprească puţin. Atunci când vru să se târască mai departe, întâmpina rezistenţă. Spaţiul gol se termina aici.

Deziluzia, disperarea şi oboseala îl copleşiră, îşi puse capul pe mâinile întinse în faţa sa şi închise ochii.

După o vreme se odihnise într-atâta, încât putea scoate din buzunar, cu greutate, aparatul de emisie-recepţie. Vocea Soniei se auzea acum de foarte aproape.

— Dan, te chemăm, stabileşte goniometric poziţia emiţătorului nostru...

Nu putea să renunţe acum, când era la o distanţă atât de mică de ţel. Se ridică, atât cât putu, şi încercă să dea la o parte molozul, care-i bară drumul. Aparatul de emisie-recepţie îl băgase la loc, însă nu îl întrerupse, şi astfel, vocea caldă a Soniei îl însoţea:

— Alo, Dan, te chemăm...

Masele îngrămădite unele peste altele erau prinse între ele, însă cu scormoneala lui le puse în mişcare, iar lângă el se rupse o bucată grea, o auzi numai, lucra acum în întuneric, nici nu-i păsa de aceasta, nu-i mai era frică, devenise insensibil, indiferent, şi totuşi nu putea să renunţe atâta vreme cât auzea vocea Soniei.

Pipăi apoi în faţa sa un obstacol, o traversă care îi bara drumul; fără a se teme de-a fi îngropat sub masele care se prăbuşeau, trase şi zgudui obstacolul... putu să-l dea la o parte... o margine dură îl apăsa producându-i o durere în

spate - şi printre toate astea, se auzea vocea Soniei: „... te chemăm...” - se opinti sub povară, iar presiunea cedă... sus, o lumină palidă, o pată neregulată, cenuşie, zimţată, se opinti din nou, ridicându-se în sus, trecu prin strâmtoare, ieşi...

Se găsea într-o hală distrusă, a cărei dimensiuni nu puteau fi cuprinse cu privirea. Nici un om. Lumina venea din dreapta sus - aici era o legătură directă cu spaţiul liber din exterior.

Vocea Soniei era acum atât de puternică, încât zgomotele din difuzor se transformaseră între timp, într-un huruit amestecat cu pârâituri.

Dan regla intensitatea sonoră la un nivel mai coborât. Aşteptă până când corpul său transpirat se mai linişti puţin. Apoi ridică aparatul şi modifică direcţia antenei... ascultă concentrat... urcă, cu atenţie, pe mormanul de dărâmături... acum antena indica oblic spre podea.

Se apleca... un bloc din material plastic poros... Îl ridică: un ochi verde de sincronizare, lângă acesta se mişcă ceva - o buclă dintr-o bandă magnetică rotindu-se pe talerul magnetofonului, iar lângă acesta, conectat printr-un cablu, un aparat de emisie.

Dan îl întrerupse. Privirea sa căzu asupra unei mape, pe jumătate acoperită de dărâmături. O ridică şi o deschise.

Chipurile lor erau neutre, întrebau indiferenţi, neinteresaţi, şi deseori păreau că nu ascultă răspunsurile sale că se gândesc deja la următoarea întrebare, că se străduiesc să termine cât mai repede un program de lungă durată, steril, să se achite în mod corect de o sarcină, care de la început nu oferea vreo perspectivă de succes.

Niciodată nu tresăreau interesaţi, niciodată nu erau surprinşi, părea că ştiu dinainte răspunsurile lui, ca şi cum aceasta ar fi o repetiţie inutilă a unui test de rutină, însuşit

de multă vreme, ca şi cum ar fi fost o muncă obositoare, chiar dacă necesară.

Necesară - în ce scop?

Pătrundere

Examinare

parcurgerea listelor de verificare

comparaţie

validare

experienţă cu material viu

valorificare

apreciere

eliberare, închidere...

Aceasta era misiunea - ca la piloţii automaţi de avioane, la cazanele de presiune ale reactoarelor, la blocurile de comandă ale computerelor - supraveghere tehnică, eliminarea riscurilor de securitate.

Aşa s-a întâmplat. Nu bănuiau nimic, nu aşteptau nimic, erau de acord unii cu alţii fără să-şi vorbească. Dar trebuiau s-o facă, oricât era de dificil, trebuiau să parcurgă listele lor, fiecare punct trebuia abordat, trebuia urmărită fiecare pistă, chiar dacă ducea în gol, şi asta numai pentru a nu trece nimic cu vederea, pentru a putea exclude cu siguranţă, pentru a îndepărta îndoielile.

Pentru cei de afară acest lucru era la fel de lipsit de sens ca şi pentru el, cel din spatele zidului, şi probabil că se hotărâse de multă vreme ce măsuri trebuiau luate, ce paşi trebuiau întreprinşi, pentru a aduce situaţia pe făgaşul echilibrului, pentru a limpezi întâmplările, pentru a elimina neliniştea produsă de el.

De fapt, gândul era uşor de sesizat; se minuna el însuşi cum de îl înţelesese atât de târziu. Îl ţineau sub acţiunea unor droguri calmante? Efectul lor începea să scadă? Nici nu părea atât de greu. Cei doi oameni care îl îngrijeau, medicul şi sora, au avut în primul rând în vedere sănătatea sa, iar soldatul de afară trebuia mai degrabă să-l apere

decât să-l păzească. Unele dintre santinele erau active şi neliniştite, alergau încolo şi încoace, îi înconjurau casca, uitându-se din când în când curioase înăuntru. (Unele dintre santinele îi părea cunoscută - poate că introduseseră şi un om de la D.S.I. ca să meargă la sigur). Alte santinele păreau mai degrabă dezinteresate, stăteau ore în şir fără să se clintească măcar de pe scaunele lor şi priveau ţintă drept în faţa. Probabil că nu era greu să duci de nas pe una dintre acestea. Instrucţia să se îngrijise şi de asemenea cazuri. De acum încolo va trebui să fie atent la ordinea în care se schimbau santinelele.

Mai greu era să străpungi peretele din material plastic. Scoase un cuţit de fructe şi zgârie puţin cu el, însă acesta nu lăsă nici o urmă şi se rupse. Dan constată că lama era confecţionată dintr-un metal sinterizat. Nu era desigur o întâmplare, deoarece nu lăsaseră nimic la voia întâmplării.

Desigur că cel mai simplu ar fi fost să iasă pe uşă, însă alungă acest gând. În interior nu exista nici o cheie, nici măcar o gaură de cheie. Putea oare să-i vină în ajutor un truc, o deghizare, o köpenickiadă[1]? Însă în cele 58 de zile pe care le petrecuse aici, nici un om nu intrase sau ieşise din încăperea de carantină. Trebuia să-i admire pe medic şi pe asistenta medicală, care rezistau închişi cu el. Aveau nevoie să fie înarmaţi cu aceeaşi răbdare ca şi el, şi câteodată remarcase deja semne că s-au plictisit de şederea lor, cu toate că era cu siguranţă bine plătită.

Exista vreo posibilitate să se alieze cu ei? Medicul nu intră, ce-i drept, în discuţie, în schimb s-ar fi încumetat să o câştige pe asistentă de partea lui. Desigur că ar fi un câştig îndoielnic. Dar dacă ea ar accepta propunerile lui doar de formă şi l-ar da de gol?

Era mai bine să facă totul de unul singur. Deci: evadare.

[1] Lovitură de stat, manevră înşelătoare, care este facilitată de supunerea excesivă faţă de ierarhie a unor oameni educaţi într-un spirit militarist. Termenul provine dintr-un fapt real petrecut în 1906 în cartierul berlinez Köpenick. (N.t.)

Materialul plastic era tare, dar era rezistent la agenţi chimici? Farmacia, care se afla în grija asistentei, nu era închisă, în afară de medicamentele periculoase, care se găseau într-un seif.

Acei solvenţi organici în care materialul plastic se dizolva nu sunt periculoşi. Se punea problema dacă printre chimicale se putea găsi ceva care să-i fie de folos.

Dan se uită la ceas: ora trei dimineaţa. Aruncă o privire prin geam: soldatul moţăia. Linişte.

Se scula încet. Se furişă în picioarele goale la farmacie. Nu aprinse lumina. De afară venea destulă lumină ca să vadă contururile lucrurilor. Un raft cu sticluţe - alcool, eter, dezinfectanţi, o soluţie saponiferă... aici: o sticlă cu o substanţă care dizolva pansamentele din material plastic, o sticlă mare plină.

Dan aduse din bucătărie un recipient de apă minerală gol, turnă solventul incolor înăuntru, şi-l înlocui cu apă. Pe când se întorcea la el în cameră, o uşă se deschise şi medicul băgă capul pe uşă.

— Mi s-a făcut sete, spuse Daniel în treacăt. Sper că nu v-am trezit.

— Nu, nu - întâmplător eram treaz...

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Ajuns în camera sa, Dan aşteptă un sfert de oră. Apoi făcu cocoloş o batistă din hârtie, o impregna cu soluţie. Împinse la o parte masa de lângă peretele exterior, se ghemui la pământ şi frecă suprafaţa netedă alb-gălbuie cu cocoloşul umed de hârtie. Apei zgârie cu unghiile: între unghie şi piele simţi o masă lunecoasă.

Nu ştim dacă această veste va ajunge la tine. Credem din ce în ce mai puţin că te vei întoarce, numai Sonia spune că ea este sigură. În condiţii normale ar fi trebuit să te socotim

de multă vreme mort.

De la început, oraşul ni s-a părut straniu. N-am crezut însă niciodată că ne vom pierde noi înşine orice fel de echilibru. Am început deja să ne îndoim de simţurile noastre. Dar discutăm despre asta obiectiv şi rece... asta este realitatea.

Oraşul se descompune. Se descompune pe zi ce trece mai mult, o să vezi şi tu. Nu e posibil ca grenadele să fi determinat această distrugere... ele au avariat doar puţine clădiri, însă descompunerea continuă. Ca şi cum împuşcăturile ar fi fost un semnal, un semn de pornire al dezagregării generale.

Sonia este de părere că nu vei pricepe nimic din vorbele mele. Ea o să scrie mai departe.

Da - trebuie să ţi-o spun şi pe asta: suntem acum numai trei - Sonia, Tibor şi cu mine, Pavel. Greg a fost împuşcat, pe când păzea proviziile noastre. Josef nu s-a mai întors de la o patrulare...

Nu ştiu dacă trebuie să-ţi doresc să te întorci - este groaznic aici. Nu este vorba doar de oraşul care moare, ci parcă oamenii ar fi fost cuprinşi de nebunie. Crime şi răzmeriţă - şi aceasta a fost odinioară trupă de elită a pionierilor. Nici noi înşine nu mai suntem siguri de noi. Poate că totul este din cauza întâmplărilor din încăperi, din cauza proiecţiilor, a simţămintelor artificial ghidate, care fac să nu mai ştim ce este normal şi ce nu este. Ca şi cum logica s-ar fi prefăcut în mod uimitor în iraţionalitate.

Dar voiam să-ţi fac o relatare cronologică...

Când nu te-ai întors după 24 de ore, am hotărât să te căutăm - aşa cum stabilisem. Am constatat că uşa putea fi deschisă. Apartamentul era gol. Nici urmă de tine; sperasem că o să laşi vreo informaţie, însă n-am găsit nimic. Am fi putut să încercăm spargerea pereţilor, însă, aşa cum ştii, la orice utilizare a forţei intervine un gaz narcotic. Între timp, am constatat de unde provenea: din nişte ajutaje minuscule, practicate în perete.

Nu ne-a rămas nimic altceva de făcut decât să aşteptăm. Eram prin apropiere. Din timp în timp te căutam - zadarnic. Între timp am continuat cercetările noastre şi am adunat o mulţime de date despre comanda şi funcţionarea sistemului. Lui Greg i-a reuşit descifrarea sistemului de chemare pentru dispozitivele de memorizare, de unde a putut să preia detalii tehnice interesante (Anexăm aici însemnările lui). N-am putut stabili unde se află unitatea centrală de comandă.

După cum ştii, chiar înainte de dispariţia ta, au existat tulburări pe la diversele echipe. Eram în legătură cu cartierul general şi am aflat că aveau loc din ce în ce mai multe cazuri de îndepărtări nepermise de la trupă. La început au dispărut câţiva pentru mai multe ore. Când s-au întors mai târziu, au relatat întâmplări ciudate; au început să se răspândească zvonuri. Când s-a început raţionalizarea proviziilor, situaţia a devenit încordată. Se vorbea că, acolo unde erau încăperi nelocuite, din ce în ce mai mulţi dintre oameni luau mâncare şi băuturi în ciuda pedepselor cu care erau ameninţaţi, tot mai mulţi se jucau cu dispozitivele de proiecţie şi în cele din urmă nu se mai întorceau. Rămâneau în încăperi şi nu mai puteau fi aduşi înapoi împotriva voinţei lor. Colonelul a pus gărzi, cărora le ordonă să tragă în oricine ar părăsi tabăra. O zi mai târziu a început răzmeriţa.

Se scurseseră 14 zile de la pătrunderea în oraş. De atunci nu mai exista nici o legătură cu celelalte trupe care aterizaseră. Colonelul aştepta să-i sosească întăriri şi provizii, însă în van. Deoarece proviziile scăzuseră între timp în mod îngrijorător, el hotărî să trimită o echipă, care să ia legătura cu trupele de aterizare. Oamenii s-au întors după mai puţin de o oră: în jurul oraşului era un cordon de radiaţii gamma, prea intense pentru blindajul nostru. Eram închişi. Nimeni nu mai putea ieşi din oraş.

Atunci când vestea ajunse în rândurile echipajelor, a izbucnit deschis răscoala. Din acel moment nu mai

dispunem decât de informaţii lacunare. Soldaţii care ni se repartizaseră se făcuseră de multă vreme una cu pământul; eram singuri. Când am auzit împuşcături, Pavel şi Josef au încercat să afle cauza. Au pătruns până la colonel... doar câţiva oameni, poate treizeci, rămăseseră cu el. Tocmai îndrepta aruncătoarele de grenade spre o clădire ocupată de răsculaţi. Printr-un megafon îi soma să se întoarcă şi când nimeni nu îi urmă somaţia, a făcut uz de grenade. Îi ameninţase că o să distrugă orice clădire unde bănuia că se afla dezertori şi părea hotărât să-şi transforme ameninţarea în realitate. Asta o ştim de la Pavel. Colonelul îi repartizase pe el şi pe Josef echipelor de luptă şi le interzisese să se îndepărteze. Seara au încercat totuşi să plece. Pavel a reuşit, însă Josef a fost lovit - o împuşcătură provenită de la echipele de pază. În cap. A murit pe loc.

Chiar în ziua următoare, am remarcat că se întâmpla ceva în oraş. La început, am constatat că nu mai existau camere închise. Toate uşile erau deschise, toate încăperile erau goale. Apoi vehiculul pe şine nu mai funcţiona, şi puţin mai târziu - ne obişnuisem să ne luăm de mâncare şi de băut din clădiri - s-a întrerupt aprovizionarea automată. Apoi s-a stins lumina. Trebuia să ne mulţumim cu lumina soarelui, care lucea mat prin acoperişul din material plastic. Există din nou zi şi noapte.

Din această zi oraşul a început să se descompună şi în acelaşi timp s-a pornit o luptă necruţătoare pentru provizii. Aveam destul de mâncare, căci soldaţii care ne însoţiseră lăsaseră totul aici. Am pus proviziile în siguranţă, am făcut câteva depozite şi am încercat să ne ascundem. Atunci când a început dezagregarea oraşului, a trebuit să le mutăm de mai multe ori, şi cu toate acestea două dintre depozite au fost acoperite de dărâmături. În acest moment mai avem încă trei.

La o astfel de mutare a depozitului s-a produs un incident care l-a costat viaţa pe Greg. Găsisem o încăpere de la

etajul întâi ca depozit provizoriu. O haldă de moloz, care creştea văzând cu ochii, ameninţa să ne blocheze accesul şi trebuia deci să evacuăm încăperea. Atunci ne-au simţit ei. L-au omorât pe Greg şi ne-au sustras o parte din provizii. Apoi au aşteptat până ne-am întors şi noi, ceilalţi, şi au tras asupra noastră. A avut loc un scurt schimb de focuri, apoi au fugit. Tibor a fost împuşcat în umăr - nu prea rău, şi totuşi îngrijorător, deoarece abia dacă mai avem medicamente şi bandaje. Stă lângă mine pe o grămadă de saltele rupte. Iţi trimite salutări.

Împuşcăturile s-au rărit între timp - se pare că nu ar mai fi rămas mulţi oameni. Cu toate acestea, trebuie să fim prudenţi.

Clădirile se prăbuşesc neîntrerupt - nu mai există nici o terasă, te caţeri peste maldăre de moloz, înoţi în mase de praf.

Tibor necesită îngrijire, deoarece are febră. Am hotărât să încercăm să pătrundem până la periferie; poale că acolo, undeva, există medicamente.

Instalăm aparatul de emisie aici şi îl lăsăm să funcţioneze - pentru cazul că te mai întorci. O să-l auzi şi poţi să-l goniometrezi. Iţi lăsăm şi ceva provizii - raţii pentru caz de necesitate şi apă; multe nu mai avem nici noi. Dacă vii, putem să intrăm în contact prin radio. Mai avem un aparat de emisie-recepţie. Toate cele bune!

Sonia
Pavel
Tibor.

— Care a fost reacţia dumneavoastră la această veste? Nu vă pierduseţi numai camarazii, ci trebuia să recunoaşteţi că nu v-aţi îndeplinit misiunea, că acţiunea eşuase? Eraţi conştient de acest lucru?

— Nu mai ştiu ce am simţit şi ce am gândit. Eram obosit şi

epuizat. Multă vreme am şezut în hala gigantică. Era întuneric, numai printr-o gaură aflată undeva, foarte sus, intra lumina zilei înăuntru.

— Ce-aţi întreprins atunci?

— Am căutat proviziile de care era vorba în scrisoare. Pe jumătate acoperită de praf şi de sfărâmături, am găsit o geantă marinărească impermeabilă, cu sticle de apă şi alimente şi încă nişte nimicuri - comprimate împotriva durerilor, un mic pachet cu bandaje, o lanternă...

— Aţi luat imediat decizia de-a părăsi oraşul?

— Asta mi se părea de la sine înţeles... nici nu m-am gândit la altceva.

— Dar ştiaţi că oraşul este blocat printr-o centură de raze gamma. Eraţi informat cumva asupra faptului că blocada fusese între timp ridicată?

— Oraşul era abandonat, evacuat. Nu se mai găseau oameni aici, deci nu mai era nimic de păzit. O blocadă devenise lipsită de sens.

— V-aţi asigurat cu contorul Geiger ca radiaţia încetase?

— Nu.

— Cum aţi trecut prin peretele cupolei?

— Am găsit o deschizătură căscată de o explozie - probabil că era vorba de aceea produsă de echipa care fusese trimisă de colonel după provizii.

— Nu se închisese la loc?

— Nu.

— Aţi observat urme de oameni?

— Distrugerile erau suficient de evidente.

— Vorbesc de urme ale unor oameni vii.

— Nu.

— Aţi căutat oameni?

— M-am deplasat doar în timpul nopţii, ca să nu fiu văzut. Aveam provizii.

— Nu mai aveaţi speranţe să-i găsiţi pe membrii, echipei dumneavoastră în viaţă?

— Din timp în timp deschideam aparatul de radio - în eter domnea o linişte absolută. Nu se auzeau nici măcar zgomote de fond. Ecranarea era perfectă.

— Nu era acest fapt în contradicţie cu bănuiala dumneavoastră că blocada de radiaţii ar fi fost ridicată?

— Nu m-am gândit la acest lucru.

— Câte zile au trecut până când aţi putut lua legătura cu noi?

— În preajma marginii oraşului am găsit un vehicul cu anvelope sferice în stare intactă. I-am făcut plinul, căci combustibil exista în cantităţi suficiente. Numai alimentele şi apa erau în cantităţi reduse. În ultimele zile am băut apă de răcire. Am avut nevoie de zece sau de unsprezece zile, nu mai ştiu cu exactitate. Nu mai aveam nimic de mâncare şi tot beam din apa de răcire. Motorul se înfierbântă rapid, însă eram foarte atent la temperatură. La sfârşit, puteam să parcurg numai distanţe de câte zece minute cu maşina, trebuind să fac pauze lungi. Soarele ardea, iar de plouat nu ploua niciodată. M-am gândit dacă nu era mai bine să iau ultima provizie de apă şi să merg pe jos mai departe. Am scurs apa din rezervor şi îmi făcusem din nou o mică rezervă. După aceea, mi-a venit ideea de a turna petrol lampant în rezervorul pentru apă de răcire. Ştiam ce risc îmi asum. Insă a mers - răcirea funcţiona din nou mai bine. Atunci când mă deplasam încet, puteam să străbat distanţe mai mari. Până când rezervorul, explodă. M-am aruncat lateral din maşină. De sub capota motorului ţâşnea în sus un jet de flăcări. Vehiculul continuă să se deplaseze ca o făclie aprinsă. Arse în întregime. Mai departe, am mers pe jos. Între timp, am tot încercat să iau legătura prin radio. Mai aveam prea puţine speranţe, însă pentru mine hotărârea era luată: aveam să mă târăsc mai departe, atâta vreme cât era posibil. Apoi, deodată, s-au auzit zgomote de radio normale, voci, muzică. Am luat legătura pe lungimea noastră de undă şi am primit răspuns. O oră mai târziu

eram luat de un elicopter.

— Ne mai întoarcem o dată la întâmplările trăite de dumneavoastră în centrală. Poate că reprezintă o cheie pentru toate evenimentele, poate că n-au nici un fel de importanţă. Ce credeţi în legătură cu aceasta? A fost vorba de nişte întâmplări reale sau aţi căzut pradă unor halucinaţii?

— Nu ştiu dacă la această întrebare se poate răspunde atât de limpede.

— Trebuie să vă fi format vreo părere.

— Nu le-aş caracteriza drept o halucinaţie.

— Ceea ce aţi văzut dumneavoastră şi alţii pe pereţii de proiecţie erau doar evident halucinaţii, dirijate artificial.

— În cazul meu au existat anumite diferenţe. Aşa cum au constatat şi camarazii mei, nu mă mai găseam în încăperea unde mă dusesem.

— Se poate să fi fost dus în altă încăpere. Probabil că existau căi ascunse - după placarea pereţilor se găsea un întreg sistem de instalaţii cu maşinării şi sisteme de transport.

— De ce să mă fi dus într-o altă încăpere? Şi întoarcerea mea? Am venit dintr-un canal subteran, am coborât dintr-un batiscaf.

— Tocmai acest lucru poate fi pus sub semnul întrebării - la fel de bine poate să fi fost vorba de nişte produse ale imaginaţiei aflate sub imperiul febrei, care vi s-au părut reale. Nu putem să mai verificăm. Oraşul a devenit între timp un morman uniform de praf. Terenul este lipsit de valoare, va rămâne închis pentru totdeauna.

— V-am furnizat detalii tehnice, scheme de conexiuni, programe, informaţii despre limbaje ale maşinilor. Desigur că aţi verificat toate acestea. Aţi sesizat undeva vreo contradicţie?

— Fie că este vorba de halucinaţie sau de realitate, pentru noi esenţial este că dumneavoastră aţi suferit o

transformare care ne pune pe gânduri.

— Nu sunt sănătos? Mă simt bine.

— Nu vi s-ar fi încredinţat niciodată misiunea dumneavoastră, dacă nu am fi ştiut că acceptaţi fără rezerve sistemul nostru politic şi filosofia pe care el se întemeiată. Răspunsurile dumneavoastră ne dau senzaţia că treburile nu mai stau aşa. Ne întrebăm dacă nu aţi suferit o influenţă care v-a trezit dubii. Ne mai întrebăm dacă astfel de dubii nu dau naştere la o forţă care provoacă distrugerea.

— Atitudinea mea nu s-a schimbat... mi-am pus viaţa în joc ca să mă întorc.

— Aţi zugrăvit un sistem social de un tip foarte neobişnuit, un sistem care se deosebeşte de democraţie ca de la cer la pământ şi totuşi n-am înregistrat nici o reacţie de dezaprobare nici în modul dumneavoastră de exprimare, nici prin intermediul aparatelor de control. Dacă lucrurile s-ar fi desfăşurat aşa cum le plănuisem noi, dacă am fi ocupat oraşul, atunci misiunea dumneavoastră ar fi fost aceea ca prin intermediul mijloacelor de comunicaţie să convingeţi populaţia de scopurile noastre şi s-o determinaţi să conlucreze... ne întrebăm dacă aţi mai fi fost în stare să înfăptuiţi această misiune.

— Aţi sesizat desigur că aici raporturile erau cu totul altele decât la acţiunile de eliberare de până acum. Aici nu aveam de-a face cu un sistem care limitează libertăţile şi împiedică dezvoltarea, ci cu unul care era cu mult înaintea noastră, ale cărui principii însă erau pe deplin în concordanţă cu ale noastre. Multe lucruri la care noi abia aspirăm erau deja transpuse în faptă la ei - sănătate, securitate, accesul la orice fel de cunoaştere. Dispuneau de toate bunurile materiale imaginabile. Nici măcar de moarte nu le era teamă. Şi în multe privinţe, în care la noi, în caz de nevoie, trebuie să se exercite constrângeri, ei găsiseră o soluţie. Nu cunoşteau banii, nici comerţul, nu obligau pe nimeni să

înveţe, să lucreze.

— Se pare că acolo aţi văzut ceva demn de-a fi dorit! Nu remarcaţi că stările de lucruri pe care le zugrăviţi reprezintă numai o caricatură lamentabilă a idealurilor noastre?

— Nu constituie ele însă ţelurile propriului nostru progres?

A lucrat mai multe nopţi la rând; pe vine, ascuns după uşă, fără lumină, străduindu-se tot timpul să nu producă zgomote. Cu şerveţele de hârtie îmbibate cu soluţie freca zidul, apoi zgâria cu un foarfece medical, pe care îl sustrăsese din încăperea de tratament. Dădea strat după strat la o parte. Masa devenea mai dură cu cât pătrundea mai adânc. Înainta atent.

Se străduia să îndepărteze uniform materialul plastic, căci nu voia să străpungă într-un singur loc, atâta vreme cât nu exista perspectiva de a face o breşă în întreaga zonă ovală pe care şi-o trasase. Nu remarcase, ce-i drept, să se fi cercetat vreodată dacă a apărut vreo avarie la clădire, însă dacă întâmplarea ar fi vrut ca o santinelă să descopere gaură, atunci şansele lui ar fi fost definitiv compromise.

Nu era nevoie să vadă prea multe. Razele slabe ale iluminaţiei de afară, care intrau prin fereastră, erau de ajuns. În afară de aceasta, conturul zonei ovale de suprafaţă pe care intenţiona să o taie, putea fi pipăită ca o crestătură cu adâncime uniformă.

Într-un rând era cât pe ce să fie surprins. Auzi paşi, împinse masa la perete şi se aruncă în pat... uşa se întredeschise. Lumina unei lanterne a făcut înconjurul încăperii. Uitându-se pe sub pătură, a recunoscut silueta medicului. Nu a îndrăznit să se clintească... o vreme s-a lăsat liniştea, doar fasciculul de lumină se plimba prin cameră. Apoi uşa s-a închis fără zgomot.

Dan nu a mai îndrăznit să-şi continue munca în noaptea aceea. Se producea o vibraţie în perete atunci când zgâria?

Auzise cineva nişte zgomote uşoare? Devenise cumva suspect? Sau îi judeca greşit? (Observă că tot scotocea în ungherele minţii sale pentru a-şi aminti cum apărea în ochii foştilor săi colegi. Putea să mai aibă pentru el cea mai mică importanţă părerea lor?). Îl urau? Le era teamă de el? Le era indiferent?

Era oare cu adevărat vorba numai de o verificare de rutină, un test de siguranţă, cu rezultate previzibile? Sau voiau să audă ceva nou de la el?

Şi dacă lăsau să se întrevadă o licărire de interes - acesta îi era adresat lui sau era provocat de teama ascunsă că perspectiva lor ar fi putut să se deformeze, că opiniile lor adânc înrădăcinate ar fi putut să fie date peste cap?

Aşa cum i se întâmpla adesea, reflecta asupra situaţiei lui. Cu siguranţă că a dat de bănuit - prin răspunsurile sale, prin relatarea sa. Nu îl înţelegeau şi acest lucru nu putea să le fie luat în nume de rău; erau politicieni şi militari realişti, oameni de ştiinţă, calculatori sobri, oameni fără fantezie, cu o gândire rigidă, hotărâţi să-şi păstreze neştirbit propriul punct de vedere. Era limpede că le părea suspect - nu puteau înţelege că poţi dobândi puncte de vedere, că poţi ajunge la noi perspective. Îi nelinişte a, reprezenta o făptură care s-a întors dintr-o lume străină, marcată de cusururile pe care această lume le purta în ea. Nu îl înţelegeau, nu aveau încredere în el, şi putea fi bucuros dacă nu bănuiau că avea intenţia de a fugi.

În interogatoriile lor îi rumegaseră povestea de la început la sfârşit, neclintiţi şi impersonali ca totdeauna, însă spre sfârşit deveniseră în mod evident mai agresivi, ţintind din ce în ce mai mult spre concepţia despre lume. Cu timpul îşi dădu seama că se verifica fidelitatea sa şi ştia de pe acum că pierduse. Poate că aveau nevoie de o justificare pentru ceea ce aveau de gând să facă.

În noaptea următoare, vârful foarfecelui pătrunse prin perete. Mai zgârie de câteva ori de-a lungul crestăturii, o

adânci atât cât să poată face gaură lângă gaură. Când ajunse atât de departe, încât mai era nevoie numai de câteva tăieturi de separare, pentru a scoate placa în întregime, se concentră şi aşteptă. Voia să se mai odihnească puţin. La început s-a temut să nu aţipească, însă apoi îşi dădu seama că inima îi bate tare, că este mult prea surescitat pentru a putea dormi. Chibzui dacă trebuie să ia o tabletă de calmare, însă renunţa - tulburarea îi ascuţea auzul şi-l ţinea de asemenea treaz, iar asta îi prindea bine. Tot mereu se uita la cifrele luminiscente ale ceasului său. La ora patru dimineaţa se schimbă santinela: venise un bărbat care avea obiceiul să înconjoare încet staţiunea.

Aşteptă încă douăzeci de minute, după aceea se îmbrăcă, împinse masa la o parte, înlătură ultimul contact care lega placa ovală de restul peretelui. Aşteptă din nou - atunci când santinelă avea să dispară de cealaltă parte, era timpul să acţioneze.

Acum că era atât de aproape de libertatea să, se simţea din nou aşa de bine cum nu se mai simţise de multă vreme - sănătos, puternic, întreprinzător. Avea oare scrupule să evadeze din staţiunea de carantină? Nimeni nu mai credea în germeni patogeni primejdioşi. Ceea ce îl făcea periculos pentru alţii erau cunoştinţele sale.

Santinela nu se mai vedea, doar o umbră pe solul de beton, apoi nimic.

Dan împinse traversa. Trase placa înăuntru, la el, o sprijini fără zgomot de spătarul scaunului, se întinse pe burtă şi se strecură prin deschizătură. De afară mai băgă o dată mâna înăuntru, trase masa în faţa găurii... poate nu remarcau gaură, poate îl căutau mai întâi în interiorul staţiunii...

Cu pantofii săi uşori, se mişca fără zgomot. I-au trebuit mai puţin de zece secunde pentru a fugi până la poartă. Nu era închisă.

Se uita de jur-împrejur. Santinela mai era pe partea

opusă, în fundul halei.

Dan întredeschise poarta, se furişă prin ea, o trase după el... În faţa lui se găsea un teren vast şi plan, iar umbrele construcţiilor mari şi pătrate se înălţau spre cer. Spre răsărit se crăpa de ziuă.

Clădirea Academiei Militare de Ştiinţe: cunoştea fiecare piatră, fiecare colţişor. Ştia cum trebuie să ieşi de aici, fără să fii văzut.

Inspiră de câteva ori aerul proaspăt şi rece şi fugi apoi aplecat de-a lungul umbrei lăsate de zid.

Crainicul: ...la o forare teleghidată în Zona Zero, s-au descoperit nişte nisipuri cu conţinut de ţiţei, la o adâncime de 4 600 metri. Exista bune perspective ca terenul să se dovedească productiv. Şi lucrările de cultivare înaintează, conform planului. O echipă de biologi echipată cu costume de protecţie, care a fost dusă până acolo pentru puţină vreme, a constatat răspândirea unor licheni - primele semne ale coloniilor de plante şi astfel ale desţelenirii solului. Sunt primele efecte pozitive ale măsurilor de climatizare, îndeosebi ale creşterii umidităţii. Ca şi mai înainte, şederea în Zona Zero este periculoasă pentru oameni şi de aceea interzisă.

Slăbit ca urmare a arsurilor radioactive, astăzi, în staţiunea de izolare a Academiei de boli infecţioase a încetat din viaţă, răpus de un virus necunoscut, ultimul supravieţuitor al echipei de experţi comandată de colonelul Kunsky; virusul a fost contractat în timpul muncii de cercetare în Zona Zero. Răspândirea virusului a fost oprită şi nu există nici un motiv de îngrijorare pentru populaţie.